Anna Carey

Anna Carey

Eve – Vol. 1 – Eve

23 mai 2015

Scumpa mea Eve, Astăzi, în timp ce mă întorceam de la piaţă, cu tine gângurind în scaunul tău special pentru bebeluşi şi cu portbagajul plin cu lapte praf şi orez, am văzut munţii San Gabriel – i-am văzut cu adevărat pentru prima oară. Mai fusesem pe acest drum, dar de data aceasta a fost diferit. Îi vedeam dincolo de parbriz: culmile lor albastre-verzui nemişcate şi tăcute, veghind asupra oraşului, atât de aproape încât simţeam că le puteam atinge. Am tras pe dreapta doar ca să îi privesc.

Ştiu că voi muri curând. Molima îi doboară pe toţi cei cărora le-a fost administrat vaccinul. Nu mai există zboruri. Nu mai există trenuri. Drumurile către ieşirea din oraş au fost blocate, iar acum suntem cu toţii în aşteptare. Telefoanele şi internetul au încetat de mult să mai funcţioneze. Robinetele sunt uscate şi, rând pe rând, oraşele îşi pierd energia. Curând, întreaga lume se va cufunda în întuneric.

Dar acum suntem încă în viaţă. Poate chiar mai în viaţă decât am fost vreodată. Tu dormi în camera de alături.

Aud din acest scaun melodia cutiei tale muzicale – cea cu micuţa balerină – cântându-şi ultimele note ca un clinchet firav.

Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

Mama.

Când soarele dădea să apună peste perimetrul de cinsprezece metri al zidului, pajiştea Şcolii era plină de eleve de clasa a douăsprezecea. Fetele mai mici erau

aplecate pe ferestrele dormitoarelor, fluturându-şi steagurile cu Noua Americă în timp ce noi cântam şi dansam.

Am apucat-o pe Pip de o mână şi am învârtit-o atunci când formaţia a început un cântec cu un ritm mai rapid. Râsul ei scurt şi sacadat a acoperit muzica.

Era seara de dinaintea absolvirii, iar noi sărbătoream. Ne petrecuserăm cea mai mare parte a vieţii în interiorul zidurilor fortificate, fără să fi cunoscut vreodată pădurea din spatele lor, iar aceasta era cea mai grandioasă petrecere care ni se organizase vreodată. O formaţie era instalată lângă lac – un grup de fete de-a unsprezecea, care se oferiseră voluntare – iar paznicii aprinseseră torţe pentru a ţine la distanţă şoimii. Pe masă se aflau toate mâncărurile mele preferate: pulpă de căprioară, friptură de porc mistreţ, prune confiate şi castroane pline cu fructe de pădure.

Directoarea Bums, o femeie durdulie cu o faţă de câine sălbatic, se ocupa de masă, încurajând toată lumea să mănânce mai mult:

— Haideţi, haideţi! Nu vrem să lăsăm toată mâncarea asta să se risipească. Vreau ca fetele mele să fie ca nişte purceluşe rotofeie!

Grăsimea de pe mâini îi tremura în timp ce gesticula spre masă. Muzica a devenit lentă, iar eu am tras-o pe Pip mai aproape, conducând-o într-un vals.

— Cred că eşti bună de bărbat, a spus ea în timp ce alunecam către malul lacului.

Părul roşu i se lipea de faţa transpirată.

— Sunt frumos, am spus eu râzând, ridicând sprânceana pentru a simula trăsături masculine.

Era o glumă la Şcoală, deoarece trecuseră aproape zece ani de când niciuna dintre noi nu mai văzuse vreun băiat sau bărbat, asta dacă nu puneai la socoteală fotografiile Regelui, expuse în sala principală. Le imploram pe profesoare să ne povestească de vremurile de dinaintea

molimei, când fetele şi băieţii mergeau la Şcoală împreună, însă ele spuneau doar că noul sistem era pentru propria noastră protecţie. Bărbaţii puteau fi manipulatori, înşelători şi periculoşi. Singura excepţie era Regele. Numai de el trebuia să ascultăm şi numai în el trebuia să ne încredem.

— Eve, a sosit timpul, a strigat Profesoara Florence. Stătea lângă malul lacului, ţinând o medalie de aur în mâinile ei zbârcite şi uscate. Uniforma obişnuită a profesoarelor, o bluză roşie cu pantaloni albaştri, atârna lălâie pe trupul ei minion. Fetelor, adunaţi-vă!

Formaţia s-a oprit din cântat, iar în aer se auzeau sunetele pădurii de dincolo de zid. Am pipăit fluierul metalic de la gât, recunoscătoare că-l aveam în caz că vreo creatură avea să sară peste zidul fortificat. Chiar şi după toţi aceşti ani la Şcoală, nu mă obişnuisem nicicum să aud luptele între câini, poc-poc-poc-poc-urile distanţate ale mitralierelor şi scâncetele îngrozitoare ale căprioarelor mâncate de vii.

Directoarea Bums a venit şontâc-şontâc şi a luat medalia din mâinile Profesoarei Florence.

— Ei, ei, haideţi să începem! A strigat ea în timp ce fetele de clasa a douăsprezecea, patruzeci la număr, se adunau pentru a privi.

Ruby, prietena noastră cea mai bună, se ridicase pe vârfuri pentru a vedea.

— Aţi muncit cu toatele din răsputeri pe perioada Şcolii, dar probabil că nimeni n-a muncit mai mult decât Eve.

Spunând asta, s-a întors către mine. Pielea de pe faţă îi era ridată şi lăsată, formând mai multe rânduri de guşi.

— Eve s-a dovedit a fi una dintre cele mai bune şi mai strălucite eleve pe care le-am şcolit aici, a continuat. Prin puterea cu care am fost învestită de către Regele Noii Americi, îi ofer Medalia Realizărilor.

În timp ce-mi apăsa în mâini medalionul rece, toate fetele au început să aplaude. Pip a adăugat şi un fluierat strident cu degetele.

— Vă mulţumesc, am spus încet.

M-am uitat spre lacul lung, ca un şanţ, ce se întindea dintr-o parte a zidului în cealaltă. Privirea mi s-a oprit asupra clădirii uriaşe fără ferestre de dincolo de el. În ziua următoare, după ce voi susţine discursul de rămas-bun în faţa întregii şcoli, paznicii de dincolo de lac vor întinde un pod, iar absolventele mă vor urma, într-un singur rând, pe partea cealaltă. Acolo, în acea structură masivă, vom începe să ne învăţăm meseriile. Petrecusem mulţi ani învăţând, perfecţionându-mi latina, scrisul şi desenatul. Petrecusem ore întregi la pian, învăţând compoziţiile lui Mozart şi Beethoven, privind mereu către acea clădire din depărtare – ţelul suprem.

Sophia, şefa de promoţie de acum trei ani, stătuse pe acelaşi podium, citindu-şi discursul despre marea noastră responsabilitate ca viitori conducători ai Noii Americi. Vorbise despre cum va deveni doctoriţă şi despre cum va munci pentru a preveni viitoarele molime. Probabil că acum salva vieţi în capitala Regelui, Oraşul de Nisip. Se spunea că el îl construise pe un deşert, făcând ceva dintr-un loc unde cândva nu fusese nimic. Abia aşteptam să ajung acolo. Voiam să fiu artistă, să pictez portrete precum Frida Kahlo sau peisaje feerice precum Magritte, realizate în frescă de-a lungul marilor ziduri ale Oraşului.

Profesoara Florence şi-a aşezat mâna pe spatele meu.

— Tu reprezinţi Noua Americă, Eve – inteligenţă, muncă asiduă şi frumuseţe. Suntem aşa de mândre de tine!

Formaţia începuse un cântec mult mai animat, iar Ruby fredona cu voce tare versurile. Fetele de pe pajişte râdeau şi dansau, tot învârtindu-se una pe cealaltă până ce ameţeau.

— Haide, mai mănâncă ceva.

Directoarea Bums o înghiontea pe Violet, o fată mai scundă cu ochi negri, migdalaţi, spre masa cu mâncare.

— Care-i treaba cu ea? A întrebat Pip, alunecând pe lângă mine.

A luat medalia în mână pentru a se uita mai bine la ea.

— Ştii doar cum e Directoarea, am început eu, pe cale să-i reamintesc lui Pip că cea mai bătrână Profesoară a noastră împlinise şaptezeci şi cinci de ani, avea artrită şi îşi pierduse întreaga familie când molima se terminase într-un târziu, acum doisprezece ani.

Însă Pip a clătinat din cap.

— Nu ea – ea.

Arden era singura elevă din clasa noastră care nu petrecea. Se rezemase de peretele dormitorului, cu braţele încrucişate la piept. Chiar şi cu puloverul gri, urât, care avea cusut pe piept blazonul Monarhiei Noii Americi, chiar şi încruntată, ea tot frumoasă era. În vreme ce majoritatea fetelor de la Şcoală îşi lăsau părul lung, ea îşi tăiase coama neagră într-o tunsoare bob scurtă, care-i făcea pielea albă să pară şi mai albă. Ochii ei căprui erau împestriţaţi cu auriu.

— Pune ea ceva la cale, ştiu sigur, i-am spus lui Pip, nedezlipindu-mi ochii de pe Arden. Mereu pune ceva la cale.

Pip şi-a trecut degetele peste medalionul neted.

— Cineva a văzut-o înotând de-a lungul lacului… a şoptit ea.

— Înotând? Mă îndoiesc.

Nimeni din fort nu ştia să înoate. Nu ne învăţaseră. Pip a ridicat din umeri.

— Cine ştie, când vine vorba de ea?

În vreme ce multe dintre fetele din clasa a douăsprezecea veniseră la Şcoală la vârsta de cinci ani, când molima luase sfârşit, Arden sosise la Şcoală la opt ani, astfel că întotdeauna fusese ceva diferit cu ea. Părinţii ei o lăsaseră la Şcoală până ce aveau să se stabilească ei înşişi în Oraşul de Nisip. Lui Arden îi făcea plăcere să le reamintească elevelor faptul că, spre deosebire de noi, ea nu era orfană. Când îşi va termina de învăţat meseria, se va retrage în noul apartament al părinţilor ei. Nu va trebui să muncească nici măcar o zi în toată viaţa ei.

Pip hotărâse că asta explica un adevăr mai profund în legătură cu Arden: deoarece avea părinţi, nu se temea să fie dată afară din Şcoală. Deseori, comportamentul ei rebel lua forma unor farse inofensive: smochine putrezite în terciul de ovăz sau un şoricel mort în chiuvetă, acoperit cu pastă albă de dinţi. Însă alteori era rea, chiar crudă. Arden îi tăiase odată lui Ruby coada lungă de cal, doar pentru că se amuzase de şasele pe care îl luase ea la examenul de „Pericolele reprezentate de băieţi şi bărbaţi”.

Totuşi, în ultimele luni, Arden fusese ciudat de cuminte. Apărea ultima la masă şi pleca prima, şi era mereu singură. Aveam sentimentul că plănuia cea mai măreaţă farsă pentru absolvirea de a doua zi.

Într-o clipă, Arden s-a întors şi a început să alerge către clădirea cu sala de mese, aruncând în aer ţărână în timp ce fugea. Am mijit ochii în timp ce o urmăream. Nu aveam nevoie de nici o surpriză la ceremonie; şi-aşa îmi făceam probleme cu privire la discursul meu. Ba se spusese chiar că însuşi Regele va fi prezent pentru prima dată în istoria Şcolii. Ştiam că era doar un zvon, stârnit de mereu dramatica Maxine, dar chiar şi aşa… Era o zi importantă – cea mai importantă din vieţile noastre.

— Doamnă Directoare Bums? Am spus eu. Aţi putea, vă rog, să mă iertaţi? Mi-am uitat vitaminele în dormitor.

Mi-am pipăit buzunarele uniformei, mimând frustrarea.

Directoarea se afla lângă masa cea lungă plină cu mâncare.

De câte ori trebuie să vă reamintesc să vi le ţineţi în ghiozdane? Du-te, dar să nu zăboveşti.

În timp ce vorbea, mângâia râtul porcului mistreţ, care avea blana de pe faţă pârlită.

Da, am consimţit, uitându-mă peste umăr după Arden, care deja cotise, trecând de sala de mese. Aşa voi face, doamna Directoare.

Am luat-o la fugă, aruncându-i lui Pip o scurtă privire de tipul mă-ntorc imediat.

Am dat colţul, apropiindu-mă de poarta principală a fortului. Arden s-a ghemuit lângă clădire şi a băgat mâna sub un tuliş. Şi-a scos peste cap rochia-uniformă şi s-a schimbat într-un pulover negru, cu pielea ei albă ca laptele strălucind în soarele care apunea.

M-am apropiat cu paşi mari, în timp ce ea îşi trăgea în picioare gheteleaceleaşi ghete negre din piele pe care paznicii le purtau mereu.

— Lasă baltă orice ai plănui, am anunţat eu, mulţumită s-o văd ridicându-se brusc la auzul vocii mele.

Arden s-a oprit o clipă, apoi şi-a legat şireturile strâns, de parcă îşi strangula gleznele. A trecut ceva timp până să vorbească, şi chiar şi-atunci, nu m-a privit în faţă.

— Te rog, Eve, a spus ea în şoaptă, pleacă!

Am îngenuncheat lângă clădire, ridicându-mi fusta pentru a nu se murdări.

— Ştiu că pui ceva la cale. Cineva te-a văzut lângă lac.

Arden se mişca repede, cu ochii fixaţi pe ghete în timp ce lega şireturile într-un nod dublu. Un rucsac se afla într-un şanţ, sub tufiş, şi ea şi-a îndesat uniforma gri în el.

— De la cine ai furat uniforma aia de paznic?

Se prefăcea că nu mă auzise, uitându-se atentă printr-o despărţitură dintre tufe. I-am urmărit privirea către poarta fortului, care se deschidea încet. Tocmai sosea mâncarea pentru ceremonia de mâine, într-un Jeep al guvernului, vopsit în verde şi negru.

— Asta n-are nimic de-a face cu tine, Eve, a spus ea într-un sfârşit.

— Şi atunci, care-i treaba? Te dai drept paznic?

Am dus mâna spre fluierul de la gât. Nu o mai raportasem niciodată pe Arden, nu-i spusesem niciodată Directoarei ce făcuse, însă ceremonia era prea importantă – pentru mine, pentru toţi ceilalţi.

— Îmi pare rău, Arden, dar nu te pot lăs…

Înainte ca fluierul să-mi atingă buzele, Arden a rupt lanţul de la gâtul meu şi l-a aruncat în iarbă. Cu o mişcare iute, m-

a ţintuit cu spatele de clădire. Ochii îi erau umezi şi injectaţi.

— Ascultă, a spus ea încet. Mă apăsa pe gât cu antebraţul, împiedicându-mă să respir ca lumea. Plec de-aici exact într-un minut. Dacă îţi cunoşti interesul, atunci ai să te întorci la petrecere şi-ai să te prefaci că n-ai văzut asta niciodată.

La câţiva metri depărtare, nişte femei-paznici descărcau furgoneta, cărând cutii înăuntru, în timp ce altele îşi aţinteau mitralierele către pădure.

— Dar n-ai unde să te duci… am spus eu pe un ton răguşit.

— Trezeşte-te! A rostit ea printre dinţi. Crezi că ai să înveţi vreo meserie? A arătat către clădirea din cărămidă aflată de cealaltă parte a lacului, abia distinsă în întunericul ce se lasă. Te-ai întrebat vreodată de ce Absolventele nu ies niciodată? Sau de ce există o poartă separată pentru ele? Sau de ce nu există ferestre? Crezi că te trimit acolo să pictezi?

Spunând astea, mi-a dat drumul. Mi-am frecat gâtul – pielea mă ardea acolo unde lanţul fusese rupt.

— Bineînţeles, am spus eu. Ce altceva am putea face?

Arden a râs scurt în timp ce-şi punea rucsacul pe umeri, apoi s-a aplecat spre mine. Respiraţia ei mirosea a carne condimentată de porc mistreţ.

— Nouăzeci şi opt la sută din populaţie a murit, Eve. A dispărut. Cum crezi că lumea asta va continua? Ei n-au nevoie de artişti, a şoptit ea. Au nevoie de copii. Cei mai sănătoşi copii pe care-i pot găsi… sau face.

— Despre ce vorbeşti? Am întrebat eu.

S-a ridicat, fără să-şi ia măcar o dată privirea de la furgoneta. O femeie-paznic a tras prelata de pânză peste spatele Jeepului şi s-a suit la volan.

— De ce crezi că sunt atât de îngrijorate de înălţimea mustră, de greutate, de ceea ce mâncăm şi bem?

Arden şi-a scuturat pământul de pe costumul ei negru şi m-a privit pentru ultima oară. Zona din jurul ochilor îi era

umflată, sub pielea subţire şi albă se vedeau vinişoarele mov.

Le-am văzut pe fetele care au absolvit înaintea noastră.

Şi n-am de gând să ajung într-un pat de spital, dând naştere în fiecare an la câte-un plod, în următorii douăzeci de ani din viaţă.

M-am dat înapoi, de parcă mă plesnise peste faţă.

— Minţi, am spus. Te înşeli!

Însă Arden pur şi simplu a clătinat din cap. Apoi s-a îndreptat către Jeep, punându-şi şapca neagră pe cap. A aşteptat ca paznicii de la poartă să se întoarcă, înainte să se apropie.

— Încă una! A strigat ea.

Apoi a sărit pe bara neagră de protecţie din spate şi s-a băgat în caroseria acoperită.

Furgoneta s-a zgâlţâit pe drumul plin de hârtoape şi a dispărut în pădurea întunecată. Poarta s-a închis încet în urma ei. Am ascultat cum se încuie, fără să fiu în stare să cred ceea ce tocmai văzusem. Arden părăsise Şcoala. Evadase. Trecuse dincolo de zid, în sălbăticie, cu nimic şi nimeni care să o protejeze.

Nu credeam nimic din ceea ce-mi spusese. Nu puteam. Poate că Arden avea să se întoarcă după câteva ore, în Jeep. Poate că asta era cea mai nebunească farsă a ei. Dar când m-am întors cu faţa spre clădirea fără ferestre care se afla dincolo de fort, n-am putut să-mi opresc tremurul mâinilor, şi nici greaţa care urca în mine, amară de la fructele de pădure. Am vomat acolo, pe pământ, şi un singur gând mă mistuia: dacă Arden avea dreptate?

După ce ne-am periat părul, ne-am spălat pe dinţi şi pe feţe şi ne-am îmbrăcat în cămăşile albe de noapte care ne ajungeau până la glezne, m-am întins în pat, prefăcându-mă obosită. Dormitorul zumzăia de vestea dispariţiei lui Arden. Fetele îşi vârau capetele în fiecare cameră, livrând ultima bârfa: o agrafă de păr a fost găsită în tufişuri, Directoarea lua la întrebări o femeie-paznic din apropierea porţii. În

toată această nebunie, voiam unul dintre lucrurile cele mai greu de găsit la Scoală, ceva atât de ciudat încât era imposibil până să-l şi cer. Voiam să fiu singură.

Noelle crede că Arden se ascunde în cabinetul doctoriţei, i-a spus Ruby lui Pip. S-a uitat la cărţile din mână. Pescuieşte.

Fetele stăteau pe patul îngust al lui Pip, jucând un joc de cărţi pe care îl învăţaseră la biblioteca Şcolii. Vechiul pachet era şters şi rupt, unele dintre cărţi fiind lipite între ele cu suc de smochine uscat.

— Pun pariu că doar încearcă să se fofileze de la ceremonie, a adăugat Pip.

Pielea pistruiată de pe faţa ei era punctată cu pastă de dinţi uscată, pe care ea o numea „soluţia miraculoasă pentru cususruri”. Continua să mă privească, aşteptându-se ca eu să fac speculaţii despre locul în care s-ar putea afla Arden, sau să comentez despre grupurile de paznici de afară care căutau cu lanterne pe tot domeniul. N-am scos nici un cuvânt.

M-am gândit la ceea ce spusese Arden. În ultimele luni, Directoarea Bums devenise din ce în ce mai interesată de dietele noastre, având tot timpul grijă să mâncăm suficient. Venea la analizele noastre săptămânale de sânge şi la cântăriri şi se asigura că ne luam cu toatele vitaminele. Ajunsese până şi să o trimită pe Ruby la Doctoriţa Hertz când ciclul i-a venit cu o săptămână mai târziu decât celorlalte fete de la Şcoală.

Mi-am tras pătura albă şi subţire până la gât. Încă de mică mi se spusese că exista un plan pentru mine – un plan pentru noi toate. Terminăm doisprezece ani la Şcoală, apoi trecem de fort şi învăţam o meserie timp de patru ani. Apoi mergem în Oraşul de Nisip, unde ne aşteaptă viaţa şi libertatea. Acolo vom lucra şi vom locui, sub domnia Regelui. Le ascultasem mereu pe Profesoare, pentru că nu avusesem nici un motiv să n-o fac. Chiar şi-acum, teoria lui Arden n-avea nici o noimă. De ce să fim învăţate să ne

temem de bărbaţi când în cele din urmă vom avea copiii şi familiile noastre? De ce să fim educate, dacă pur şi simplu aveam doar să ne înmulţim? Accentul pe care îl puseseră asupra studiilor noastre, felul în care eram încurajate să ne urmăm…

— Eve? Ai auzit ce-am spus? Mi-a întrerupt Pip gândurile.

Ea şi cu Ruby se uitau lung la mine.

— Nu, ce?

Ruby şi-a adunat cărţile în mână, părul ei negru şi des fiindl încă scurt şi inegal acolo unde i-l tăiase Arden.

— Vrem să ascultăm puţin din discursul tău înainte să ne culcăm.

Mi s-a pus un nod în gât la gândul ultimei mele cuvântări, cele trei pagini mâzgălite şi boţite, care se aflau în sertarul noptierei.

— Se presupune că e o surpriză, am spus după un timp.

Scrisesem despre puterea imaginaţiei în construirea Noii Americi. Cuvintele pe care le alesesem, viitorul pe care-l descrisesem păreau atât de incerte acum.

Ruby şi Pip s-au uitat lung la mine, dar eu m-am întors cu spatele, nefiind în stare să le privesc în ochi. Nu le puteam spune ce sugerase Arden: că libertatea absolvirii era doar o iluzie, ceva creat pentru ca noi să rămânem calme şi fericite.

— Bine, cum vrei, a spus Pip şi a stins lumânarea de pe noptiera ei.

Am clipit de câteva ori, încercând să-mi obişnuiesc ochii cu întunericul. Încet, faţa ei rotundă a devenit vizibilă în lumina cenuşie a lunii ce se revărsa pe fereastră.

— Dar noi suntem prietenele tale cele mai bune.

În câteva minute, sforăitul vag al lui Ruby a umplut încăperea. Întotdeauna era cea care adormea prima. Pip se uita înspre tavan, cu mâinile pe inimă.

— Abia aştept să fiu Absolventă. Vom învăţa o grămadă de lucruri – lucruri adevărate. Şi în câţiva ani vom ieşi în lume,

în noul oraş de dincolo de pădure. Va fi minunat, Eve. Vom fi… oameni adevăraţi.

S-a întors spre mine şi am sperat, în acea lumină slabă a lunii, că nu putea să-mi vadă lacrimile care mi se adunau în colţurile ochilor.

Mă gândeam la viaţa pe care eu şi Pip o vom avea cu adevărat. Pip voia să fie arhitect, precum Frank Lloyd Wright. Voia să înalţe case noi care să nu se deterioreze în caz că nu erau îngrijite de oameni, case cu acoperişuri care să aibă stocuri de hrană la conserve, unde nici măcar cel mai microscopic virus mortal nu putea să pătrundă. Îi spusesem că, atunci când vom termina să ne învăţăm meseriile, vom locui împreună în Oraşul de Nisip. Ne vom cumpăra un apartament ca acelea despre care citisem în cărţi, cu paturi uriaşe şi ferestre pe care puteam privi în cealaltă parte a Oraşului, acolo unde locuiau bărbaţii, departe de noi. Vom învăţa să schiem pe uriaşele pante acoperite despre care ne povestise Profesoara Etta, sau să folosim tot ce ştiam despre bunele maniere în restaurantele cu feţe de masă albe şi curate şi argintărie lustruită. Ne vom comanda cina din meniuri, cerând să ne fie făcută carnea exact aşa cum ne place.

— Ştiu, am spus eu, cu o voce sugrumată. Va fi grozav.

M-am şters la ochi, recunoscătoare când respiraţia lui Pip a încetinit în cele din urmă. Dar apoi a venit vina, şi teama care creştea în mine că mâine s-ar putea nu doar să ofer un discurs înşelător şi nostalgic, ci poate să-mi conduc prietenele către moarte.

Am aşteptat să mă cuprindă şi pe mine somnul, dar am aşteptat degeaba. La ora trei, ştiam că nu mai puteam zăcea acolo. M-am ridicat şi m-am dus la fereastră, privind în perimetrul Şcolii. Era gol, cu excepţia unei singure femei-paznic, identificabilă după uşorul ei şchiopătat, care traversa pajiştea în rondul de rutină.

Dormitorul nostru era la etajul al doilea. Când paznicul nu se mai întrezărea la orizont, am deschis fereastra aşa cum

făceam întotdeauna în nopţile calde. Apoi m-am cocoţat pe pervaz. În fiecare an, la Şcoală se organizau antrenamente: ce să faci într-un raid, ce să faci într-un cutremur, ce să faci când te confrunţi cu o haită de câini, ce să faci într-un incendiu. Acum, amintindu-mi de diagramele simple şi tocite pe care Directoarea Bums le împărţise la sfârşitul orei, m-am lăsat în jos, atârnată de pervazul ferestrei, pregătindu-mă pentru cădere.

Mi-am dat drumul şi m-am lovit cu putere de pământ.

Durerea mi-a fulgerat prin gleznă, însă m-am ridicat în picioare şi am fugit pe cât de repede am putut spre lac. De cealaltă parte a apei strălucitoare, clădirea de cărămidă pentru meserii era un dreptunghi negru profilat pe cerul de un purpuriu intens.

Stând în faţa lacului, cu valurile lui delicate clipocind peste picioare, curajul mi s-a dus. Nu învăţaserăm niciodată să înotăm. Profesoarele ne spuneau deseori poveşti despre zilele de dinainte de molimă, cum oamenii se înecaseră în valurile oceanelor, sau fuseseră păcăliţi de apele liniştite ale propriilor lor piscine.

Am aruncat o privire spre fereastra deschisă a dormitorului. Într-un minut, paznicul se va ivi de după colţ cu lanterna şi mă va prinde stând afară, pe întuneric. Deja mă descoperise în tufişuri după ce Arden dispăruse, cu rochia pătată de vomă. Îi explicasem că pur şi simplu eram agitată din cauza absolvirii, însă n-am putut să-i ofer alte motive să nu mai fie suspicioasă.

Am intrat în apă. Tufişuri cu ţepi străjuiau malul îngust, întinzându-se deasupra apei. Mi-am scos şosetele şi le-am înfăşurat în jurul palmelor, ca să mă pot apuca de crengile cu spini. Încet, am început să trec lacul, apa ajungându-mi până la gât. Înaintasem de-abia un metru când pământul moale a dispărut de sub picioarele mele. Apa mi-a intrat cu repeziciune în gură, iar eu am apucat şi mai strâns crengile, spinii pătrunzându-mi prin şosete până la piele. Nu-mi puteam înăbuşi tuşea.

Paznicul se oprise pe pajişte. Fasciculul de lumină al lanternei a alunecat peste iarbă şi a ajuns pe suprafaţa lacului. Mi-am ţinut respiraţia, deşi plămânii mă dureau îngrozitor. În cele din urmă, raza albă s-a reîntors pe iarbă, iar femeia a dispărut încă o dată, ducându-se în partea cealaltă a fortului.

Am continuat să merg aşa mai bine de o oră. Mă forţam să înaintez, oprindu-mă când paznicul trecea pe-acolo, având grijă să nu scot vreun sunet. Când în cele din urmă am ajuns de cealaltă parte, am făcut un efort să mă ridic pe iarba noroioasă. Şosetele cu care îmi înfăşurasem palmele erau îmbibate de sânge, iar cămaşa mea de noapte, rece şi umedă, era lipită de trup. Aşezată lângă monstruoasa clădire, mi-am scos-o şi am stors apa din ea.

Această parte a fortului era ciudat de pustie, cu excepţia podului lung de lemn care trecea peste iarbă, pregătit pentru ceremonia de a doua zi. Spre deosebire de Şcoală, nu existau linii în jurul structurii de cărămidă. Ni se spusese că absolventele erau prea ocupate ca să iasă din clădire, deoarece orarul lor era şi mai riguros decât cel de la Şcoală, şi orele care nu erau petrecute mâncând, dormind sau participând la cursuri erau folosite pentru perfecţionarea în meserie. Elevele de clasa a douăsprezecea şopteau între ele, îngrijorate că dintr-o dată nu aveau să se mai bucure de lumina soarelui, însă acest tip de dăruire mi se păruse întotdeauna impresionant.

Iarba înaltă îmi înconjura trupul, însă nu îndeajuns. Mi-am tras din nou pe cap cămaşa de noapte udă şi am fugit către colţul clădirii. Avea ferestre, cam la un metru şi jumătate la pământ, însă nu pe partea care dădea înspre Şcoală.

Speranţa a început să mă cuprindă, o bună dispoziţie care îmi făcea mai uşoară fiecare mişcare. Am găsit un robinet ruginit lângă zid, cu o găleată lângă el. Am întors găleata invers, folosind-o pe post de taburet, şi m-am suit pe ea, pentru a vedea mai bine. Înăuntru se afla viitorul meu şi, în timp ce întindeam mâna spre pervazul ferestrei, voiam ca el

să fie cel pe care mi-l imaginasem, nu cel de care Arden fugea. Mă rugam să vad o încăpere plină de fete în paturile lor, cu pereţii decoraţi cu picturi în ulei ce înfăţişau câini alergând pe câmpii. Mă rugam să văd mese de lucru acoperite de planuri pe hârtie ozalid şi teancuri înalte de cărţi pe fiecare noptieră. Mă rugam să nu mă înşel, că mâine voi absolvi, iar viitorul pe care mi-l imaginasem se va deschide în faţa mea precum zorelele albastre în lumina soarelui.

M-am apucat bine cu mâinile de pervaz în timp ce m-am tras mai aproape. Mi-am lipit nasul de fereastră. Acolo, de cealaltă parte a geamului, într-un pat îngust, se afla o fată, cu abdomenul acoperit de o bucată de tifon însângerată. Părul blond îi era încâlcit. Braţele îi erau legate cu nişte curele de piele.

Lângă ea se afla o altă fată, cu pântecul uriaş, cu vinişoare mov vizibile pe pielea ei subţiată. Apoi, fata a deschis ochii de un verde-închis şi m-a privit pentru un minut, după care şi-a dat ochii peste cap. Era Sophia. Sophia, care îşi susţinea acum trei ani discursul de şefă de promoţie, cea care voia să devină doctoriţă.

Mi-am acoperit gura pentru a-mi înăbuşi un ţipăt.

În paturile de campanie se aflau şiruri de fete, majoritatea cu pântece proeminente sub aşternuturile albe. Câteva aveau stomacul bandajat. Una avea nişte cicatrice care şerpuiau pe şold, roz-închis şi umflate. În capătul opus al încăperii, altă fată se zvârcolea de durere, încercând să-şi elibereze încheieturile. Gura îi era larg deschisă, ţipând ceva ce nu puteam auzi dincolo de geam.

Au apărut asistentele, intrând pe uşile care se aflau aliniate pe un perete în încăperea lungă, asemănătoare cu o hală de fabrică. Doctoriţa Hertz a intrat imediat după ele, uşor de recunoscut după părul ei cărunt şi sârmos. Ea era cea care stabilea reţetele de vitamine pe care le luam în fiecare zi şi cea care se întâlnea cu noi lunar pentru a ne verifica starea sănătăţii. Ea era cea care ne întindea pe

masă şi ne pipăia cu instrumente reci, fără să ne răspundă vreodată la întrebări, fără să ne privească vreodată în ochi.

Gâtul fetei se mişca dintr-o parte într-alta în timp ce doctoriţa s-a apropiat de ea şi şi-a pus mâna pe fruntea ei. Fata continua să ţipe, şi câteva fete care dormeau s-au trezit din pricina zgomotului. Trăgeau de legăturile lor, urlau, un cor neputincios care de-abia se auzea. Apoi, cu o mişcare rapidă, doctoriţa a băgat un ac în braţul fetei, care a rămas complet nemişcată. Doctoriţa Hertz a ridicat seringa spre celelalte – o ameninţare – iar ţipetele au încetat.

Nu m-am mai putut ţine de pervaz şi am căzut pe spate, iar găleata a alunecat de sub picioarele mele. M-am ghemuit pe pământul tare, de-abia respirând. Totul avea o noimă acum. Injecţiile pe care ni le făcea doctoriţa Hertzcele care ne produceau greaţă şi durere, şi ne făceau irascibile. Directoarea mângâindu-mă pe cap când îmi luam vitaminele Privirea goală pe care o avea Profesoara Agnes când îi vorbeam despre viitorul meu ca pictor muralist.

N-avea să fie nici o meserie, nici un oraş, nici un apartament cu pat uriaş şi nici o fereastră ce ar fi dat spre stradă. Nici o masă la restaurante cu argintărie lustruită şi feţe de masă albe şi curate. N-avea să existe decât acea încăpere, mirosul scârbos de ploşti vechi şi pielea întinsă până ce crăpa. N-aveau să existe decât bebeluşi scoşi din pântecul meu, smulşi din braţele mele şi trimişi undeva, dincolo de aceste ziduri. Voi fi lăsată să urlu, să sângerez, singură, iar apoi cufundată într-un somn fără vise, indus de droguri.

M-am ridicat în picioare şi am pornit spre mal. Noaptea era a mai întunecată, aerul şi mai rece, iar lacul mult mai larg şi mai adânc decât înainte. Şi totuşi, n-am privit înapoi, Trebuia sa mă îndepărtez de acea clădire, de acea încăpere, de acele fete cu ochi lipsiţi de viaţă.

Trebuia să fug.

Când am ajuns înapoi la Şcoală, eram udă leoarcă, cu sângele curgându-mi de pe mâini. Nici măcar nu mă mai deranjasem să-mi înfăşor şosetele în jurul palmelor când am traversat lacul înapoi, deoarece eram foarte concentrată să mă îndepărtez cât mai repede de clădirea aceea. Lăsasem spinii să-mi pătrundă în piele, înaintând cu privirea aţintită pe fereastra dormitorului meu, amorţită de durere.

În timp ce paznicul îşi făcea rondul în spatele dormitoarelor, am fugit către mal, cu cămaşa de noapte îngreunată de apă. Câteva torţe erau încă aprinse, însă pajiştea era întunecată, iar eu auzeam bufniţele din copaci, asemenea unor majorete grozave, îndemnându-mă să înaintez. Înainte de noaptea aceea nu mai încălcasem niciodată vreo regulă. Mă aflam în bancă înainte să înceapă orele, cu cărţile deschise în faţa mea. Învăţam două ore în plus în fiecare seară. Îmi tăiam până şi mâncarea după cum fusesem instruită, cu degetul arătător apăsând pe spatele cuţitului. Însă numai o regulă conta acum. Nu veţi trece niciodată dincolo de zid, spusese profesoara Agnes la seminarul de „Pericolele reprezentate de băieţi şi bărbaţi”, când ne explicase violul. Ne privise cu ochii ei apoşi şi înroşiţi până ce repetam, vocile noastre fiind un monoton convingător.

„Nu vom trece niciodată dincolo de zid.”

Însă cred că nici o bandă de bărbaţi sau nici un bârlog de lupi înfometaţi de dincolo de zid n-ar putea să fie mai rău decât soarta care ne aştepta în interiorul lui. În sălbăticie, exista posibilitatea de a alege – oricât de periculos sau de înspăimântător ar fi totul. Aş putea decide ce să mănânc, unde să mă duc. Soarele tot mi-ar încălzi pielea.

Poate că aş reuşi să evadez pe poartă, aşa cum o făcuse Arden. Să aştept până dimineaţă, când ultimul transport de mâncare avea să sosească pentru petrecere. Pe vreo fereastră ar fi mai greu. Cea din bibliotecă era aproape de zid, dar era la cincisprezece metri de pământ şi aş fi avut

nevoie de o frânghie, un plan, vreo metodă pentru a putea coborî.

Înăuntru, m-am furişat spre scara îngustă şi slab luminată, având grijă să nu fac nici un zgomot. Îmi era imposibil să le salvez pe toate. Însă trebuia să ajung în dormitor să o trezesc pe Pip. Poate încercam să o luăm şi pe Ruby. N-am avea prea mult timp de explicaţii, însă am împacheta ceva haine şi smochine şi bomboane învelite în auriu, cele după care Pip era înnebunită. Aveam să plecăm în seara asta, pentru totdeauna. N-aveam să ne mai uităm înapoi.

Am alergat cu paşi mari către al doilea etaj şi de-a lungul coridorului, trecând de încăpere după începere, cu fete învelite bine în paturile lor. Prin deschizătura unei uşi o vedeam pe Violet ghemuită, zâmbind în somn, neştiind ce o aştepta ziua următoare. Mai aveam puţin până să ajung la dormitorul meu, când pe coridor a apărut o lumină sinistră.

— Cine-i acolo? A întrebat o voce aspră, scrâşnită.

M-am întors încet, simţind cum îmi îngheaţă sângele în vine. Profesoara Florence se afla la capătul coridorului, ţinând în mână un felinar cu kerosen. Acesta arunca umbre negre şi mişcătoare pe peretele din spatele ei.

— Eu doar…

Am tăcut. Apa lacului picura din tivul cămăşii mele, formând o băltoacă în jurul picioarelor.

Profesoara Florence a venit spre mine, strâmbându-şi faţa cu pete de la soare într-o grimasă de nemulţumire.

— Ai trecut peste lac, a spus ea. Le-ai văzut pe Absolvente.

Am încuviinţat din cap, gândindu-mă la Sophia în patul ei de spital, cu ochii duşi în fundul capului, marcaţi de cearcăne violete. La vânătăile de la încheieturile şi gleznele ei, cauzate de încercările de a se elibera din curelele de piele. Tensiunea se aduna în mine, precum un cazan înainte să dea în clocot. Voiam să ţip. Să le scol din pat pe toate fetele. Să o apuc pe această femeie fragilă de umeri şi să-i strâng cu putere braţele până ce va înţelege durerea pe care am înţeles-o eu atunci, panica şi confuzia. Trădarea.

Însă toţi aceşti ani de cuminţenie, cu mâinile împreunate în poală, ascultând şi vorbind doar când mi se cerea, m-au făcut să am răbdare. Ce se întâmpla dacă ţipam acum, în noaptea asta tăcută? Nu le puteam spune nimic celorlalte fete pentru a le putea convinge. Ele n-ar crede niciodată că meseriile erau o minciună sfruntată. M-ar considera nebună. Eve, fata care a cedat stresului absolvirii. Eve, nebuna care vorbea prostii despre Absolvente însărcinate. Absolvente însărcinate! Ar râde. M-ar trimite în acea clădire cu o zi mai devreme decât toate celelalte fete, cu forţa, într-o tăcere absolută.

— Îmi cer scuze, am spus, eu doar…

Lacrimile au început să-mi picure din ochi. Profesoara Florence mi-a luat palma în mâinile ei, trecând cu degetele pe urmele zgârieturilor de unde ţâşnise sângele, acum uscat.

— Nu te pot lăsa să părăseşti fortul în halul ăsta.

Părul ei alb şi aspru mi-a atins bărbia când s-a aplecat să-mi examineze pielea rănită.

— Ştiu, îmi cer scuze. Am să mă întorc în pat şi…

— Nu, a spus ea pe un ton calm. Când şi-a ridicat privirea spre mine, ochii îi erau umezi. Nu aşa. A scos o batistă din buzunarul cămăşii ei de noapte şi a înfăşurat-o în jurul mâinii mele. Te pot ajuta, dar va trebui să te curăţăm. Repede. Dacă află Directoarea, ne încuie pe amândouă. Du-te şi adună-ţi lucrurile şi ne întâlnim jos.

Aş fi îmbrăţişat-o chiar atunci, dar m-a împins către uşa dormitorului meu. Mă îndreptam spre el, pregătită să le iau pe Pip şi Ruby, când Profesoara m-a strigat cu vocea şoptită: Eve, ai să pleci singură – nu trebuie să mai deranjezi pe nimeni altcineva.

Am dat să protestez, dar ea era fermă.

— E singura cale, a spus ea pe un ton solemn, şi în clipa următoare era deja la jumătatea coridorului, cu felinarul legănandu-i-se în mână.

M am mişcat prin încăpere pe întuneric, împachetând totul în singurul rucsac pe care l-am avut vreodată, fără să scot vreun sunet. Pip era nemişcată în pat. Ai să pleci singură, îmi răsunau instrucţiunile Profesoarei în ureche. Însă îmi petrecusem întreaga viaţă făcând ceea ce mi se spusese, doar ca să fiu înşelată. Aş putea să o trezesc pe Pip şi să o implor pe Profesoară să ne ajute pe amândouă. Dar dacă Pip nu mă credea? Dacă le trezea pe celelalte? Şi dacă Profesoara spunea că nu ne putea ajuta pe amândouă, că noi două nu vom putea niciodată trece neobservate împreună? Atunci, totul s-ar termina pentru amândouă. Pentru totdeauna.

Pip s-a răsucit şi a murmurat ceva în somn. Am luat perechea de pantaloni pe care o aveam pentru orele de sport şi săculeţul de mătase cu lucrurile mele preferate. Conţinea o pasăre mică de plastic pe care o găsisem cu mulţi ani în urmă când săpasem în noroi. Un ambalaj auriu de la prima acadea pe care mi-o dăduse Directoarea; brăţara micuţă de argint care-şi pierduse strălucirea, pe care o păstram de când ajunsesem la Şcoală la vârsta de cinci ani; şi, ultimul lucru, singura scrisoare pe care o aveam de la mama mea, hârtia îngălbenită care se rupea la fiecare cută.

Am tras fermoarul la rucsac, dorindu-mi să fi avut mai mult timp. Faţa palidă a lui Pip era lipită de pernă, buzele vibrându-i din cauza respiraţiei şuierătoare. Citisem odată, într-una dintre acele cărţi din bibliotecă de dinaintea molimei, că dragostea stătea mărturie. Că era actul de a urmări viaţa cuiva, de a fi acolo şi de a-i spune: viaţa ta merită văzută. Dacă asta era adevărat, atunci însemna că nu mai iubisem pe nimeni niciodată aşa cum o iubeam pe Pip, şi că nimeni nu mă iubise la fel de mult ca ea. Deoarece Pip a fost acolo când mi-am sucit încheietura exersând statul în mâini pe pajişte.

Ea a fost cea care m-a susţinut după ce mi-am pierdut acul de păr preferat, cel albastru, care, mi s-a spus, îi aparţinuse

mamei mele. Şi ea era cea care fredona cu mine la duş cântecele vechi pe care le descoperiserăm în arhivă. „Let it be, let it be!” Pip cânta, cu clăbucii de şampon curgându-i pe faţă, cu o voce care era mereu un pic falsă. „Whisper words of wisdom, let it beeee.”

M-am îndreptat către uşă, privind-o pentru ultima oară. Pip mă auzise plângând în prima zi la Şcoală şi se aşezase în pat lângă mine, lăsându-mă să-mi îngrop faţa în umărul ei. Arătase cu mâna spre tavan şi-mi spusese că, în rai, mamele noastre ne vegheau. Ele ne iubeau de acolo, din rai.

— Am să mă întorc după tine, am spus. Aproape că mă înecam din cauza cuvintelor. Am să mă întorc, am spus din nou.

Dacă n-aveam să plec atunci, n-aş mai fi putut s-o fac, aşa că am fugit pe coridor, am coborât scările şi m-am îndreptat către cabinetul doctoriţei, unde am găsit-o pe Profesoară aşteptându-mă cu un sac plin de mâncare.

Mi-a scos spinii din palmă cu un cleştişor. Apoi mi-a bandajat mâinile, privind tifonul în timp ce-l înfăşură, strat peste strat. A trecut ceva timp până să vorbească.

— Totul a început cu medicii de fertilitate, a spus Profesoara. Regele credea că ştiinţa era cheia către repopularea rapidă şi eficientă a pământului, fără toate complicaţiile familiilor, căsătoriilor şi iubirii. El a crezut că dacă vouă v-ar fi frică de bărbaţi, atunci aţi putea procrea de bunăvoie, fără ei.

Şi când primele Absolvente au intrat în clădirea aia, unele aşa au făcut. Însă procesul poate fi extrem de riguros. Şi există deseori complicaţii la naşterile multiple. În ultimii ani a devenit tot mai rău, şi mă tem că situaţia se va înrăutăţi şi mai mult.

Am aruncat o privire spre sertarul unde Doctoriţa Hertz ţinea dozele noastre săptămânale, cele care făceau să ne doară sânii şi care le făceau pe fete să se chircească de durere din cauza crampelor. Tejgheaua era plină cu

borcane cu vitamine, aşezate în cutiile noastre de medicamente conform zilelor săptămânii. Le înghiţeam dimineaţa, la prânz şi seara, precum nişte otrăvuri colorate şi acoperite de zahăr.

— Deci aţi ştiut dintotdeauna… despre Absolvente? Am întrebat.

Profesoara a tras cu ochiul prin jaluzele. Când s-a asigurat că paznicul trecuse, mi-a făcut semn să o urmez pe uşă, afară în întunericul nopţii. Câinii sălbatici urlau în depărtare, un sunet care mi-a făcut inima să bată mai tare. Am mers de-a lungul zidului. Profesoara s-a întors, asigurându-se că eram suficient de departe de paznic ca să nu fim văzute. Când a vorbit din nou, vocea îi era mai scăzută ca înainte.

— Mai întâi a fost molima, a început ea, şi apoi vaccinul care a înrăutăţit lucrurile. Lumea era mistuită de moarte, Eve. Nu exista nici un ordin; oamenii erau confuzi. Speriaţi. Regele a preluat frâiele şi atunci trebuia să alegi. Ori îl urmai, ori rămâneai de unul singur în haos.

Nu s-a uitat la mine în timp ce vorbea, însă i-am văzut lacrimile din ochi. M-am gândit la discursurile anuale, cum ne adunam împreună în sala de mese şi ascultam la singura staţie de radio pusă pe masă în faţa Directoarei. Regele, Marele Nostru Conducător, Singurul Bărbat ce Trebuia Respectat, ne vorbea din acele boxe vechi. Ne povestea ce progrese se mai făceau în Oraşul de Nisip, ne povestea despre zgârie-norii care se construiau, despre zidul care putea să ţină la distanţă armatele, viruşii şi ameninţările sălbăticiei. El spunea că Noua Americă începuse acolo, că nu exista decât o singură şansă să fie reconstruită. Ne spunea că eram în siguranţă.

— Eu l-am urmat, Eve, a continuat Profesoara. Aveam deja cincizeci de ani. Familia mea murise. N-am avut de-ales. Nu puteam supravieţui singură. Însă tu ai şansa pe care eu u am avut-o.

Ajunseserăm la mărul care îşi întindea crengile în faţa zidului. Pip şi cu mine stătuserăm sub el de nenumărate ori înainte, mâncându-i fructele şi hrănind veveriţele cu merele putrezite.

— Unde am să mă duc? Am întrebat cu vocea tremurătoare.

— Dacă mergi drept înainte vreo trei kilometri, ai să dai de un drum.

Buzele ei subţiri se mişcau încet în timp ce vorbea, pielea era solzoasă şi crăpată.

— Va fi periculos. Găseşte marcajele cu 80 şi ia-o spre vest, către asfinţit. Ţine-te aproape de drum, dar nu merge chiar pe el.

— Şi apoi? Am întrebat.

A băgat mâna în buzunarul cămăşii ei de noapte şi a scos o cheie, ţinând-o precum o nestemată în mâinile ei zbârcite.

— Dacă continui să mergi, vei ajunge la ocean. De cealaltă parte a podului roşu se află o tabără. Se numeşte Califia.

Dacă poţi să ajungi acolo, o să fii în siguranţă.

— Şi Oraşul de Nisip? Am întrebat în timp ce ea mergea înainte, pipăind zidul.

Conversaţia era pe sfârşite, simţeam asta, iar mintea mi-era inundată de întrebări.

— Ce se întâmplă cu copiii care se nasc? Cine are grijă de ei? Şi Absolventele – or să iasă vreodată de-acolo?

— Nou-născuţii sunt duşi în oraş. Absolventele… îşi ţinea capul în jos, pipăind peretele. Ele sunt în serviciul Regelui. Vor ieşi de acolo când şi numai dacă Regele decide că a sosit vremea, când şi dacă suficienţi copii au fost procreaţi.

În spatele unor crengi se afla o gaură atât de mică încât de-abia era vizibilă, chiar şi în lumina zilei. Profesoara Florence a băgat cheia şi, la o răsucire, zidul de piatră a alunecat în spate, creând o uşă îngustă. Apoi a aruncat o privire în spate, spre cealaltă parte a fortului.

— Se presupune că e o ieşire de urgenţă în caz de incendiu, a explicat ea.

Pădurea se afla în faţa mea, coastele de deal luminate doar de luna strălucitoare, perfectă. Asta era. De unde venisem, unde mă duceam. Trecutul şi viitorul meu. Voiam să o întreb pe Profesoară mai multe, despre acest loc ciudat numit Califia, despre pericolele de pe drum, însă tocmai atunci raza lanternei paznicului s-a ivit de după colţul clădirii cu dormitoare.

Profesoara Florence m-a împins înainte.

— Pleacă, acum! M-a îndemnat ea. Pleacă!

Şi, pe cât de repede s-a deschis uşa, pe atât de repede s-a închis în urma mea, lăsându-mă singură în noaptea rece, lipsită de stele.

Primul lucru pe care l-am văzut când am deschis ochii a fost cerul: o chestie albastră, nemărginită, care era cu mult mai mare decât îmi imaginasem eu vreodată. În toţi cei doisprezece ani cât fusesem la Şcoală, văzusem doar întinderea dintre o parte a zidului şi cealaltă. Acum mă aflam sub el, observându-i dungile purpurii şi galbene care apăreau în acea umbrelă uriaşă, vizibile acum în lumina zorilor.

Noaptea trecută fugisem foarte departe, cât de repede putusem, prea înspăimântată ca să mă opresc. Am mers pe sub poduri în ruină şi prin râpe prăpăstioase, până ce am văzut minunatul marcaj 80 luminat de lună. Abia atunci am hotărât să mă odihnesc într-un şanţ, picioarele mele fiind pur şi simplu prea obosite pentru a mă duce mai departe. Turul pantalonilor mei era plin de pământ, iar gâtul îmi era uscat.

M-am căţărat pe o coamă dură şi plată şi am privit totul în lumina dimineţii. Coasta era năpădită de buruieni, de iarbă lintiţa şi fantastic de verde, şi de copaci care ţâşneau în unghiuri neobişnuite, care se răsuceau înăuntru şi în afară şi unul în jurul celuilalt. Nu puteam să nu râd, amintindu-mi de fotografiile pe care le văzusem, care înfăţişau lumea înainte de molimă. Erau imagini cu pajişti curate şi îngrijite,

şi rânduri de case pe străzi pavate, cu tufişuri tăiate în pătrate perfecte. Asta nu semăna deloc cu ce văzusem eu.

În zare, o căprioară trecea în fugă printr-o benzinărie veche. Înainte de molimă, petrolul alimenta aproape orice. Dar fără oameni care să lucreze în rafinării, acestea se închiseseră. Acum, petrolul era folosit doar de către guvernul Regelui, incluzând o cantitate alocată fiecărei Şcoli. Căprioara se oprise să se delecteze cu iarba care crescuse printre pompele ruginite. Stoluri mari de păsări îşi schimbau direcţiile în aer, cu aripile lor iridescente în lumina strălucitoare a dimineţii. Am început să merg cu paşi apăsaţi, simţind cimentul sub picioarele mele, plat şi foarte tare. Drumul avea un strat de muşchi de aproape trei centimetri.

— Hei! A strigat o voce. E cineva pe-acolo?

M-am răsucit pe călcâie, căutând sursa, frica revenind în mine la auzul vocii de bărbat. Mi-am adus aminte de poveştile despre pădure şi despre bandele renegate care-şi făcuseră tabără acolo, locuind în copaci. Ochii mi-au căzut asupra unei colibe bătute de vânturi şi ploi ce se afla la câţiva metri depărtare. Era acoperită de iederă, iar uşa închisă bine. M-am strecurat într-acolo, încercând să mă ascund.

Vocea a vorbit din nou:

— Tacă-ţi fleanca!

Am îngheţat. Nu ni se permitea să folosim astfel de cuvinte la Şcoală. Erau „nepotrivite” şi nu le cunoşteam decât din cărţi.

— Tacă-ţi fleanca! A zbierat vocea din nou, de undeva de deasupra mea.

Mi-am ridicat privirea către cer. Acolo, un papagal mare, roşu, stătea cocoţat pe acoperişul cabanei şi mă studia cu capul lăsat într-o parte.

— Ţâr, ţâr! Ţâr, ţâr! Cine-i acolo?

A ciugulit ceva de pe acoperiş.

Mai văzusem un papagal înainte, într-o carte de copii despre un pirat care fura comorile oamenilor. Pip şi cu mine o citiserăm în arhive, trecându-ne degetele peste ilustraţiile pătate de apă.

Pip. Undeva, la kilometri depărtare, ea descoperea patul meu gol, aşternuturile boţite şi reci. Planuri noi pentru serbarea de absolvire aveau să fie făcute în grabă. Ea şi Ruby probabil se temeau că fusesem răpită, nefiind în stare să creadă ca aş pleca vreodată de capul meu. Probabil că Amelia cea extrem de zeloasă, a doua elevă fruntaşă după mine, avea să susţină discursul meu şi să le conducă peste pod. Oare când îşi vor da seama de adevăr? Când vor pune piciorul pe malul celalalt? Când uşile se vor deschide larg, dezvăluind încăperea de ciment?

Am întins mâna spre pasăre, dar ea s-a ferit.

— Cum te cheamă? Am întrebat-o.

Vocea mea aproape că m-a speriat.

Pasărea s-a uitat lung la mine, cu ochii ei negri ca mărgelele.

— Peter! Peter, unde eşti? A spus ea, ţopăind de-a lungul acoperişului.

— Peter era stăpânul tău? Am întrebat eu.

Papagalul şi-a curăţat penele cu gheara.

— De unde vii?

Mi-am închipuit că Peter pierise de mult odată cu molima, sau îşi abandonase pasărea în haosul de după. Papagalul supravieţuise, totuşi, mai bine de zece ani. Acest simplu fapt m-a umplut de speranţă.

Voiam să-i pun păsării mai multe întrebări, dar tocmai atunci şi-a luat zborul, până ce a rămas doar o pată roşie pe cerul albastru. Am urmărit calea pe care a urmat-o ea, privind-o cum dispare în depărtări. Apoi privirea mi-a căzut asupra siluetelor ce veneau pe drum, de-a lungul coastei şi printre copaci. Chiar şi de la şaizeci de metri depărtare, le vedeam armele atârnându-le la spate.

Pentru o clipă am rămas acolo, privind cu veneraţie aceste creaturi ciudate şi necunoscute. Erau mult mai înalţi şi mai laţi în umeri decât femeile. Până şi mersul lor era diferit, mai greoi, de parcă era nevoie de un efort uriaş pentru a face câte-un pas. Cu toţii purtau pantaloni şi ghete, iar unii erau la bustul gol, dezvăluindu-şi abdomenele tari de culoare cafenie.

Siluetele mergeau precum o haită, până ce unul dintre ei şi-a ridicat arma şi a îndreptat-o către căprioara care păştea pe lângă pompele de benzină. Cu o singură împuşcătură, aceasta a căzut, durerea din picior fiind copleşitoare. Abia atunci a început să mă cuprindă panica. Mă aflam în mijlocul sălbăticiei, la lumina zilei care scotea totul la iveală. La câteva zeci de metri depărtare se afla o bandă. Am început să bâjbâi în căutarea uşii cabanei, trăgând de iederă, până ce am găsit vechea încuietoare ruginită.

Banda se apropia. Am apucat încuietoarea, trăgând-o şi lovind-o cu palma, sperând că va ceda. Te rog, deschide-te, am implorat-o eu, te rog. Am aruncat din nou o privire pe după colţul cabanei şi i-am văzut pe bărbaţi sub acoperişul benzinăriei. Stăteau adunaţi în jurul căprioarei. Unul a apucat animalul, jupuindu-i blana aşa cum o persoană decojeşte un fruct. Căprioara a lovit cu picioarele şi s-a zbătut de durere. Era încă în viaţă.

Am tras de uşă, dorindu-mi deodată ca Directoarea să apară în viteză pe drumul desfundat, iar paznicii să mă tragă în Jeepul guvernului. Ne vom întoarce pe drumul pe care am venit, bărbaţii trăgând cu puşca după noi, până ce vor rămâne nişte punctuleţe negre la orizont. Până ce voi fi în siguranţă.

Însă fantezia mi s-a evaporat, precum ceaţa alungată de soarele dimineţii. Directoarea nu era protectoarea mea, iar şcoala nu mai era un loc sigur.

Nicăieri nu mai era sigur.

Încuietoarea a cedat în cele din urmă, iar eu am intrat repede în cabana întunecată. Mi-am dat jos rucsacul şi am închis uşa, înaintând pe un coridor îngust care dădea spre o încăpere mai mare. Pe ferestrele mânjite de noroi urcau vite de vie, astfel încât era imposibil să zăreşti ceva prin ele. Am înaintat pipăind pereţii şi mi-am dat seama imediat că nu era o cabană, ci o casă lungă, tip vagon, care se întindea până în coasta dealului, pe jumătate îngropată în iarbă. Am continuat să merg, pipăind în continuare cu mâinile. Pereţii erau, zgrunţuroşi, ca şi când ar fi fost făcuţi din piatră.

Vocile ciudate se apropiau.

— Haide, Raff, bagă pielea în sac şi hai s-o tăiem din loc.

— Îndeas-o tu, pitic jegos ce eşti, a ripostat un altul.

Vocile lor erau groase şi răguşite. Nu vorbeau în aceeaşi engleză îngrijită pe care o învăţaserăm la Şcoală.

Mersesem un an întreg la cursul de „Pericolele reprezentate de băieţi şi bărbaţi”, învăţând toate felurile în care femeile erau vulnerabile faţă de sexul opus. Primul capitol a fost „Manipularea şi frângerea inimii”. Am efectuat o lectură amănunţită a tragediei Romeo şi Julieta, studiind cum Romeo a sedus-o pe Julieta şi la final a condus-o către moarte. Profesoara Mildred a susţinut o prelegere despre o relaţie pe care o avusese înaintea molimei şi suişurile care se transformaseră atât de rapid în coborâşuri disperate şi hrănite de furie. A plâns când ne-a relatat cum „iubirea” ei a părăsit-o după ce îl născuse pe primul lor copil, o fetiţă care mai târziu a murit în timpul molimei. Pretextul lui a fost ceva numit „confuzie”. Pe durata parcurgerii capitolului „Sclavie casnică”, am văzut imagini cu reclame publicitare vechi înfăţişând femei cu şorţuri la brâu. Însă lecţia cu „Mentalitate de bandă” a fost cea mai înspăimântătoare dintre toate.

Profesoara Agnes ne-a arătat imagini secrete surprinse de camerele de securitate instalate pe zid. Erau neclare, însă se vedeau trei siluete – trei bărbaţi. L-au încolţit pe un altul, i-au furat proviziile, iar apoi l-au executat cu o armă

automată. Săptămâni întregi m-am trezit în toiul nopţii, transpirată toată. Continuam să văd acea explozie albă şi trupul schilodit al bărbatului, căzut la pământ, cu picioarele contorsionate.

— Nu aveai nevoie de alta, ucigaş nenorocit ce eşti! A zbierat altă voce.

Aerul era fierbinte şi plin de mirosul de mucegai şi ceva mai aspru, ceva chimic. Mi-am ridicat bluza peste nas, încercând să-mi înăbuş respiraţia în timp ce bărbaţii treceau pe alături cu paşi apăsaţi.

Erau aproape acum. Îi auzeam, fiecare pas sfărâmând crengi căzute, cu pocnituri şi trosnituri dure. Cineva s-a oprit în afara cabanei. Respiraţia îi era greoaie şi se îneca din cauza flegmei.

— Ce-i acolo oare? A strigat altul.

Vocea îi răzbătea de mai departe, de undeva de sus. Poate că era chiar pe drum.

Şi-a dres vocea, iar pe mine m-a cuprins groaza. M-am prins cu mâinile de peretele de piatră, încercând să-mi menţin echilibrul în timp ce am închis ochi. Plecaţi, vă rog, vă rog, am gândit eu.

— Încuietoarea a fost spartă! Voi luaţi-o înainte, eu am s-arunc o privire p-aci.

M-am dat înapoi cât de mult am putut, dorindu-mi ca pietrele reci să cedeze, să mă pot scufunda în ele, să dispar în spatele suprafeţei lor cavernoase. Fuseseră multe lecţii cu ceea ce se afla dincolo de zid. Profesoara Helene ne arătase fotografii cu femeia care avusese jumătate din faţă sfârtecată de un câine turbat. Însă ele nu sugeraseră decât un singur lucru dacă aveam să ne aflăm în afară, în sălbăticie. Ele nu ne învăţaseră tehnici de supravieţuire. Nu ştiam cum să fac un foc, nu ştiam să vânez, şi n-aveam cum să mă lupt cu acest băiat. Întoarceţi-vă, spusese Profesoara pur şi simplu. Faceţi orice este nevoie pentru a vă întoarce la Şcoală.

Uşa s-a deschis larg. Eram pregătită ca el să se repeadă înainte, să mă târască, ţipând, afară. Însă când lumina a inundat cabana lungă, deja nu-mi mai păsa de banda de pe drum sau de imaginile de la cursuri sau de intenţiile bărbatului care se afla după colţ, la câţiva metri depărtare. Deoarece lumina a dezvăluit faptul că pereţii erau făcuţi nu din pietre aspre, ci din sute de cranii, găvanele negre şi goale ale ochilor privind spre mine. Mi-am acoperit gura pentru a-mi înăbuşi ţipătul.

— Doar o morgă, a strigat bărbatul.

Iar apoi uşa s-a închis după el, lăsându-mă singură în întuneric, doar cu scheletele. Am rămas acolo, tremurând, ore întregi, până ce am fost sigură că bărbaţii plecaseră.

După opt zile, picioarele mă dureau îngrozitor, iar în gât simţeam arsuri. Mă mişcam încet, printr-un desiş dens aflat de cealaltă parte a drumului, dând la o parte crengile cu o cracă de copac pe care o foloseam ca baston. Îmi tot spuneam că voi ajunge la Califia. Îmi tot spuneam că voi fi în siguranţă curând, că atâta timp cât stăteam ascunsă printre buruieni înalte, bandele nu mă vor găsi. Însă sticla mea de apă se golise cu câteva zile în urmă. Oboseala mă copleşea.

Într-o clipă transpiram, iar în cealaltă tremuram de frig.

O luasem înspre vest, aşa cum mă îndrumase Profesoara Florence, către asfinţit. Noaptea, când temperatura scădea, dormeam în dulapurile caselor abandonate sau în garaje, lângă caroseriile maşinilor vechi. Când găseam un loc care mi se părea sigur, mă aşezam şi stăteam puţin, mâncând din merele pe care Profesoara le împachetase pentru mine şi gândindu-mă la Şcoală. Revedeam întruna acea noapte, întrebându-mă dacă ar fi putut să fie diferită – dacă aş fi putut-o salva şi pe Pip. Poate că ar fi trebuit să risc. Poate că ar fi trebuit să o trezesc. Poate că ar fi trebuit măcar să încerc. Pieptul mi s-a umplut de suspine când mi-am imaginat-o legată de unul dintre acele paturi, singură şi înspăimântată, întrebându-se de ce o părăsisem.

N-a trecut mult timp până ce am rămas fără mâncare. Dulapurile caselor erau goale, prădate de către supravieţuitorii molimei. Am încercat să culeg nişte fructe de pădure, însă câţiva pumni de astfel de fructe nu erau de-ajuns pentru a-mi potoli foamea. Mi-am pierdut din putere, paşii au început să-mi încetinească, până ce a ajuns să-mi fie greu să merg mai mult de un kilometru fără să mă opresc pentru a mă odihni. Mă aşezam la baza copacilor, între rădăcinile lor întortocheate, şi priveam căprioarele cum păşteau în ierburile înalte.

Uneori, chiar înainte să apună soarele, îmi scoteam lucrurile din rucsac, pentru a mă uita la ele. Mă tot întorceam la brăţară, care era atât de mică încât o puteam prinde în jurul a doar trei degete de la mână.

La fel ca toate fetele de la Şcoală, şi eu eram orfană. Sosisem acolo când aveam cinci ani, după ce mama pierise în molimă. Nu-mi cunoscusem niciodată tatăl. Aceste obiecte erau singurele lucruri care aparţineau trecutului meu, cu excepţia câtorva amintiri – senzaţii, de fapt – cu o mamă care îmi pieptăna buclele umede, sau mirosul parfumului ei când mă legăna în pat. Citisem odată despre persoane cu membre amputate, şi despre cum aveau ei dureri acolo unde fuseseră cândva picioarele sau braţele lor. Erau numite membre fantomă. Mereu crezusem că acesta era cel mai bun mod de a descrie sentimentele în legătură cu mama mea. Acum, ea nu mai era decât un dor pentru ceva ce avusesem odată, dar pierdut acum.

Am continuat să merg, lăsându-mi greutatea din ce în ce mai mult pe baston. În depărtare, am văzut o mică piscină gonflabilă, de plastic, în care se adunase apă de ploaie, o oază turcoaz, luminoasă, înconjurată de buruieni. Am clipit de două ori, întrebându-mă dacă aveam halucinaţii din cauza căldurii. Am fugit către ea şi am îngenuncheat, şi buzele mele au atins apa rece. M-am întrebat în treacăt dacă era suficient de curată pentru a o bea, însă contactul apei cu gura mea uscata crea o senzaţie de bine, aşa încât

nu m-am oprit până ce stomacul nu a început să mă doară de plin ce era. Când m-am ridicat, am observat o reflexie pe suprafaţa apei. Acolo, la câţi-vă metri depărtare, se găsea o casă în care lumina era aprinsă.

Am pornit către lumina strălucitoare în timp ce soarele atingea uşor vârfurile copacilor. Habar n-aveam cine era acolo sau dacă mă putea ajuta, însă trebuia să aflu măcar.

În grădină, un loc de joacă din lemn aproape că se dărâmase, Viţa-de-vie se încolăciseră în jurul lanţului ruginit al leagănului, trăgându-l înspre pământ. Trecând pe sub toboganul stricat, m-am apropiat de o fereastră întredeschisă şi am privit înăuntru. Camera de zi era mică, cu o singură canapea prăpădită şi cu câteva fotografii crăpate atârnate pe perete. Deasupra unui foc era aplecată o siluetă cu glugă pe cap, şi gătea.

Fumul se ducea în sus, spre tavan, şi de acolo se întindea peste tot, gâdilându-mi nările cu promisiunea unei cine cu carne Silueta ciugulea dintr-un picior de iepure, muşcând cu poftă din os. Gura mi s-a umplut de salivă doar imaginându-mi cât de delicios era.

Mai văzusem un Pribeag înainte, trecând pe lângă zid, în secţiunea vizibilă de la fereastra din colţ a bibliotecii. Pribegii nu făceau parte din bande, şi nici din regimul Regelui, ci erau străini care locuiau în sălbăticie. Ni se spusese că Pribegii erau periculoşi, însă acesta avea constituţia unei femei, ceea ce mi-a domolit frica.

— Hei! Am strigat de la fereastră. Am nevoie de ajutor. Vă rog!

Silueta s-a ridicat cu viteză de pe podea şi s-a lipit cu spatele de perete, ţinând un cuţit în sus.

— Arată-te! A spus.

Gluga îi era atât de largă încât îi ascundea faţa, însă buzele ei frumoase, unsuroase de la carne, se vedeau clar în lumina focului.

— E în regulă, vă rog, am spus, ridicând mâinile în faţa mea.

Am împins fereastra, iar balamalele ruginite s-au rupt, cât pe ce să trântească fereastra pe jos în încăpere şi s-o spargă. Am intrat, ţinându-mi mâinile la vedere.

— Am rămas fără mâncare.

Ţinea cuţitul îndreptat în direcţia mea. Purta un costum verde-închis asemănător celor ale lucrătorilor guvernului, iar hanoracul ei negru cu glugă era mult prea mare. Nu-i puteam vedea ochii.

Apoi, când mi-am lăsat mâinile în jos pe lângă corp, am văzut rucsacul deschis, iar în el se afla uniforma Şcolii. Blazonul Noii Americi strălucea roşu şi albastru. M-am dat înapoi, uitându-mă la ghetele ei negre, la corpul ei înalt şi la aluniţa de deasupra buzei.

— Arden?

Şi-a dat jos gluga. Părul ei negru, tuns scurt, era plin de pământ, pielea albă îi era arsă de soare, iar puntea nasului îi era cojită pe alocuri.

Mi-am aruncat braţele în jurul ei, ţinându-mă strâns de ea, ca şi când ea era singurul lucru care mă oprea să cad. Am respirat profund, fără să-mi pese că amândouă miroseam a haine îmbibate de transpiraţie.

Arden era acolo. În viaţă. Cu mine.

— Ce naiba crezi că faci? A întrebat ea, împingându-mă deoparte. Cum ai ajuns aici?

Faţa îi era furioasă şi apoi mi-am amintit, deodată, că ea mă ura.

M-am aşezat pe podeaua încăperii, uimită.

— Am evadat. Aveai dreptate – şi eu le-am văzut. Fetele? În încăperea de ciment?

Arden se învârtea în faţa focului, ţinând strâns cuţitul în mână.

— Am urmat semnul pe care scrie optzeci… Mi-am curmat spusele, dându-mi seama că şi ea probabil că făcuse aşa. Califia nu poate fi la o distanţă mai mare de o săptămână, O să găsim podul roşu curând…

Arden îşi lovea piciorul cu lama cuţitului în timp ce mergea.

— Nu poţi să stai aici cu mine. Nu te pot lăsa, îmi pare rău, dar va trebui să…

— Nu.

Nu mă gândeam decât la şobolanii uriaşi care trecuseră peste picioarele mele noaptea trecută, la încercarea mea nefericită de a vâna iepuri.

— Nu poţi, Arden. N-ai să mă alungi.

Arden a trecut cuţitul de-a lungul şemineului de cărămidă, iar acesta a scos un sunet scârţâit, care mi-a stârnit fiori pe şira spinării.

— Ăsta nu e un joc, Eve. Asta nu e o minivacanţă pe care o ai de la şcoală. A arătat înspre fereastră. Acolo se află bărbaţi şi câini şi tot soiul de animale sălbatice, şi toţi vor să ne omoare. Tu n-ai să poţi ţine pasul. Eu… eu nu pot să risc. Ne va fi mai bine pe cont propriu.

M-am aşezat pe mâinile mele tremurânde, cu palmele afundându-se în carpeta mucegăită, dezmeticită brusc de cruzimea lui Arden. Eu nici dacă aş găsi o elevă de clasa a doua în junglă, iar piciorul i-ar fi rupt în două, n-aş lăsa-o acolo – n-aş putea. Ar fi fost o condamnare sigură la moarte.

— Ştiu că nu e un joc. De-asta ar trebui să rămânem împreună.

Eu aveam nevoie de Arden, însă nu puteam găsi un motiv pentru care ea să aibă nevoie de mine. Mi-am răscolit gândurile, încercând să fac apel la acea parte rece, darwiniană, din ea.

— Te pot ajuta!

Arden s-a aşezat pe canapeaua veche, cu salteaua ruptă în câteva locuri din cauza arcurilor ruginite şi răsucite.

— Şi asta cum?

A scos un cărăbuş mort din vârfurile încâlcite ale părului ei şi l-a aruncat în foc. A pocnit zgomotos.

— Sunt inteligentă. Te pot ajuta cu hărţile şi busolele. Şi îţi va fi de ajutor să ai o persoană în plus, să stea de şase.

Arden a respirat profund.

— Nu avem hărţi şi busole, Eve. Iar tu eşti inteligentă când vine vorba de cărţi, m-a corectat ea, ridicând un deget. Asta nu înseamnă nimic pe-aici. Poţi să pescuieşti? Poţi să vânezi? Ai omorî pe cineva care ar vrea să mă omoare?

Am înghiţit cu greu, ştiind răspunsul: nu. Desigur că nu. Eu nu omorâsem în viaţa mea nici măcar un melc. Îi spussem Profesoarei despre fetele care turnau sare pe ei doar pentru a-i privi cum se zvârcolesc. Însă voiam să-i dovedesc lui Arden că fiecare an petrecut în bibliotecă, când ea jucase afară acel joc cu inele aruncate pe băţ, avea valoare.

— Directoarea mi-a oferit Medalia Realizărilor…

Arden şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Eşti atât de amuzantă. Însă eu m-am descurcat de minune singură. În schimb, tu…

Am privit în jos, văzându-mă prin ochii ei. Îmi sfâşiasem puloverul Şcolii într-o creangă de copac. Palmele îmi erau pline de sânge închegat, iar braţele îmi erau goale, cu toate că era o noapte rece de primăvară. Mă simţeam slăbită – mai slăbită decât fusesem vreodată la Şcoală, fără mâncare şi fară apa şi fără vreun mijloc de subzistenţă pe care să-l aştept cu nerăbdare. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Nu înţelegi… tu ai părinţi, ai un loc unde să te duci.

Tu nu ştii cum e să fii singură.

Mi-am lăsat faţa în mâini şi am început să plâng. Nu voiam să putrezesc, singură, în pădure. Nu voiam să sufăr de foame sau sa fiu capturată de către un bărbat. Nu voiam să mor.

A trecut mai bine de un minut până ce am observat că Arden se ridicase de pe canapea şi pusese o altă bucată de carne de iepure pe foc.

— Hai, nu mai fi copil, a spus ea, întinzându-mi băţul cu carne pe el.

Am devorat-o, lăsând sucul din ea să-mi curgă pe mâini şi pe bărbie, uitând pentru prima dată de manierele mele.

— Nu mai pot irosi timp. Părinţii mei probabil că au auzit deja că am fugit de la Şcoală… s-ar putea să mă caute, a spus Arden când am terminat în cele din urmă de mâncat.

Am simţit dorinţa de a-mi da ochii peste cap, însă m-am oprit. Chiar şi-acum, rătăcită în sălbăticie, Arden se lăuda cu părinţii ei. Curând, îmi va povesti despre casa cu patru etaje în care locuiseră împreună, cum dormise ea într-un pat uriaş, chiar şi când era copil. Cât de greu i-a fost să-şi ia rămas-bun de la toate acele lucruri, chiar dacă numai pentru câţiva ani. Îi lipseau servitoarele, cinele pe care le lua în vase de porţelan, părinţii care o duceau la teatru, lăsând-o să-şi sprijine bărbia pe balustrada balconului pentru a privi mai bine scena.

— Poţi să rămâi în noaptea asta. Apoi mai vedem, a spus Arden, aruncându-mi o pătură gri, zdrenţăroasă.

Mi-am pus pătura pe umeri în timp ce focul scădea, transformându-se în cenuşă ce ardea mocnit.

— Mulţumesc.

— Pentru nimic.

Arden s-a întors la grămada de cuverturi, care erau aranjate pe canapea, înconjurând-o precum un uriaş cuib de păsări.

— Am găsit-o pe un schelet, cu câţiva kilometri în urmă.

A chicotit înăbuşit.

Am aruncat-o de pe umeri şi mi-am sprijinit capul în colţ. Nu-mi păsa că dinţii îmi clănţăneau de frig, aşa cum se întâmplase în fiecare noapte.

În lumina semilunii, vedeam pozele de pe perete. O familie tânără era aşezată în faţa casei. Zâmbeau, fiecare petrecându-şi braţele în jurul celuilalt, neştiind nimic despre viitorul care îi aştepta, aşa cum nici eu nu ştiam nimic despre ce-mi rezerva al meu.

A doua zi, după-amiază, am urmat-o pe arden printr-un câmp de floarea-soarelui, dându-i la o parte din faţa mea pe monştrii uriaşi cu ochi negri. De-abia dacă ne vorbiserăm, în afară de momentul când ne-am pus de acord asupra

micului dejun cu iepure fript, şi am luat asta drept un semn bun. Mă aşteptam, oarecum, să mă trezesc fără mâncare, fără pături şi fără Arden. Însă ea nu mă abandonase, iar eu mă întrebam dacă tăcerea ei însemna că urma să rămânem împreună. Eu aşa speram, măcar pentru binele stomacului meu.

Am explorat strada buruienoasă a unei vecinătăţi abandonate. Acoperişurile caselor erau prăbuşite, iar câteva coşuri de baschet erau aliniate pe cărare, cârceii de viţă transformându-le în nişte exponate înflorite şi bogate. Am trecut de epavele maşinilor vechi, cu parbrizele sparte şi portierele ruginite. Două coşciuge putrezite se aflau pe o alee năpădită de buruieni: unul pentru un adult şi unul pentru un copil.

În ultimele zile de viaţă ale mamei mele, eu mă jucam pe-afară, singură. Mă dăduse afară din dormitorul ei, de teamă să nu mi dea şi mie boala ei. Îmi puneam păpuşa pe gardul de piatra din curtea din spatele casei şi o îngrijeam cu poţiuni făcute din amestec de frunze şi noroi. „Ai să te simţi mai bine curând” îi spuneam eu în timp ce ascultam ţipetele mamei mele prin fereastra deschisă. „Medicul e pe drum” îi şopteam. „El te va salva. Doar că acum e foarte ocupat.”

— Eşti morbidă, nu-i aşa? A spus Arden.

Ma tras de braţ. Mă oprisem lângă cutiile din lemn, cu privirea aţintită asupra celei mai mici.

— Scuze.

Am continuat să merg, încercând să-mi alung starea de melancolie. Mă simţeam şi mai rău, cumva mai singură, ştiind că Arden nu înţelegea. Am cules câteva flori sălbatice, adunându-le într-un buchet colorat.

— Am decis că putem călători împreună către Califia, a spus Arden, lovind cu piciorul prin iarba înaltă. Însă după asta, vei fi pe cont propriu. Eu am să mă odihnesc acolo, dar iapoi va trebui să continui să merg, ca să găsesc o modalitate de a ajunge în Oraş, la părinţii mei.

— Chiar? Am întrebat eu, tristeţea mea transformându-se în uşurare. Ah, Arden, eu…

Arden s-a răsucit pe călcâie, mijindu-şi ochii în lumina soarelui.

— Nu întrece măsura! Încă mă pot răzgândi…

Am mers în tăcere o perioadă. Gândurile mi se întorceau înapoi la Şcoală şi la noaptea în care plecasem. La zvonurile conform cărora Arden fusese văzută înotând de-a lungul lacului. Acum nu mai păreau atât de neverosimile, după ce mâncasem carnea pe care ea o vânase, o jupuise şi o gătise.

— E adevărat că ştii să înoţi? Am întrebat în cele din urmă.

— De unde ai auzit asta?

Arden şi-a scos hanoracul negru cu glugă, dezvăluindu-şi braţele albe. Umerii îi erau plini de pistrui.

— Te-a văzut cineva.

Nu i-am spus că mie îmi luase o oră să trec lacul, agăţându-mă de acele crengi spinoase.

Arden a zâmbit, ca şi cum îşi amintea de ceva amuzant.

— Am învăţat singură. Asta nu ţi-ar trece niciodată prin cap, nu-i aşa, domnişoară Şefă de promoţie?

Am ignorat-o.

— Nu te-ai temut că te-ar fi putut prinde? Am întrebat eu.

În faţa noastră, un iepure gri ţopăia pe drum.

— De obicei, paznicii nu ies după ora douăsprezece, numai dacă nu cumva se află într-o misiune specială. În cele mai multe nopţi, fortul este destul de liniştit.

Arden s-a furişat către iepure, ţinând cuţitul întins în faţa ei. A rămas nemişcat când ea s-a apropiat.

Nu-mi puteam scoate din cap imaginea cu ea înotând. Nu mai văzusem pe nimeni înainte făcând asta. Se aventurase în apă şi dăduse din mâini? Se ţinuse de ceva? Vreo creangă de copac, vreo frânghie?

— Dar nu ţi-a fost teamă c-ai putea să te îneci?

Când mi-a auzit vocea, iepurele a tulit-o înspre rămăşiţele năpădite de buruieni ale unei curţi.

— Bună treabă, Eve, a pufnit Arden, punându-şi înapoi la curea cuţitul. Mi-ar plăcea să avem o conversaţie intimă, zău, dar trebuie să vânez pentru cina noastră.

A luat-o înspre case, nederanjându-se să se uite înapoi. Am să-mi găsesc singură cina! Am strigat după ea. Ne vedem înapoi la cabană?

Nu a răspuns. Am luat-o pe cărare, ieşind din cartier şi întorcându-mă către un grup de magazine vechi. Un restaurant vechi era acoperit de ierburi înalte, un M uriaş, galben, abia iţindu-se printre cârceii de viţă şi muşchi. La capătul străzii se afla o clădire masivă. Faţada ei era încă solidă, însă câteva litere căzuseră de pe firmă. Acum scria: wal ma t. De-a lungul ferestrelor crăpate din faţă erau scrise cu vopseaspray cuvintele: zonă în carantină, intraţi pe propria răspundere.

Când a apărut camionul printre baricade pentru a-i evacua pe toţi copiii sănătoşi rămaşi în viaţă, mama i-a implorat să mă ia şi pe mine. Eu m-am agăţat de cutia poştală, strângând cu putere stâlpul de lemn, disperată să rămân. Era în van. Ea a apărut în pragul uşii când m-au băgat în camion, cu sângele curgându-i din nas. Ochii îi erau adânciţi în orbite, având culoarea prunelor putrezite. Sternul îi era proeminent, de parcă ar fi fost un colier de sacrificiu. A rămas acolo şi mi-a făcut cu mâna. Apoi mi-a trimis o bezea.

Acum, mergând prin oraşul abandonat, am încercat să nu mă uit la uriaşele cruci de lemn din parcare sau la grămezile de oase de sub ele, acoperite de muşchi. Însă peste tot pe unde priveam existau semnele morţii. Pe partea cealaltă a străzii, ferestrele unui magazin părăsit, numit Northern California Real Estate, erau acoperite de scânduri. Într-un loc numit Suzy's Nails erau stivuite coşciuge. Mă uitam fascinată la X-ul roşu pictat pe laterala unui container când ceva s-a mişcat în faţa mea. Un pui de urs a traversat cărarea şi s-a uitat la mine. Apoi şi-a întors

atenţia către o conservă ruginită, pe care a încercat s-o deschidă cu labele.

M-am gândit imediat la Winnie the Pooh, cartea arhivată pe care Profesoara Florence ne-o citea când eram copii, despre un urs şi prietenul său bun, Christopher Robin. Ne avertizase că cei mai mulţi urşi nu erau atât de prietenoşi, însă acest pui părea prea mic pentru a fi periculos. M-am întrebat dacă râvnea la nişte miere, sau dacă asta era pur şi simplu o ficţiune ciudată.

Am întins mâna, cu grijă să nu-l sperii. Ursul mi-a mirosit braţul cu nasul său umed. L-am mângâiat pe blana maro şi moale, bucurându-mă de felul în care mă zgâria uşor pe piele.

— Da, eşti exact ca Winnie, am spus.

S-a îndreptat către marginea cărării pentru a adulmeca alte conserve vechi. Mă întrebam dacă Arden avea să mă lase să-l aduc în casă. Poate că îl puteam ţine acolo o vreme. Nu mai avusesem niciodată un animal de companie.

Am întins din nou mâna spre el, însă mi-am retras-o când am auzit un mârâit asurzitor. O ursoaică uriaşă şedea pe labele dindărăt pe marginea drumului. Era mai înaltă decât mine.

Puiul s-a dus spre ea, iar ea a deschis din nou botul, arătându-şi colţii. M-am îndreptat de spate, cu părul de la ceafa zbârlit de frică. Mâinile au început să-mi tremure. Ursoaica a făcut câţiva paşi în faţă, cu capul în jos, iar braţele mele subţiri s-au ridicat într-un blocaj patetic. Eram pregătită pentru atacul ei, când ceva a lovit-o în faţă.

O piatră. Când ursoaica a mârâit din nou, o altă piatră a lovit-o în cap, iar ea a căzut, şezutul ei masiv făcând cunoştinţă cu drumul. M-am întors. Un băiat murdar, plin de noroi, cvlare pe o iapă neagră, ţinea o praştie în mână. Pielea îi era bronzată, având o nuanţă de maro roşiatic, iar pieptul musculor îi era pătat de noroi.

— Ai face mai bine să te sui, a spus el, băgându-şi praştia în buzunarul din spatele pantalonilor. Asta nu s-a terminat.

— M-am uitat din nou înspre ursoaică, care clătina din cap, momentan perplexă. Nu ştiam ce era mai rău: să fiu omorâtă de către o brută de animal, sau să fiu luată de un Neanderthalian sălbatic pe spatele unui cal. Băiatul a întins mâna. Avea negru sub unghii.

— Haide! M-a îndemnat el.

M-am apucat de mâna lui, iar el m-a ridicat pe spatele gol al iepei. Băiatul mirosea a transpiraţie şi fum.

Cu un singur „diii!” am pornit pe drumul plin de muşchi. M-am ţinut cu o mână de pieptul lui musculos şi m-am întors să mă uit la ursoaică. Se ridicase, alergând după noi, cu trupul ei maro, masiv, respirând greoi din cauza efortului.

Băiatul a ridicat frâiele de piele crăpată, mânând calul departe de drum şi spre copacii deşi din pădure. Ursoaica era atât aproape, încât mai avea puţin şi o apuca pe iapă de coadă.

— Mai repede! Trebuie să mergi mai repede! Am strigat eu.

Calul a luat-o la galop, însă ursoaica continua să fie aproape fără să dea semne de oboseală. Îmi simţeam picioarele, îmbibate de transpiraţie, alunecând. M-am agăţat de băiat, înfigându-mi unghiile în pielea lui. El s-a aplecat înainte, iar vântul ne biciuia feţele. Ursoaica a clănţănit din nou din maxilarul ei înspăimântător.

Am privit peste umărul băiatului şi am văzut o râpă în faţă. Era lată cam de un metru şi jumătate, şi arăta ca un canal vechi pentru ape uzate, adânc de aproape cinci metri.

— Ai grijă! Am strigat eu, însă băiatul nu m-a băgat în seamă, mergând chiar mai repede decât înainte.

— Ce-ar fi să mă laşi pe mine să conduc? A strigat el peste umăr.

În spatele nostru, ursoaica fugea cu toată viteza, ochii ei de culoare închisă fiind pironiţi asupra dosului iepei.

— Nu face asta, am spus încet când ne-am apropiat în viteză de defileu.

Dacă nu reuşeam, ursoaica cu siguranţă avea să ne sfâşie de vii. Aveam să fim prinşi în fundul canalului, fără să avem vreun loc unde să ne putem ascunde.

— Te rog, nu face asta!

Însă calul deja se ridica, cu picioarele din faţă întinzându-se către cealaltă parte a pantei.

Stomacul meu s-a ridicat şi a căzut. Pentru o clipă, eram fără de greutate, iar apoi am simţit impactul copitelor pe pământ. Am privit către câmpul de gălbenele din jurul nostru. Reuşisem să trecem peste.

M-am întors pentru ultima oară, de teamă ca nu cumva ursoaica să fie pe urmele noastre, însă ea alunecase peste margine. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost urletul ei fioros când a alunecat pe panta cu pietriş şi a aterizat, puternic, în abisul noroios al râpei.

A trecut ceva timp până ca unul dintre noi să rostească vreun cuvânt. Acum, în afara pericolului, m-am dat mai în spate pe cal, încercând să mă îndepărtez pe cât posibil de băiat. Era un soi ciudat de bărbat, pe jumătate sălbatic. Nu genul sofisticat care umplea paginile romanului Marele Catsby. Dar nici nu părea de genul bărbaţilor violenţi pe care îi întâlnisem în prima mea zi în sălbăticie. El cel puţin mă salvase. Puteam doar să sper că nu o făcuse într-un scop infam.

Era îmbrăcat cu nişte pantaloni pătaţi, rupţi la genunchi, iar părul său, lung până la umeri, era împletit în dreaduri. Spre deosebire de membrii bandei, el nu avea nici o armă, ceea ce nu mă liniştea prea mult, căci era la fel de lat în umeri şi de musculos ca ei. Nu ştiam ce gânduri perverse avea în legătură cu mine, o fată pe care o găsise singură în pădure. Mi-am tras tricoul, care era lipit de sâni.

— Orice-ai plănui, să ştii că n-o să-ţi meargă, am spus eu, îndreptându-mă de spate pentru a părea mai mare decât eram.

M-am uitat la cei trei iepuri morţi care atârnau de gâtul iepei, cu labele prinse cu o sfoară.

Băiatul s-a uitat din nou la mine şi a zâmbit. În pofida igienei lui care lăsa de dorit, dinţii îi erau drepţi şi albi.

— Şi ce anume plănuiesc eu? Zău, mi-ar plăcea să ştiu.

Acum mergeam la trap pe o şosea, cu parapetele metalice abia vizibile printre viţele-de-vie. În depărtare se zărea un pod pe jumătate năruit.

— Vrei să întreţii raporturi sexuale cu mine, am spus pe un ton firesc.

Băiatul a râs – un râs puternic, răguşit – lovind ceafa calului cu mâna.

— Vreau să întreţin raporturi sexuale cu tine? A repetat el, de parcă n-ar fi auzit bine prima dată.

— Aşa e, am spus mai tare. Şi îţi spun de pe-acum că asta n-o să se întâmple. Nici măcar dacă…

Încercam să găsesc metafora potrivită.

—… aş fi ultimul bărbat de pe pământ?

Privi spre peisajul vast şi pustiu, apoi îmi aruncă un rânjet năstruşnic. Ochii lui aveau culoarea strugurilor verzi.

— Exact.

Am încuviinţat din cap. Eram fericită că putea măcar să vorbească şi să înţeleagă engleza îngrijită. Nu prea aveam probleme să comunic cu el, aşa cum îmi închipuisem.

— Asta-i bine, atunci, a spus băiatul. Pentru că, oricum, nu doresc să întreţin raporturi sexuale cu tine. Nu eşti genul meu.

Atunci am râs şi eu, până ce mi-am dat seama că nu glumea. Privea fix în faţă în timp ce mâna iapa afară de pe şosea şi pe o stradă acoperită de muşchi, făcând-o să ocolească găurile din drumul pavat.

— Cum adică „nu sunt genul tău”? Am întrebat eu. Molima omorâse mult mai multe femei decât bărbaţi. Fiind una dintre puţinele femei din Noua Americă, în special o femeie educată, civilizată, am crezut întotdeauna că eram genul tuturor bărbaţilor.

Băiatul mi-a aruncat o privire scurtă şi a ridicat din umeri.

— Eh, a murmurat el.

Eh? Eram inteligentă, munceam din greu. Mi s-a spus că eram frumoasă. Eu eram Eve, şefa de promoţie de la Şcoală. Şi tot ce putea el să spună era „eh”?

Umerii i s-au mişcat puţin. M-am uitat la faţa lui şi mi-am dat seama, pentru prima oară de-a lungul călătoriei noastre, că mă necăjea. Făcea o glumă.

— Te crezi amuzant, nu-i aşa? l-am întrebat eu, întorcându-mă ca să nu-mi vadă obrajii care mi se înroşiseră dintr-o dată.

A tras de frâie, mânând iapa pe pod şi către asfinţit. Pe măsură ce soarele apunea, cerul căpăta nuanţa de albastru movuliu a vânătăilor. Nori cenuşii se adunau, însoţiţi de bubuitul îndepărtat al tunetului.

— Ei bine, ai face mai bine să mă duci înapoi de unde m-ai luat. Priete… prietenul meu foarte solid mă aşteaptă acolo. E foarte înspăimântător şi… un ucigaş nenorocit, am adăugat, repetând fraza pe care o auzisem folosită de către membrii bandei.

Băiatul continua să chicotească.

— Te duc înapoi.

— Da, ştiam, am spus eu, privind prin jur.

Nu eram prea sigură pe unde ne aflam. Încă nu ajunsesem la WAL MA T. Drumul nu se zărea nicăieri. Doi stâlpi îngălbeniţi se ridicau în stânga noastră, marcând un vechi teren de fotbal care acum era plin de tulpini de porumb.

— Există ceva ce nu ştii? A întrebat băiatul, pe faţă iţindu-i-se un alt zâmbet.

Mi-am întors privirea, prefăcându-mă că nu observ gropiţa care i se forma în obrazul drept, sau felul în care îi străluceau ochii, de parcă erau luminaţi din interior. Profesoara Agnes numise asta cândva „Iluzia Legăturii”. Oare chiar asta era?

Un timp am rămas amândoi tăcuţi, ascultând bubuiturile din cer, până ce am ajuns în locul unde o văzusem ultima oară pe Arden. Am recunoscut cauciucul uzat atârnat de

copac, crăpat pe alocuri. O pisică sălbatică bântuia pe stradă, cu burta atârnându-i.

Băiatul a scrutat o grădină năpădită de buruieni şi a arătat cu degetul către o siluetă micuţă, ascunsă în spatele unor frunze.

— Presupun că ăla e prietenul tău „foarte solid”?

Arden a ieşit încet din ascunzătoare. Genunchii pantalonilor ei erau uzi şi plini de noroi, ca şi când se târâse pe pământ.

Am sărit de pe iapă, aşteptându-mă să mă ia la întrebări, însă era prea ocupată să-l analizeze pe băiat pentru a-şi da seama de prezenţa mea. Am tăcut cu toţii pentru o clipă, singurul lucru care se auzea fiind respiraţia fornăită a iepei. Arden ţinea mâna pe cuţit.

Băiatul a clătinat din cap.

— Şi tu eşti paranoică? Lasă-mă să ghicesc, voi două aţi evadat de la Şcoală?

A descălecat cu o mişcare rapidă. Cerul a bubuit din nou, iar el a mângâiat ceafa iepei, încercând s-o liniştească.

— Şşşş, Lila, a şoptit el.

— Ce ştii despre Şcoală? A întrebat Arden.

— Mai multe decât ai crede. Eu sunt Caleb, a spus el, întinzând mâna către Arden.

Ea s-a oprit, uitându-se la noroiul de sub unghii şi de pe articulaţiile degetelor lui. Apoi, încet, şi-a relaxat umerii şi a luat mâna de pe cuţit. Eu mă uitam când la unul, când la altul.

Încet, o cucerea.

— Arden, am şuierat eu, dorindu-mi ca ea să nu-l atingă.

Privirea ei s-a oprit asupra unui tatuaj de pe partea din faţa a umărului său: un cerc cu blazonul Noii Americi înăuntrul lui.

— Haideţi să pregătim cina.

Ştiam că această prezenţă masculină neaşteptată era la fel de surprinzătoare pentru ea pe cât era şi pentru mine, însă

nu mai puteam sta acolo lângă el, la câţiva centimetri distanţă.

Expuse. Am pornit pe drum, făcându-i semn lui Arden să mă urmeze. Însă ea nu s-a mişcat.

— N-am prins nimic, a spus ea, îndepărtându-se în cele din urmă de Caleb.

S-a uitat la cei trei iepuri care atârnau la gâtul iepei. Apoi şi-a deschis sacul prins de mijloc, arătându-mi că e gol.

Se apropiau norii de furtună. Un tunet a zguduit aerul. Am dat cu piciorul într-o piatră, regretând că nu mă gândisem să iau conservele alea ruginite de la puiul de urs. Ne aştepta o altă noapte rece, ploioasă, fără nimic de mâncare.

Caleb s-a suit înapoi pe iapa lui.

— Există o grămadă de mâncare în tabăra mea, dacă doriţi să vă alăturaţi.

Am râs auzind sugestia, însă Arden s-a uitat de la mine la Caleb, apoi la iepuri.

— Nu… am murmurat eu.

Am apucat-o de braţ, încercând s-o trag de acolo. Picioarele îi erau plantate ferm în pământ.

— Ce fel de mâncare? A întrebat ea.

— De toate. Porc mistreţ, iepure, fructe de pădure. Acum câteva zile am omorât o căprioară. A arătat către orizontul cenuşiu, întinzând degetele către un loc nevăzut. E la mai puţin de o oră de călărit.

Eu mă tot dădeam în spate, pas cu pas. Însă capul lui Arden era lăsat într-o parte, iar degetele ei se jucau cu un nod din părul negru scurt. S-a încordat când a simţit strânsoarea mea.

— De unde ştim că putem avea încredere în tine? A întrebat ea.

Caleb a ridicat din umeri.

— N-aveţi de unde să ştiţi. Însă n-aveţi nici un cal, nimic de mâncare, iar furtuna se apropie. Aţi putea încerca.

Arden s-a uitat în sus, spre cerul cenuşiu, apoi spre sacul gol prins de mijlocul ei. După câteva clipe, s-a smuls din

strânsoarea mea. A ocolit iapa şi s-a urcat în spatele lui Caleb.

— Am să-ţi accept oferta, a spus ea, aşezându-se mai bine.

Eu am clătinat din cap, refuzând să mă mişc.

— Nici gând. Nu mergem la „tabăra” ta.

Am făcut semnul ghilimelelor cu degetele. În mod sigur era o capcană.

— Treaba ta. Însă eu n-aş vrea să fiu singur pe-aici dacă aş fi În locul tău. În special pe vremea asta.

Caleb a arătat cu degetul înspre norii de furtună, care se mişcau mai repede, întinzându-se, pregătiţi să reverse apă peste pădure, apoi a întors iapa şi au pornit la drum. Arden mi-a făcut cu mâna, fără să se deranjeze să-şi întoarcă capul.

M-am uitat înapoi spre câmpul pe care venisem. Floarea – soarelui era înclinată într-o parte, împinsă de puterea vântului. Nu eram sigură în care direcţie se afla casa, sau cât de departe era. Nu ştiam cum să-mi fac singură focul, nu ştiam cum să vânez, şi nici măcar nu aveam un cuţit.

Am strâns din pumni, vârându-mi unghiile în palmă.

— Aşteptaţi! Am strigat eu, alergând după iapă. Aşteptaţi mă!

Era cea mai întunecată noapte pe care o văzusem vreodată, luminată doar de licăririle fulgerelor de pe cer. Călătoream de două ore. Eu mă ţineam de Arden, fericită pentru spaţiul în plus dintre mine şi Caleb. În timp ce ne croiam calea pe un drum noroios, am rămas tăcută, trecând în revistă toate metodele prin care am putea muri de mâna lui Caleb, sau să fim manipulate pentru a face lucruri pe care n-ar trebui să la facem. Printre toate minciunile pe care Profesoarele ni le spuseseră, trebuie să fi existat şi ceva adevărat. După ce văzusem cum banda jupuise acel animal pe viu, ştiam că bărbaţii erau într-adevăr pe cât de violenţi şi de cruzi ni se spusese. M-am gândit la nevinovata Anna Karenina, şi cum a fost ea prigonită de către Alexei, soţul ei, iar apoi sedusă de către Vronski, amantul ei.

Profesoara Agnes ne citise cu voce tare scena sinuciderii, clătinând din cap dezamăgită. „Dacă ar fi ştiut ea ce ştiţi voi”, spusese ea. „Dacă…”

Nu aveam să fiu păcălită. De îndată ce vom ajunge la tabăra lui Caleb, vom mânca, iar apoi vom aştepta ca furtuna să treacă. Nu voi dormi. Nu, voi fi trează şi în alertă, cu spatele lipit de perete. Apoi, dimineaţă, când cerul va reveni la albastrul lui impecabil, vom pleca. Eu şi cu Arden. Singure.

— Aşadar, cum de ştii despre Şcoală? A întrebat Arden. Ea nu spusese prea multe, îl întrebase doar pe Caleb despre drumul pe care o luase.

Mi-am ridicat obrazul de pe spatele lui Arden, deodată interesată de conversaţia lor.

— Ştiu mai multe despre Şcoală decât mi-ar plăcea. Caleb stătea cu ochii aţintiţi pe drumul din faţă. Şi eu sunt orfan.

— Atunci înseamnă că sunt şcoli şi pentru băieţi, insistă Arden. Ştiam eu. Unde?

— Cam la o sută şaizeci de kilometri spre nord. Insă nu sunt Şcoli, ci mai degrabă lagăre de muncă. Ştiu de lucrurile pe care le-aţi văzut la Şcoală, ştiu cât de cumplite sunt, fetele care sunt folosite pentru reproducere. Dar pot să vă spun că… Caleb s-a oprit pentru o clipă. Vorbea încet şi detaşat, de parcă ştia de ani de zile aceste secrete.

— Pot să vă spun că şi băieţii au suferit, poate chiar mai rău.

Nu m-am putut abţine să nu pufnesc batjocoritor. Cele care sufereau din cauza bărbaţilor erau întotdeauna femeile. Bărbaţii erau cei care începuseră războaiele. Bărbaţii poluaseră aerul şi marea cu fum şi petrol, ruinaseră economia şi umpluseră până la refuz închisorile. Însă Arden s-a întors şi m-a pişcat de coapsă atât de tare încât am ţipat.

— Va trebui s-o scuzi, a spus ea. A fost şefa de promoţie a Scolii.

Caleb a dat din cap aprobator, de parcă asta explica vreun adevăr mai profund despre mine. Apoi s-a aplecat în faţă, făcând iapa să prindă viteză. Am galopat pe o rampă lungă, vârful dealului fiind la o distanţă de aproape un kilometru. Copacii îşi întindeau crengile pe deasupra terenului ierbos, creând umbre ameninţătoare. Ploaia cădea şi mai puternic acum. Simţeam picăturile pe piele ca pe nişte pietricele.

— O, nu!

Caleb a oprit iapa în noroi. I-am urmărit privirea. Acolo, la doar o sută de metri în faţa noastră, se afla un Jeep de-al guvernului. Chiar şi prin ploaie puteam să desluşesc cele două lumini roşii de poziţie.

Caleb a încercat să întoarcă iapa, însă era prea târziu. O rază de lumină a străpuns întunericul, iluminându-ne chipurile.

— Opriţi-vă! La ordinul Regelui Noii Americi! A zbierat o voce într-un megafon.

— Porneşte, l-a îndemnat Arden. Acum!

Caleb a întors iapa şi am pornit pe drumul pe care venisem. Nu puteam să nu mă uit în spate. Jeepul întorcea şi el, împroşcând noroi de-o parte şi de alta cu roţile din spate. A început să meargă către noi, luminându-ne spatele cu farurile.

— Opriţi-vă, în numele Regelui! Sau vom folosi forţa!

— Nu, mi-am şoptit eu, strângând-o bine pe Arden de spatele alunecos. Nu, asta nu se poate întâmpla.

Poate că de vină era ploaia torenţială, sau noroiul, sau greutatea celei de-a treia persoane, însă iapa era mai înceată decât înainte. Jeepul câştiga teren.

— Nu putem rămâne pe drumul ăsta, a spus Caleb. Or să ne prindă. A arătat către marginea unei păduri dese şi iapa a luat-o la goană într-acolo. Ţineţi-vă bine! A strigat Caleb.

Disperată, m-am agăţat cu putere de Arden. Iapa a sărit peste marginea drumului şi, în câteva secunde, ne aflam în pădurea deasă. Crengile groase ale copacilor îmi biciuiau braţele şi spatele.

— Lăsaţi capul jos! A strigat Caleb.

Luminile Jeepului dispăruseră în spatele nostru. Vehiculul se oprise pe drum.

— Nu mai e mult până acolo, ne-a asigurat Caleb, în timp ce trupurile noastre săltau din cauza terenului desfundat.

Nu ştiam ce însemna „acolo”, însă speram să ajungem cât mai curând.

Iapa mergea şerpuit printre copaci şi în cele din urmă se opri în faţa unui râu de aproape zece metri lăţime. Caleb a sărit jos, ajutându-ne pe mine şi pe Arden să coborâm. I-a dat o iepei o palmă pe crupă, iar ea a plecat. Pentru o clipă, pădurea părea liniştită.

Am aruncat o privire în spatele nostru. Farurile Jeepului luminau noaptea ceţoasă. Bărbaţii au trântit portierele maşinii.

— Pe aici! A strigat unul din ei.

— De ce te caută? Am întrebat eu.

Caleb ne-a împins în spatele unui bolovan de pe malul răului, iar noi ne-am ghemuit acolo.

— Nu mă caută pe mine, a spus el.

M am uitat la el, confuză.

— Pe tine te caută.

A scos o bucată de hârtie din buzunarul de la spate, iar Arden i-a smuls-o din mâini. Acolo, privind înspre noi, se afla o fotografie alb-negru a unei fete cu păr lung şi închis la culoare, şi cu o gură în formă de inimă, cu buze pline. Eve, scria în ziar. 1,70 metri, ochi albaştri şi păr şaten. Sa fie capturată şi predată, în viaţă, regelui, dacă o zăriţi, alertaţi avanpostul nord-vestic. Arden a ţinut-o în mâna ei până ce o picătură uriaşă de ploaie a căzut, împroşcând numele meu.

Caleb a aruncat o privire peste bolovan, acolo unde se afla Jeepul.

— Am găsit-o azi-dimineaţă pe drum.

Am luat bucata de ziar din mâinile lui Arden şi m-am uitat la poza mea. Era cea pentru absolvire – singura poză care ţi

se făcea vreodată la Şcoală. Luna trecută venise o femeie de la guvern şi ne aliniase pe toate treizeci afară, pozându-ne una câte una. În fotografie mă aflam în faţa lacului, clădirea fără ferestre fiind vizibilă în fundal.

— Dar de ce mă caută pe mine? Şi Arden a evadat.

Caleb a privit în jos, cu faţa pe jumătate ascunsă de părul lui şaten încâlcit.

— Ce? A întrebat Arden. Ce e?

El şi-a şters obrajii uzi de ploaie.

— Am auzit nişte chestii care veneau din Oraşul de Nisip – la început am crezut că sunt doar zvonuri.

Încet, privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

— Regele vrea un moştenitor.

Arden a clătinat din cap. Continua să se uite lung la poză.

— O, nu… a murmurat ea.

— Ce? Ce s-a-ntâmplat? Am întrebat eu, simţind cum mă cuprinde panica.

Arden s-a uitat din nou înspre drum, unde câteva raze de lanternă alunecau peste copaci.

„Eve s-a dovedit a fi una dintre cele mai bune şi mai strălucite eleve pe care le-am avut la Şcoală. Atât de frumoasă, atât de inteligentă, atât de ascultătoare.”

Cuvintele Directoarei Bums, rostite de Arden, păreau diferite. Ba chiar sinistre.

— Asta primeşti pentru Medalia Realizărilor, Eve. În definitiv, tu nici nu aveai să te duci în clădirea aia. Tu aparţii Regelui.

Am simţit cum mă cuprinde greaţa.

— Cum adică… aparţin?

— Tu trebuia să-i naşti copiii, Eve.

Arden pur şi simplu râdea.

Pozele Regelui se aflau pe coridoarele Şcolii. Era mult mai bătrân, cu păr cărunt pe la tâmple şi cu buze uscate şi subţiri, Fruntea îi era brăzdată de riduri. Mi-am adus aminte de ceea ce spusese Maxine în legătură cu o

presupusă vizită a Regelui în ziua absolvirii. Deodată părea posibil ca el să fi sosit întradevăr… pentru mine.

— Bineînţeles că tu erai aia. Eşti specimenul perfect. Toată educaţia şi toate laudele Profesoarelor… a continuat Arden, apăsându-şi tâmplele cu degetele.

Am mototolit afişul din mâinile mele. Respiram cu greu, şi mă dureau plămânii. Nu voiam să nasc copiii nimănui – şi mai ales nu pe ai Regelui. Însă se părea că decizia fusese deja luată pentru mine.

Caleb s-a mutat mai aproape de marginea bolovanului, cu ochii pironiţi asupra oamenilor Regelui. Aceştia îşi croiau drum prin pădure, umplând aerul cu sunetul ghetelor lor călcând pe frunze.

— Nu suntem în siguranţă aici, a spus el, privind în spate, către râu. Haideţiacum!

A ţâşnit spre mal şi a intrat în apa curgătoare, în vreme ce ploaia îi lovea spatele gol. Arden l-a urmat îndeaproape. Mie mi-a luat o clipă până să-mi dau seama: el voia ca noi să traversăm râul înot.

M-am ghemuit la pământ, îngheţată, pe mal, în timp ce Arden se scufunda cu uşurinţă în apă. În spatele meu, lanternele scrutau pădurea deasă. Vocile trupelor creşteau în intensitate.

— Haide! A şuierat Caleb.

S-a oprit, cu apa ajungându-i până la piept, dându-se la o parte pentru ca Arden să treacă mai departe. Ea a continuat să înoate, ridicându-se pentru a mai lua câte-o gură de aer.

Caleb a venit în fugă înapoi pe mal.

— Repede, m-a îndemnat el, luându-mă de braţ.

Apele râului erau înspumate. Arden înota în aval, dusă de curent.

— Nu ştiu să înot, am spus, îndepărtându-mi părul umed de pe obraji.

M-am încruntat când am văzut-o pe Arden forţându-se să urce pe malul celălalt. Se ridicase, cu rucsacul şi hainele

ude leoarcă, însă nevătămată.

— Nu ştiu cum s-o fac, am spus cu vocea tremurată.

În spatele nostru, trupele Regelui se apropiau, razele lanternelor lor ajungeau deja la apă.

— Pleacă, i-am spus eu cu un fir de voce. Acum nu-mi mai puteam reţine hohotele de plâns, cuprinsă fiind de sentimentul înfrângerii. L-am împins pe Caleb. Du-te!

— Însă el nu s-a mişcat. S-a uitat la umbrele din pădure, apoi la mine, şi pe urmă m-a luat de mână.

— E-n regulă, Eve, a spus.

M am oprit din plâns, surprinsă de căldura pielii lui lipită de a mea. Era atât de aproape încât îi simţeam fiecare respiraţie calmă. Ochii lui verzi erau strălucitori, iluminaţi de raza lanternei apărută pe neaşteptate.

— N-o să te părăsesc.

Caleb m-a tras în jos spre mal, ţinându-mă strâns de mână. Am alergat peste pietre şi crengi rupte. Îi auzeam pe bărbaţii din spatele nostru, croindu-şi calea prin pădurea deasă.

— Se duc spre ţărm! A zbierat unul.

Caleb continua să se mişte, părând să simtă fiecare crestătură în pietrele alunecoase, fiecare bucată de muşchi sau de trunchi putrezit. I-am urmărit picioarele, atentă să calc în urmele făcute de el.

Am cotit, iar lumina lanternelor a dispărut. Abia puteam să zăresc prin ploaie o formă în faţa noastră, răsturnată pe mal. Arăta ca un uriaş gândac de bucătărie mort. Caleb a fugit înspre el. Nu mai văzusem un elicopter decât o singură dată, în paginile unei cărţi arhivate, însă am recunoscut elicele îndoite şi carlinga care arăta ca o păstaie.

— Repede – intră!

A lovit cu pumnul în rămăşiţele spulberate ale unui geam.

M-am aplecat şi am intrat în carapacea ruginită, iar întunericul m-a cuprins pe de-a întregul. Caleb s-a suit repede după mine, aterizând cu zgomot pe podea.

— Vin după noi, a şoptit el în timp ce m-a tras către locurile din faţă.

Ploaia lovea cu putere parbrizul spart, umplând cabina cu o răpăială continuă.

— Trebuie să ne ascundem, am spus eu.

Am început să bâjbâi cu mâna prin interiorul mucegăit al elicopterului. Am simţit un obiect suspendat în arcuri, jumătate cât mine – scaunul pasagerului probabil că se desprinsese la impactul accidentului. Ne-am târât sub el, zgomotul ploii înăbuşindu-ne respiraţia.

În întuneric, sub scaunul putrezit, m-am ghemuit lângă Caleb, conştientă de locurile unde trupul meu îl atingea pe al lui. Umărul meu era lipit de umărul lui, laterala piciorului lipita de al lui. Apropierea era îngrijorătoare, însă nu îndrăzneam să mă îndepărtez.

Vocile trupelor se auzeau din ce în ce mai tare în timp ce se apropiau de mal. Raza de lumină a unei lanterne s-a aşezat asupra elicopterului, şi geamul spart a sclipit. Caleb, de-abia ' vizibiI în strălucirea razei de lumină, şi-a dus degetele la buze.

— Au fugit înapoi prin pădure. Am să-i caut pe ţărm şi apoi ne întâlnim pe drum, a spus un bărbat ce se afla prin apropiere.

Lanterna lui a coborât pe elicopter, strălucind mai întâi asupra unei grămezi de frunze. Razele au trecut peste peretele tăiat şi peste scheletul pilotului, încă prins cu centura în scaun. În cele din urmă s-a poziţionat asupra pantofului meu drept, singura parte din mine neascunsă.

Pleacă, am gândit eu, dorindu-mi ca raza lanternei să dispară de pe piciorul meu. Nu e nimic. Am închis ochii şi am auzit o altă voce, îndepărtată, strigând ceva. Părea a fi o întrebare.

— Nu, a replicat bărbatul după câteva clipe.

Lumina lanternei a dispărut de pe piciorul meu.

— Nimic.

Am auzit paşi dincolo de parbriz, iar apoi s-a lăsat tăcerea în pădure. Am rămas acolo, ghemuiţi sub scaunul distrus, până ce ploaia a încetat.

— Ar putea fi ceva de mâncare pe-aici, a spus Caleb într-un sfârşit. Şi-a întins picioarele, apoi a îndepărtat scaunul de pe noi. Ajută-mă s-arunc o privire.

Am început să pipăi în jur prin întuneric, atentă să păstrez distanţă între mine şi scheletul pilotului. După ceva timp, am găsit ceea ce părea a fi o frânghie şi o cutie mare de tablă.

— Asta? Am întrebat, dându-i-o lui Caleb.

El a scotocit prin cutie. S-a auzit un zgomot ciudat şi apoi a apărut o lumină.

— Da, a spus el, zâmbindu-mi. Un felinar. Vezi? A apucat mânerul de o parte şi l-a rotit, şi lumina a crescut în intensitate.

În timp ce golea pe podea conţinutul cutiei, sortând conservele şi pungile argintii, eu i-am cercetat chipul. Râul îi spălase mare parte din murdăria de pe piele, iar acum era strălucitoare şi netedă, cu doar câţiva pistrui pe nas. Ochii mei se tot îndreptau către trăsăturile sale puternice, ascuţite, cu oase proeminente sub piele. Ştiam că trebuia să-mi fie frică de el, însă acum eram pur şi simplu fascinată. Care era acel cuvânt pe care Profesoara îl folosite pentru a-şi descrie soţul? Cel despre care glumisem eu cu Pip la Şcoală? Caleb, chiar şi cu unghiile lui negre şi cu părul încâlcit, părea aproape… frumos.

Mi-a întins o pungă argintie.

— De ce zâmbeşti? A întrebat el, ridicând dintr-o sprânceană.

— De nimic, am spus repede.

Am dus punga la buze şi am sorbit apa caldă.

— Îţi place să fii urmărită de trupe înarmate? Şi-a trecut mainiile peste pielea bronzată, ştergându-şi apa de ploaie de pe braţe, umeri şi piept. Asta e ideea ta de distracţie?

— Las-o baltă.

Caleb a deschis o conservă care conţinea un terci maro.

— Sau… a început el, lingând capacul. Îmi zâmbeai mie?

— În mod sigur nu.

L-am privit cum şi-a dus conserva la gură şi i-a golit conţinutul cu limba. A mestecat zgomotos, cu gura deschisă. Imediat, licărul de frumuseţe a dispărut.

M am întors.

— Revoltător, am bombănit eu.

— Nu ţi se pare apetisant? Atunci, poţi să iei tu mazărea desidratată.

Mi-a aruncat o altă pungă. Am mâncat în tăcere boabele uscate, însă el a continuat să se uite la mine.

— Deci tu şi Arden… – şi-a înclinat capul într-o parte… prietene? Sau nu prea?

Mi-am aruncat o altă boabă de mazăre în gură şi am ţinut-o acolo, aşteptând să se înmoaie. Îmi aminteam cu exactitate momentul în care hotărâsem că Arden era atât de diferită de mine încât nu puteam fi prietene. Ne întreceam la fugă în curte. Eram în anul al şaselea de când ne aflam la Şcoală, iar lui Pip îi venise ciclul în acea dimineaţă. Nu ştia dacă să-şi pună tampoanele pe care i le dăduse Doctoriţa Hertz, însă eu şi cu Ruby o convinsesem să vină să alerge, chiar dacă ea nu voia s-o facă. În timp ce stătea lângă lac, aşteptându-şi rândul, Arden i-a tras în jos pantalonii.

Înainte de acel moment, îi oferisem lui Arden o mulţime de şanse. După ce se bătuse cu Maxine în baie, spărgând-i buza, jurasem că fusese un accident. O apărasem în faţa celorlalte fete când zbierase la Profesoara Florence, spunându-i că nu era mama ei – că ea deja avea una, în viaţă, dincolo de zidurile fortului, şi că nu avea nevoie de o alta. Îi strecurasem până şi nişte fructe de pădure în camera de pedepse. Insă ceea ce îi făcuse lui Pip pusese capac. „Pariez că eşti mândră de tine”, urlasem eu când Pip a rupt-o la fugă către dormitoare, cu ochii umflaţi şi înroşiţi. „Pentru o clipă din viaţa ta, cineva a fost mai jalnic decât

tine.” După acel incident, lămurisem pe toată lumea ce părere proastă aveam despre ea, cât de lamentabilă mi se păruse întotdeauna a fi. Curând, nimeni n-a mai băgat-o în seamă. Nici măcar pentru a-i asculta poveştile despre conacul ei, sau despre părinţii care lucrau în Oraş.

Am înghiţit, mâncarea fără gust fiind în sfârşit îndeajuns de moale ca să poată aluneca pe gât.

— Nu… n-aş putea spune că suntem prietene.

Caleb s-a aşezat pe scaunul pasagerului, scărpinându-se la ceafa.

— Atunci de-asta a înotat fără să se uite în urmă. Nu dă doi ba…

— Nu, am spus răstit. Lui Arden nu-i pasă decât de ea însăşi. Aşa a fost dintotdeauna.

Caleb s-a uitat lung la mine, surprins. Apoi a pus înapoi în cutie conservele goale. Şi-a scos capul pe geamul spart şi a aruncat o privire în jur.

— Ei bine, ar trebui să rămânem aici în noaptea asta. S-ar putea să mai plouă, iar trupele nu se vor întoarce în zonă până nu se luminează de ziuă. Poate că Arden o să apară mâine.

— N-o s-o facă, am mormăit foarte încet.

Abia putusem înainte s-o conving pe Arden să rămână cu mine. Acum, ştiind că eram urmărită, probabil că alerga prin pădure, disperată să se îndepărteze cât mai mult de mine.

Am scos păturile argintii, subţiri, din cutie şi le-am întins în colţurile opuse ale cabinei umede.

— Peste doar câteva ore vom porni din nou, a adăugat Caleb. Să nu-ţi fie teamă.

— Nu mi-e, l-am asigurat eu.

Lumina felinarului a început să scadă, apoi s-a dus de tot.

— Bine, a spus el.

Insa după ce a adormit, m-am gândit din nou la Oraşul de Nisip şi la bărbatul care mă aştepta acolo. Regele fusese mereu o prezenţă încurajatoare pentru noi, un simbol al

puterii şi protecţiei. Dar portretul lui de la Şcoală părea ameninţător cum, cu obrajii lui supţi şi cu ochii ca nişte mărgele, ce păreau să mă urmărească mereu. De ce mă alesese pe mine, mai tânără decât el cu treizeci de ani, pentru a procrea? De ce eu, dintre toate fetele de la Şcoală? Profesoarele vorbiseră despre el ca fiind excepţia – singurul bărbat în care se putea avea în credere. Însă asta era doar o altă minciună.

Ştiam că Regele va fi în permanenţă pe urmele mele. Ştiam că nu se va opri. Nu după poveştile care mi-au fost spuse în legătură cu angajamentul lui ferm pentru Noua Americă. Directoarea Bums şi-a dus mâna la inimă când a vorbit despre felul în care el salvase oamenii de nesiguranţă după molimă. El a spus că nu aveam timp pentru dezbateri, că trebuia să ne mişcăm înainte în mod necontenit, fără să ne oprim. „O singură şansă”, repetase Directoarea Bums, cu ochii plini de lacrimi patriotice. „Nu avem decât o singură şansă pentru a reconstrui.”

Hainele încă mi-erau ude. Am stors tivul bluzei şi al pantalonilor, încet, cu grijă, lăsând apa să picure pe jos. Când eram mică, Ruby a fugit odată după mine pe coridoare, pretinzând a fi un monstru cu gheare ascuţite şi dinţi care scrâşneau. Am ţipat, ascunzându-mă pe după coşuri de gunoi şi izbind uşi în încercarea de a scăpa. Am implorat-o să se oprească, strigând speriată peste umăr, însă ea considera că nu-i decât o glumă, chiar foarte amuzantă. Când m-a prins, abia mai respiram. Jocul părea atât de real. N-am uitat niciodată groaza de a fi urmărită.

Mi-am tras pătura subţire până la bărbie şi am închis ochii, tânjind după confortul vechiului meu pat, după aşternuturile j curate, mereu aşezate frumos şi invitându-mă să mă culc. Îmi doream să simt mirosul familiar al unei cine cu carne de vânat sau locurile de la fereastra din arhiva bibliotecii, unde eu, Pip şi Ruby ne aşezam, ascultând caseta interzisă cu Madonna care era ascunsă după Arta americană: o istorie culturală. Am simţit în mână vechiul

magnetofon ce funcţiona cu baterii, căştile cu burete pe urechi în timp ce încercam să-mi amintesc acele versuri, despre bărbatul de pe insulă. Mă gândeam la Pip cum se legăna într-o parte şi-n alta, într-un dans secret, când am auzit un zgomot afară.

M-am tras mai în colţ. Caleb încă mai dormea, şi pe faţa lui se vedea oboseala. L-am auzit din nou – zgomotul de crengi de copac călcate în picioare.

— Caleb? Am şoptit.

Nu s-a trezit.

Mi-am închis ochii când zgomotul s-a apropiat şi mi-am tras pătura pe faţă, încremenită de frică. Foşnet. Rămurele călcate. Paşi care mergeau apăsat, împroşcând noroi. Când mi-am ridicat pătura de pe faţă, respiraţia mi s-a oprit. Nu mă puteam mişca. O siluetă se afla în afara elicopterului, la doar câţiva centimetri depărtare, cu conturul luminat de lună.

Se uita fix spre mine.

Pătura mi-a căzut de pe faţă. N-am îndrăznit să întind mâna să o ridic, n-am îndrăznit să mă mişc, de teamă să nu fiu văzută. În cealaltă parte a carlingii, Caleb s-a întors, mişcând uriaşa cochilie metalică. Silueta a mai făcut un pas în faţă şi a pus o mână pe cadrul uşii rupte. M-am crispat, simţind deja ce avea să urmeze: arma pe care avea să şi-o scoată de la centură, cătuşele care aveau să-mi prindă încheieturile.

— Eve? A şoptit în cele din urmă o voce familiară.

Am aruncat o privire spre geamul spart. Hainele lui Arden erau ude leoarcă, iar părul negru îi era lipit de cap. În lumina pală, îi vedeam faţa încordată de nelinişte.

— Eşti acolo? Eşti bine?

— Da, eu sunt. Am ieşit în lumina lunii. Sunt bine.

S-a urcat în elicopter, cu ghetele afundându-se în frunze Şi-a mutat privirea de la mine la trupul ghemuit al lui Caleb, de parcă asta răspunsese în sfârşit întrebării pe care o avea în minte. Apoi s-a aşezat pe un scaun.

— Te-ai întors…

Am manevrat lanterna de plastic, uitându-mă lung la Arden. Tremura de frig, apa curgea de pe ea de parcă ieşise din nou din râu. I-am întins pătura mea.

Arden a căutat prin cutie, rupând ambalajul unui pachet cu mâncare uscată.

— Ei bine, a ridicat ea din umeri, trebuie să mănânc.

Ciugulea dintr-un morcov deshidratat, deja ignorându-mă.

M am aplecat când am vorbit:

— Ţi-ai făcut… griji pentru mine?

Arden s-a oprit din mâncat. S-a uitat peste umăr la Caleb.

— Nu, a spus ea repede. Doar că nu ştiam dacă eşti în siguranţă cu el.

Voiam să-i spun că dacă era îngrijorată pentru siguranţa mea, atunci, practic, răspunsul era da, ea chiar era, îşi făcuse griji pentru mine, însă m-am abţinut. În timp ce priveam hainele ude ale lui Arden, mă întrebam dacă nu cumva o judecasem greşit. Dacă nu cumva era mai mult decât fata care insistase în toţi acei ani că mai degrabă ar mânca singură decât îşi petreacă timpul cu celelalte fete.

A aruncat pe jos pungile goale argintii şi a râgâit uşor.

— Presupun că-ţi vrei înapoi pătura? A întrebat ea, întinzându mi-o.

A rămas pentru o clipă între noi, o perdea argintie.

Am scuturat din cap.

— Păstreaz-o.

Lumina lanternei a scăzut, bateria se descărcase. Faţa palidă a lui Arden a fost ultimul lucru pe care l-am văzut când lumina a murit, iar eu am adormit.

În dimineaţa următoare, Caleb lovea iarba înaltA din faţa noastră, făcând o cărare cu un băţ. Aşteptasem ca iapa lui să se întoarcă la mal, însă când soarele a răsărit, a trebuit să plecăm.

— E cam la o zi de mers de-aici, a spus el. Cu puţin noroc, o să ajungem la tabără înainte de căderea nopţii.

Mergeam pe o stradă acoperită de muşchi. Soarele se eliberase din norii galben-rozalii, iar acum cerul era scăldat în alb.

— Nu putem rămâne prea mult în tabără, am spus eu, începând să discut din nou cu Arden. Putem lua provizii, dar va trebui să pornim spre Califia.

Încă mă mai gândeam la întâlnirea cu trupele Regelui Chiar şi în aceste ore timpurii ale dimineţii, fără vreun Jeep la orizont, mă uitam peste umăr o dată la câţiva metri. Tresăream la strigătele răguşite ale păsărilor de deasupra capului, Arden a pocnit o muscă ce îi dădea târcoale.

— Nu trebuie să-mi spui, a bombănit ea, apoi a tuşit un sunet umed, vâscos ca flegma. Cărarea asta devine mai uşor de străbătut pe undeva? A întrebat ea, îndepărtând din faţa o creangă cu spini.

— Ar trebui să dăm curând peste un cartier. Caleb s-a aplecat pe sub o cracă joasă. Aveţi grijă.

S-a uitat din nou la cer, aşa cum făcuse toată ziua.

Înainte să pornim la drum, eu şi cu Arden aşteptasem în timp ce el s-a jucat cu beţele în pământ, măsurându-le umbrele în timp ce minutele treceau. Apoi a ştiut încotro să pornim, de parcă ar fi comunicat cu pământul într-o limbă ciudată pe care noi nu o înţelegeam.

— Te uiţi la el ca la un ceas, am spus acum, arătând înspre soare.

— El e ceasul meu. Şi busolă, şi calendar. Şi-a dus degetul la bărbie pentru a mima surprinderea. Se pare că există, totuşi, nişte lucruri pe care nu le ştii…

— Am aruncat o privire în spatele meu, către Arden. Ea îşi curata pământul de sub unghii, neatentă. Caleb era biletul nostru către siguranţă, ştiam asta. Stătuse cu mine la râu, ascunzându-mă în elicopterul căzut, pentru un motiv pe care nu-l ştiam. Incă nu înţelegeam ceea ce îl motiva, şi nici nu credeam că puteam avea încredere deplină în el. Nu-mi plăcea felul în care mă lua mereu în zeflemea, sau cum mă

presase noaptea trecută cu întrebări la care nu voiam să răspund.

— Uite ce e, Caleb, am spus, pronunţându-i apăsat numele. Iţi suntem recunoscătoare pentru ajutor. Însă nu ţi l-am cerut niciodată.

— Da, a spus Caleb. Mi-ai mai amintit de asta. Acum o oră şi azi-dimineaţă… şi când ai fost de acord să te întorci la tabără. O să stai o noapte, o să ne iei mâncarea, şi pe urmă eu trebuie să te escortez înapoi pe şoseaua 80, ca să-ţi poţi continua drumul către Califia. Am înţeles.

Nea condus pe un alt drum, care se termina într-un şir de case vechi. Apele inundaseră zona, lăsând o dâră maro pe ţigle cam la un metru deasupra uşilor. Un mesaj era scris cu vopsea de-a lungul unei faţade: sunt pe moarte, vă rog, AJUTATIMĂ!

— Cui îi e foame? A întrebat Caleb.

Înainte să-i putem răspunde, a urcat pe treptele crăpate şi a dispărut în casă.

— Bănuiesc că aici e popasul nostru pentru prânz… a bombănit Arden, urmându-l.

Înăuntru, parchetul era încovoiat şi stricat. Mucegaiul înflorise negru pe pereţi. Mi-am acoperit nasul cu tricoul, în cercând să îndepărtez mirosul. În colţul încăperii se afla un fel de cadru uriaş, faţada lui sfărâmată creând un model în formă de stea.

— Ce-i ăla? Am întrebat, arătând cu degetul spre cadru.

Caleb s-a mişcat prin camera de zi, păşind peste cărţi ude şi movile de gunoi urât mirositoare şi putrede. Încet, eu şi cu Arden l-am urmat.

— Un televizor, a spus el, când am ajuns în cadrul uşii de la bucătărie.

Am dat din cap, însă doar vag am recunoscut termenul Interiorul lui părea că ar putea să conţină ceva valoros. Canapeaua putrezită era aşezată în faţa lui, de parcă întreaga familie stătea pe ea pentru a se holba la televizor.

Toate dulăpioarele din bucătărie erau deschise, iar dulapurile mari erau pline de furculiţe murdare de plastic şi conserve goale. Câteva scaune erau aruncate pe jos, cu şezuturile rupte, lăsând la vedere umplutura cenuşie plină de mucegai. Tavanul era scorojit.

— Ai grijă, a şuierat Arden, trăgându-mă spre ea şi arătând spre o gaură din podea în care fusesem cât pe ce să calc.

Caleb a sărit peste gaură şi s-a îndreptat către scara care ducea spre un beci întunecat.

— Mă duc să văd dacă e ceva în pivniţă.

În timp ce Arden rătăcea prin camera de zi, eu m-am apropiat de un frigider din colţ. Era acoperit de fotografii vechi şi desene. O poză înfăţişa un cuplu tânăr cu un bebeluş în braţe. Bretonul femeii era lipit de fruntea transpirată, însă lumina îi surprinsese ochii mari, strălucitori. Sub ea se afla un desen colorat cu o familie făcută din linii. Toţi cei trei oameni – mama, tata şi copilul – erau înconjuraţi de fantome ameninţătoare, ale căror contururi erau mâzgălite în creion negru.

În acele ultime zile, desenam cât de mult puteam. Mă aşezam jos, la masa mea albastră de plastic, şi umpleam un teanc de hârtii, desenând pentru mama. Îi făceam desene cu noi în vechiul loc de joacă de lângă casa noastră, cea cu leagăn, unde mă dădea din nou şi din nou şi din nou. O desenam întinsă în pat, şi pe doctor, cu o baghetă magică în mână, în timp ce o vindeca. I-am arătat casa noastră, cu un gard în jurul ei pentru a ţine la distanţă virusul cel rău. I le băgăm pe sub uşă, ca să le poată avea – darurile ei speciale. „Pupici”, spunea ea, lovind uşor cu mâna de cealaltă parte a lemnului. „Dacă aş putea, ţi-aş da milioane de pupici.”

Am mai aruncat o singură privire către faţa tinerei femei înainte să mă întorc în încăperea goală. Am auzit un scârţâit deasupra mea, şi l-am urmat.

— Arden? Am strigat, mergând pe holul tăcut.

Podeaua scârţâia la fiecare pas. Briza rece se năpustea prin ferestrele sparte.

— Unde eşti?

Am aruncat o privire într-o baie mică cu podeaua plină de gropi fiindcă îi lipseau plăci de faianţă.

— Arden? Am strigat.

Vocea mi-a reverberat în pereţi.

La capătul holului, o uşă era întredeschisă. M-am îndreptat spre ea, trecând de un alt dormitor cu un pat putrezit, cu arcurile ieşindu-i prin cadru.

M-am apropiat şi mai mult, furişându-mă de-a lungul pe retelui. Tapetul era dezlipit prin unele părţi, zgâriindu-mi umerii goi. Pulsul mi s-a accelerat şi mi-am simţit spatele transpirat. Intrasem în casă în grabă, însă ar fi trebuit să căutăm bine înainte să ne despărţim. Mereu exista posibilitatea să fim urmăriţi.

Uşa era deschisă. M-am uitat înăuntru. Era camera unui copil, cu un cufăr cu jucării prăfuite şi pereţi de un albastru-deschis. Pe patul mic se aflau câteva animale de plus jerpelite. Am intrat, ridicând un ursuleţ cu un singur braţ care părea că fusese folosit intens înainte ca molima să lovească.

S-a întâmplat foarte rapid. Am auzit paşi în spatele meu, Am căzut cu o bufnitură. Am ţipat când o siluetă cu mască de clovn m-a ţintuit la pământ, zâmbetul ei strâmb şi roşu aprins luându-mă în derâdere.

— Te rog, nu mă omorî! Am ţipat eu. Te rog!

Clovnul s-a oprit o clipă, şi mâinile lui mi-au ţinut umerii lipiţi de podeaua crăpată. Apoi am auzit un chicotit înăbuşit. Arden şi-a scos masca şi s-a lăsat să cadă într-o parte, cu trupul zguduit de râs.

— Ce-i cu tine? Am urlat eu, sărind în picioare. De ce-ai făcut asta?

Caleb a apărut în pragul uşii, alb la faţă.

— Ce s-a întâmplat? Te-am auzit ţipând.

Strângea în fiecare mână câte o conservă ruginită.

Am arătat către Arden, care se rostogolea pe-o parte, scoţând hohote profunde şi guturale. S-a şters la ochi cu tivul bluzei.

— Arden m-a speriat. Intenţionat! Asta s-a întâmplat.

Caleb s-a uitat de la ea la mine. Gura îi era deschisă, însă nu spus nici un cuvânt. Inima îmi bătea nebuneşte.

— Nu e amuzant, am reuşit să spun. Aş fi putut avea un cuţit, te-aş fi putut omorî!

Am început să mă învârtesc prin încăpere, lovind cu pumnul în palmă pentru a accentua cele spuse. Ea a îngenuncheat, cu spatele arcuit şi cu faţa către podea.

— Arden – uită-te la mine! Vrei să te întorci şi să te uiţi la mine? Am zbierat eu.

Caleb m-a apucat de braţ, trăgându-mă în spate.

Însă Arden îşi ţinea capul în jos, cu părul ei negru tuns scurt încâlcit. Se zvârcolea. A lovit podeaua cu palma.

— Arden? Am spus din nou, de data asta mai calmă.

Ochii îi erau strâns închişi, iar obrajii roz şi schimonosiţi. S-a întors pe spate, respirând greoi. Am rămas locului, întinzând mâna, însă ea nu s-a mişcat. În schimb, trupul i s-a ghemuit, încordat de efort. Tuşea zgomotos. Am îngenuncheat pe podea. Mi-am pus mâna pe spatele ei când s-a întins în faţă, încercând să-şi elibereze plămânii. Când s-a ridicat, ne-am uitat amândouă în jos.

Palmele îi erau pline de sânge.

— Era udă leoarcă ieri-seară, i-am spus lui Caleb când am ajuns în cele din urmă în pădurea de lângă tabăra lui.

Cu fiecare kilometru, Arden tuşea din ce în ce mai tare şi mergea din ce în ce mai încet, până ce n-a mai putut să meargă deloc. Eu şi Caleb am făcut cu rândul împingând-o într-un cărucior pe care îl găsiserăm şi pe care scria pe o parte RADIO flyer. Într-un minut, dinţii îi clănţăneau, iar în următorul era aplecată peste marginea căruciorului, încercând să scuipe flegma sângerie din plămâni. Arden reuşise să adoarmă, ţinând în braţe conservele găsite.

— Probabil că i se trage de la râu şi de la ploaie.

— Am cunoscut odată un băiat care era la fel de bolnav, a spus Caleb.

Am ridicat-o pe Arden, punându-i braţele în jurul umerilor noştri.

— Şi ce s-a întâmplat? L-am întrebat.

N-a răspuns.

— Caleb?

— Probabil că e altceva, a spus el.

Însă faţa îi era tensionată, chiar şi în lumina slabă a nopţii.

— Sunt bine, a murmurat Arden, încercând să stea dreaptă.

Colţurile gurii îi erau pline de salivă uscată.

Ne-am croit drum prin pădurea cenuşie, deasă, şi frunzele mă gâdilau pe gât în timp ce mergeam. Animalele mişunau prin boschete. În depărtare, se auzea urlând o haită de câini sălbătici flamnzi. În cele din urmă, pădurea s-a transformat într-un luminiş, scoţând la iveală cea mai orbitoare privelişte pe care o văzusem vreodată. Acolo, în faţa noastră, se afla un lac imens, pe suprafaţa lui ca de cerneală reflectându-se mii de stele.

— Lacul Tahoe, a spus Caleb.

M-am uitat în sus, analizând mănunchiurile albe de stele care licăreau. Unele erau atât de strălucitoare, încât păreau albastre. Altele se pierdeau în depărtări precum un praf sclipitor.

— E magnific.

Însă cuvintele nu descriau nici măcar pe jumătate senzaţia copleşitoare pe care o simţeam atunci, sentimentul că sunt atât de mică sub intensitatea cerului.

— Arden, priveşte!

— Am inghiontit-o în braţ.

Îmi doream să fi avut culorile şi pensulele, ca să pot să pot să prind până şi cea mai vagă impresie a acestei scene.

Nu eram decât noi acolo, inelul negricios de pământ din jurul lacului şi acea minunată boltă.

Însă Arden doar se crispă de durere.

— Unde e tabăra? Am întrebat, sentimentul meu copleşitor lăsând loc fricii. Trebuie să o ducem înăuntru.

— Chiar acum te uiţi la ea, a spus Caleb.

S-a apropiat de panta abruptă, noroioasă, acoperită de buruieni şi crengi căzute.

Am privit nedumerită în timp ce Caleb a apucat un buştean putrezit întins pe pământ şi l-a tras, scoţând la iveală o placă mare de mărimea unei uşi. A deschis-o. Dincolo de ea se afla un hău negru, ascuns adânc într-o parte a muntelui.

— Haide, a spus el, făcându-mi semn să intru.

Stomacul mi s-a strâns. Capul îmi vâjâia. Privind în întuneric, temerile mi-au revenit. Era deja prea riscant să mă aflu cu Caleb în sălbăticie. Nu-mi imaginasem că tabăra ar putea fi un adăpost subteran. La suprafaţă, puteam oricând să fug, însă jos, în întuneric…

Am făcut un pas înapoi.

— Nu… am murmurat uşor. Nu pot.

— Eve. Caleb mi-a întins mâna. Arden are nevoie de ajutor – acum. Intră. N-o să-ţi facem rău.

Arden tremura lângă mine. A tuşit şi a deschis ochii suficient cât să spună ceva de genul „ascultă”. S-a sprijinit de mine în timp ce am condus-o, cu mâini tremurătoare, prin tunelul întunecat. Caleb a închis uşa în urma mea.

— Vino pe-aici, mi-a spus el, aplecându-se pe sub celălalt braţ al lui Arden pentru a mă ajuta să o car.

În timp ce ne mişcăm prin întuneric, simţeam zidul rece de pământ atingându-mi umărul. Pământul de sub picioare era solid.

Tunelul ăsta… tu l-ai găsit? Am întrebat, şi vocea mi-a reverberat în cavitatea scobită în munte.

Caleb a cotit repede la dreapta şi ne-a dus printr-un alt tunel, pipăind drumul prin întuneric.

— Noi l-am făcut.

Din faţă, se auzeau sunetele unei adunări. Murmure undeva mai departe, zăngănitul unor tigăi, nişte strigăte

vagi.

— Aţi construit asta în munte? Am întrebat eu.

Arden a tuşit din nou; avea picioarele moi.

Caleb n-a spus nici un cuvânt pentru câteva momente.

— Da.

Îi auzeam respiraţia în timp ce mergea.

După molimă, am fost dus la un orfelinat improvizat, într-o biserică abandonată. Copiii – fete şi băieţi – dormeau pe bănci şi în dulapuri, uneori câte cinci, îngrămădiţi pentru a-şi ţine de cald. Nu-mi aduc aminte decât de un singur adult – femeia care deschidea conservele de mâncare pentru noi. Ne numea „resturile”. După câteva luni au sosit şi camioanele şi au luat fetele pentru a le duce la Şcoli. Băieţii au mers în lagăre – lagăre de muncă-unde construiam lucruri, zilnic, de dimineaţă până seara.

Fiecare cuvânt era rostit sacadat. Îşi ţinea ochii în pământ.

— Când ai evadat? L-am întrebat.

Ne mişcăm prin tunel către o lumină care strălucea din în ce mai tare pe măsură ce ne apropiam de ea.

— Acum cinci ani. Excavarea tocmai începuse când am ajusn eu aici, a răspuns Caleb.

Voiam să ştiu mai multe, despre cine organiza lucrurile pe aici şi cum, însă mi-era teamă să mai insist.

Am cotit, iar pasajul a dat într-o încăpere largă, rotundă cu o groapă de foc în mijloc. Caverna îmi amintea de vizuina unui animal. Pereţii de pământ erau încastraţi cu pietre gri mari, iar alte patru tunele şerpuiau din centrul vast. Înainte să mai apucăm să mai facem un pas, o săgeată a vâjâit pe lângă faţa mea, aproape sfâşiindu-mi urechea.

— Ai grijă pe unde calci!

Un băiat cu muşchi puternici ca nişte frânghii a râs. A mers până la peretele de lângă noi, unde erau trasate două cercuri uriaşe care formau o ţintă. Ochii lui erau fixaţi asupra mea în timp ce scotea o săgeată dintr-o singură mişcau în jurul focului era adunat un grup de băieţi, goi

până la mijloc. Când l-au văzut pe Caleb, au răcnit ca sălbaticii.

— Ne întrebam pe unde eşti, a strigat un băiat cu o claie de păr negru, des.

S-au bătut cu pumnii în piept într-un soi de salut primitiv. Şira spinării mi-a înţepenit când băieţii s-au întors să se uite la mine.

— Cel puţin, vânătoarea a fost un succes, a şuierat cel cu săgeata. Mi-a scrutat picioarele goale, bluza cu mâneci lungi care-mi atârna lălâie peste sâni. Mi-am încrucişat braţelele la piept, dorindu-mi să fi fost mai acoperită. Ia priviţi ce-avem aici, băieţi! O doamnă…

A făcut un pas către mine, însă Caleb şi-a întins palma pentru a-l opri să vină mai aproape.

— Suficient, Charlie, l-a avertizat Caleb.

Alţi doi, care aveau în jur de cincisprezece ani, au apărut dintr-un tunel lateral cărând un porc mistreţ. Şi-au pus prada pe pământ, şi un jet de sânge coagulat a ţâşnit din interiorul animalului.

— Leif ştie? A întrebat unul.

Era înalt şi slab, cu o pereche de ochelari crăpaţi aşezaţi pieziş pe nas.

— Va şti curând, a replicat Caleb.

Un băiat a îngenuncheat lângă trupul porcului. A frecat două lame de cuţit una de cealaltă, scoţând nişte sunete stridente care mi-au făcut părul de pe braţe să se ridice. Ochii lui s-au plimbat peste trupul lui Arden, iar apoi, când a privit suficient, a început să hăcuiască porcul, tăindu-i gâtul. Bucăţele de oase i-au zburat în faţă. Era o nebunie, felul în care lama lui ajungea din nou şi din nou în locul unde capul se unea cu corpul. Am tresărit la fiecare lovitură.

Băiatul nu s-a oprit până ce capul nu s-a desprins de tot şi s-a rostogolit pe jos. Porcul mistreţ se uita la mine, cu pupilele acoperite de o ceaţă cenuşie. Voiam să fug pe culoar, înapoi pe unde venisem, fără să mă opresc, până

când aerul de afară avea să mă cuprindă. Însă am simţit-o pe Arden moale lângă mine, ş i mi-am reamintit de ce eram aici. Imediat ce avea să se facă bine, aveam să plecăm, departe de acest buncăr umed, de aceşti băieţi care mă priveau de parcă eram ceva de devorat.

Unul robust, cu păr blond încâlcit, a mai aruncat câteva lemne pe foc. Apoi a cercetat trupul fragil al lui Arden.

— Ele pot să stea în camera mea, a râs el.

Am strâns-o bine pe Arden.

— Aş fi fericit să-mi împart patul, a adăugat băiatul.

— N-or să stea în camera nimănui, a intervenit o voce răguşită. N-or să stea deloc aici.

Dintr-un tunel, de dincolo de foc, a apărut un băiat mai mare. Purta pantaloni largi care îi treceau peste genunchi, iar pe piept avea păr creţ. Părul negru îi era strâns într-un coc, lăsând la vedere partea de sus a spatelui, brăzdată de nişte cicatrice groase, încrucişate. Un grup de băieţi mai mari a apărut în şir indian în spatele lui, împrăştiindu-se în încăpere. Mi s-a făcut pielea de găină. Erau cel puţin zece, mai înalţi şi mai laţi în spate decât mine. Şi păreau furioşi.

— Asta nu-i bine, a spus Arden în şoaptă.

Caleb s-a poziţionat între noi şi ei.

— Nu e o dezbatere, Leif. Le-am găsit în pădure. Ea a fost atacată de o ursoaică.

Am privit în jos, încercând să evit privirile lor holbate.

— Au nevoie să stea aici.

Ochii lui Leif erau căprui-închis, cu pleoapele tivite de nişte gene negre foarte dese.

— E prea periculos. Ştii cum e Regele când vine vorba de scroafe. Probabil că deja le caută.

A venit înspre noi, şi faţa lui era la jumătate de metru de cea a lui Caleb. Era atât de aproape, încât îi vedeam bucăţele le de frunze prinse în păr şi straturile de cenuşă de pe braţele lui încordate, musculoase.

— Scroafe? A şoptit Arden, şi i-am simţit respiraţia fierbinte pe ceafă. Asta suntem noi?

— Aşa s-ar putea să fim numite, i-am răspuns. Însă nu suntem scroafe.

Grupul de băieţi ne-a încercuit. Haita se apropia de noi, blocându-ne orice şansă de evadare. Arden a tuşit, respirând greoi.

— E bolnavă? A întrebat un băiat ştirb, şi faţa i s-a îmblânzit.

Am observat un tatuaj pe umărul lui – un cerc cu blazonul Noii Americi înăuntru. Era acelaşi pe care îl avea şi Caleb, în exact acelaşi loc. Am privit prin jur, observând că toţi băieţii erau tatuaţi.

— Foarte bolnavă, am spus.

Au bătut în retragere auzind cuvântul, începând să şoptească între ei, iar unul scund, mai îndesat, a murmurat ceva suna a „molimă”. Arden şi-a înclinat capul într-o parte şi l-a pus pe umărul meu.

Caleb încă făcea schimb de priviri cu Leif.

— Dacă le alungăm, or să moară. N-am de gând să permit aşa ceva.

Colţurile buzei lui Leif s-au încreţit a neplăcere, amintindu-mi de un câine care-şi arată colţii.

— Vor sta în camera de vest, departe de ceilalţi, a spus el într-un final.

Arden de-abia putea să privească în sus, aşa că el şi-a fixat ochii îngustaţi, aproape negri, pe ai mei.

— Nu aveţi voie să ieşiţi deasupra pământului fără permisiune. Şi nu trebuie să ne staţi în cale. Aţi înţeles?

Leif a aruncat o privire băiatului de lângă el, care ducea un teanc de castroane. Instinctiv, băiatul a îngenuncheat, umplând două dintre ele cu fasolea din ceaunul care se afla deasupra focului. Apoi i le-a înmânat lui Leif. Eu am făcut un pas în faţă. Umerii masivi ai lui Leif erau aproape la nivelul ochilor mei. Mi-a întins un castron. L-am apucat, însă el nu i-a dat drumul, l-a ţinut strâns între degete.

— Bine aţi venit, a zis el cu o voce care exprima foarte clar exact contrariul.

M-a ţinut acolo, şi ochii lui mi-au cercetat faţa, apoi au coborât pe sâni, pe talie, pe picioare. Am simţit un atac de panică şi am tras de castron, încercând să-l iau. El a dat deodată drumul la strânsoare, făcându-mă să mă dau înapoi, împiedicându-mă. Fasolea mi s-a vărsat pe bluză. Un alt băiat a râs zgomotos, cu răutate.

Am curăţat pata, cu obrajii roşii, arzând. Nu era suficient că eram neprotejată în această tabără, nu era suficient că Leif mă îngrozea. Acum trebuia să mă şi umilească.

— Haide, a spus Caleb, luând cina lui Arden de la Leif Am să vă arăt unde o să staţi. Şi-a petrecut un braţ în jurul lui Arden, şi am pornit pe un tunel luminat de rânduri întregi de felinare băgate în podeaua de pământ. Aşadar, acela e Leif a şoptit Caleb.

M-am întors când Leif, enervat, a tras un şut capului porcului mistreţ. Băieţii îşi reluaseră activitatea. Cel lat în umei a aruncat o altă săgeată, doi băieţi mai slabi se luptau corp la corp, iar alţi câţiva lucrau febril cu carnea, punând bucăţi din ea pe nişte beţe ascuţite. M-am gândit deodată la împăratul muştelor şi la ziua în care Profesoara Florence a citit o scenă în care Simon este ucis de grupul de băieţi sălbatici, citând camotivaţie „Mentalitate de bandă”. „Bărbaţii sunt cei mai periculoşi atunci când sunt izolaţi, încurajaţi doar de violonţa celorlalţi”, spusese ea, aşezându-se pe marginea biroului, cu cartea deschisă în poală.

Amintindu-mi de corul de strigăte, de ochii care îmi cercetau fără ruşine trupul, de şoaptele dintre ei, ştiam: câteva lucruri pe care ea ni le spusese erau adevărate. Chiar şi-acum.

— Mai vrei? Am întrebat, ţinând lingura cu fasole în faţa buzelor crăpate ale lui Arden.

Ea a murmurat ceva ce a sunat a „nu”, apoi s-a întors pe o parte, aruncând cuvertura de pe picioarele ei murdare. Ochii i s-au închis.

Aşa fusese toată noaptea. Se trezea din când în când, cerând apă sau mâncare, apoi se prăbuşea pe salteaua

lăsată. Uneori se zvârcolea de durere, plângându-se de ceva care o lovea pe şira spinării. Caleb adusese un butoi plin cu apă din lac, şi o ţinusem îndeajuns de trează pentru a-i spăla sudoarea de pe piele şi a-i culege frunzele din păr, folosindu-mă de un pieptene rupt.

Caverna de pământ era la capătul unuia dintre tunelele principale, o încăpere înghesuită, cu o singură saltea şi cu un birou acoperit de cărţi pentru copii, îngălbenite de timp. Căutasem prin sertare, dorindu-mi, împotriva logicii, să găsesc nişte medicamente. Înainte, nu mă gândisem niciodată cât de preţioase sunt. La Şcoală, se părea că aveau o rezervă fără limite.

Luam de bună uşurinţa cu care orice – o tuse, o infecţie, pielea tăiată într-un felinar stricat-era tratat. O pilulă aici, o doză pentru a amorţi carnea înainte de a o coase, sirop roz cu gust de gumă de mestecat picurat în gât. Când, în curte, Ruby fusese cuprinsă de o durere sfâşietoare într-o parte, a fost dusă repede în cameră şi a ieşit câteva zile mai târziu, cu o aţă neagră care marca pe abdomenul ei locul unde apendicele îi fusese scos. „Ce s-ar fi întâmplat în sălbăticie?” ne întrebaserăm noi În timp ce îi inspectaserăm cicatricea. Maxine se gândise că ar fi trebuit să şi-l scoată singură, probabil cu o foarfecă ruginita „Nu”, o corectase Directoarea. Se plimbase prin spatele nostru în sala de mese, asigurându-se că înghiţeam ultimele vitamine „Pur şi simplu ar fi murit.”

Am pieptănat părul negru şi des al lui Arden, simţindu-i căldura pielii. Mi-am amintit de prima dată când am văzut o, în acei ani de după molimă, soseau eleve noi în mod regulat, unele găsite în pădure, altele aduse de către adulţi care nu mai puteau avea grijă de ele. Ea a fost fata înaltă cu rochia de un albastru spălăcit care venise la Şcoală la trei ani după mine, o fată de opt ani băgată prin poarta laterală. A stat în camera de carantină timp de o lună, singură, aşa cum am făcut-o cu toatele când am ajuns. Eu şi cu Pip ne îngrămădiserăm la ferestruica din uşă, privind-o în timp ce

se spăla pe dinţi. A scuipat spuma albă în găleată şi ne-am întrebat cu voce tare dacă părea diferită de noi. Era un joc printre eleve. De câte ori treceam pe coridor, ne opream acolo cu toatele, trăgând cu coada ochiului şi aşteptând să vedem cum îi apar vânătăile albăstrui pe piele. Aşteptam ca albul ochilor ei să se transforme într-un gălbui spălăcit. Niciodată nu s-a întâmplat asta.

Arden s-a întors şi a mormăit, un sunet adânc, gutural, care m-a îngrozit. Părea să semene cu mama mea în acele ultime zile ale ei. Acum, în încăperea umedă, am trecut în revistă toate simptomele mamei mele. Arden slăbise, însă nu prea mult. Nu îi curgea sânge din nas, iar picioarele nu i se umflau şi nu îi supurau, făcând băltoace pe jos. Şi totuşi, felul în care Arden tusea, felul în care tremura de frig, felul în care ochii i se dădeau peste cap încât puteam vedea albul…

Am strâns-o de mâna rece, dorindu-mi să se ridice din pat, trează şi mai vie ca oricând. Să-mi spună să nu mai zăbovesc la capul ei şi să mă alunge dându-şi ochii peste cap. Dar nimic. Doar o altă lovitură a piciorului ei, un alt scâncet. Am spus cuvintele pe care nu i le-am putut spune mamei mele, cuvintele care mi s-au blocat în gât în ziua aceea din iulie când au sosit camioanele printre baricade, cuvintele care rămăseseră de-atunci acolo, lângă inima mea, transformându-se în ceva solid.

Aveam din nou cinci ani, urcând cu paşi uşori pe scări. Ea nu îi mai aştepta pe doctori, căci auzise comunicatele cum că ei aveau să-i ajute numai pe cei bogaţi. Deschisese uşa camerei ei. M-am dus să o îmbrăţişez, însă ea mi-a pus pe gură acel obiect din plastic şi m-a târât în stradă, strigând cu vocea ei spartă, rugându-i să se oprească. Am încercat să mă ţin de cutia poştală când ea a fugit înapoi, temându-se chiar şi să mă sărute.

Am încercat să mă ţin cu braţele de stâlpul de lemn, dar am fost ridicată şi băgată în camion, cu trupul moale în strânsoarea bătrânei.

— Te rog, am implorat-o pe Arden acum, închizând ochii, legănându-mă în ritmul propriei mele voci. Am strâns-o din nou de mână, i-am întors-o cu palma în sus. Nu mă părăsi. Am nevoie de tine.

Văzând că Arden nu s-a mişcat, am pus la loc capul pe pernă şi am lăsat lacrimile să-mi curgă. Era posibil ca ea să nu se mai facă bine niciodată. Era posibil să nu mai putem porni la drum, împreună, către Califia.

Câteva ore mai târziu, m-am trezit cu o lumină orbitoare în ochi.

Cineva zăbovea în pragul uşii, ţinând îndreptată spre faţa mea o lanternă. Silueta şi-a schimbat poziţia, iar raza de lumină a coborât pe pământ. M-am frecat la ochi, încercând să desluşesc silueta micuţă din faţa mea; persoana îmi ajungea până la şold. O claie de păr încâlcit îi atârna până la umeri, iar volanele largi, pufoase ale unui tutu se răsfirau în jurul taliei ei.

Am clipit în întuneric, însă silueta era încă acolo – adevărată – nefiind nicicum rămăşiţele întunecate ale vreunui vis.

— Cum te cheamă? Am şoptit către fetiţă, aşteptând ca ochii să mi se obişnuiască cu întunericul, dar ea a făcut un pas înapoi. Haide, vino la mine!

Mi-am ridicat braţul, făcându-i semn să vină. Insă înainte să mai pot spune ceva, a luat-o la fugă pe coridorul slab luminai.

M-am ridicat în capul oaselor, complet trează acum. Nu ştiam cum de o fetiţă îşi găsise calea prin această tabără de bărbaţi, însă ştiam că trebuia s-o urmăresc. Am fugit către uşă, privind-o în timp ce alerga prin tunel, abia vizibilă în razele lanternei.

— Aşteaptă! Am strigat. Întoarce-te!

A dispărut brusc după o cotitură, iar eu am scrutat holul |gol. Drumul prin tunel cotea, iar eu l-am urmat, încercând să stau la distanţă de găurile negre de pe fiecare parte, acolo unde dormeau băieţii. Ea se afla în continuare în faţa

mea, alergând pe culoar, cu tutuul săltând în sus şi-n jos. Tunelul se bifurca, iar ea a ales partea neluminată. M-am luat după ea, alergând repede.

— N-am de gând să-ţi fac rău, am şoptit degrabă. Te rog, opreşte-te!

Am sprintat lesne, paşii mei fiind mai uşori decât fuseseră înainte. Era minunat să fiu din nou în picioare, în mişcare, iar fiecare metru parcurs îmi liniştea tot mai mult mintea, şi singurele sunete pe care le auzeam erau cele ale propriei mele respiraţii. Nu după mult timp, în faţă, la doar câţiva paşi, am zărit silueta întunecată. Apoi tunelul a cotit din nou, deschizându-se sub cerul înstelat.

Ea a fugit către copaci, scoţând ţipete stridente de parcă ar fi fost un joc amuzant. Am mers la pas până ce a luat-o la fugv de cealaltă parte a dealului şi a plonjat pe sub un pâlc de tufe înalte. M-am aplecat ca să respir, în sfârşit obosită. Când într-un final am ridicat capul, mi-am dat seama că dispăruse. Eram singură. În întuneric. În afara buncărului.

Nu puteam înainta; ar fi fost prostesc să mă aventurez în pădure, urmărind fetiţa peste dealuri. Dacă aş fi putut să mă întorc în tunel, să-l caut pe Caleb, să-i spun că ieşise şi că era singură însă când m-am răsucit pe călcâie, am văzut numai umbrele nopţii. Am luat-o înapoi înspre copaci, dar pădurea era deasă. Frunzele foşneau sub picioarele mele. Crengile se loveau una de cealaltă deasupra capului meu. Când am ajuns în locul unde credeam că era ieşirea, nu se afla nici un deal, ci doar o pantă pietroasă ce cobora înspre lac.

M-am întors şi am fugit către cealaltă parte a pădurii, cu inima bătându-mi tot mai tare. Mi-am amintit de momentul de la râu, cu ploaia care îmi cădea cu putere pe piele, cu trupele venind spre mine cu puştile în mână. Am văzut spatele lui Caleb în faţa mea, chipul de pe fluturaş, cuvintele pe care Arden le rostise cu voce tare: „Tu aparţii Regelui.” Cum de-am putut să fiu atât de proastă încât să

părăsesc buncărul, pentru a ieşi în toiul nopţii, cu trupele pe urmele mele? Doar fusesem avertizată.

În faţă, o stâncă se înălţa la vreo trei metri deasupra mea Alergam atât de repede încât aproape că m-am izbit de ea Probabil că mă aflam în spatele dealului, însă era prea întuneric ca să fiu sigură. Am luat-o pe lângă stâncă, sperând să ajung la zidul cu muşchi care ducea înspre intrare, când am auzit ceva în spatele meu. N-aveam timp să mă întorc şi nici să fug. Într-o clipită, o mână puternică m-a strâns de braţ.

— Ce dracu' cauţi aici? A şuierat Leif, trăgându-mă spre el.

Faţa lui contorsionată era abia vizibilă în lumina stelelor.

Am încercat să mă eliberez din strânsoare, însă mă ţinea bine.

— Ţi-am spus să nu ieşi din buncăr!

— Ştiu, am reuşit să spun, tresărind la durerea din încheietura mâinii. Îmi cer scuze.

Nu îndrăzneam să spun mai multe. Nu îndrăzneam să respir.

— Cine ţi-a spus că poţi să ieşi? S-a răstit el, cu buza de sus răsfrântă în semn de dezgust, dezvăluind că avea un incisiv spart. Caleb ţi-a spus?

— Nu… urmăream o fetiţă. A fugit afară şi a dispărut pe undeva pe-aici, dar eu…

— O fetiţă? A râs Leif, însă a ieşit mai mult ca un mârâit. Nu există fetiţe în tabăra asta.

— Mă doare, i-am spus, însă mâna lui a rămas strânsă în jurul încheieturii mele delicate.

M a tras după el, paşii lui răsunând zgomotos pe cărare.

— A fost o prostie să ieşi aici. Există un motiv pentru care sunt eu de gardă. Suntem foarte vulnerabili în aceste ore – în special cu voi aici.

Ştiu, am spus, urându-i strânsoarea.

Când m-a tras către cealaltă parte a dealului, am simţit sângele răcindu-mi-se în mână, acolo unde degetele lui îmi apăsau osul.

În cele din urmă, mi-a eliberat încheietura. A pipăit cu degetele un zid plin de muşchi, iar stomacul mi s-a strâns gândindu-mă la ceea ce mi-ar putea face. Dar apoi a tras de un buştean, scoţând la iveală o altă intrare către buncăr.

Am văzut trupele astă-seară, a spus el rar, ca să pot procesa fiecare cuvânt. Nu le-am mai văzut în această zonă de luni întregi. Dar erau acolo, mergând pe linia aia de coastă.

A arătat către un munte aflat dincolo de copaci.

A aşteptat ca eu să spun ceva – să reacţionez, poate să mă scuz, însă când am deschis gura, n-a ieşit nimic.

— Haide, intră, a mârâit el. N-am vrea să i se întâmple ceva preţioasei noastre Eve, nu-i aşa?

Ochii îi erau ca nişte bile negre şi reci îngropate în craniu.

— Nu, am spus, luându-mi privirea de la el. N-am vrea.

M-am aplecat prin tunel, uşurată că scăpasem de el.

— A ta e a treia pe dreapta, a spus el când stinghia plină de muşchi s-a auzit izbindu-se în spatele meu, închizându-mă din nou pe culoarul îngust.

Când am ajuns la cavernă, m-am bucurat să văd chipul cunoscut al lui Arden strălucind în lumina slabă a lanternei Totuşi, m-am cutremurat, simţind cum îmi tremură mâinile, cum inima îmi bate cu putere în piept. Spusese atât de repede unde se afla încăperea mea. Prea repede.

Am ascultat ecourile din tunel, lipită cu spatele de peretele rece, temându-mă că acei ochi negri ca nişte mărgele aveau să vină după mine când mă aşteptam mai puţin.

Eu şi cu Caleb călăream prin pădure, mergând pe cărările şerpuite dintre copaci. După ce văzuseră noaptea trecută trupele Regelui, băieţii cei mai mari fuseseră cu ochii în patru toată ziua, asigurându-se că trupele părăsiseră zona. Nimeni nu-mi vorbea, nimeni nu îndrăznea să mă privească. Toată tevatura nu s-a terminat până ce nu au descoperit urme proaspete de cauciuc pe drumul care se îndepărta de lac. Caleb apăruse în pragul uşii noastre în timp ce eu o îngrijeam pe Arden, şi mă invitase la vânătoare. Nu mă

deranja că trebuia să port haine băieţeşti – pantaloni de bumbac rupţi şi o bluză largă – sau să-mi leg părul la spate, pentru a mă deghiza. Eram pur şi simplu recunoscătoare să mă aflu în aer liber, departe de peştera umedă. Departe de adăpostul subteran şi de acel animal, Leif.

Când am ajuns într-un desiş ierbos, Caleb a scrutat liziera, privind în jos către malul stâncos.

— Nimic aici. A întors iapa. Va trebui să găsim un punct de observaţie.

Cerul era de un portocaliu intens, cu nori ca nişte talazuri de fum, cu pântecele marcate cu roşu. Urmărisem un porc mistreţ peste un câmp şi într-o carieră, până ce a fost speriat de o piatră căzătoare. Acum căutam un cerb. M-am dat mai în spate pe iapă, încercând să mă bucur de libertatea de a fi deasupra pământului. Însă întâlnirea de noaptea trecută inica mă mai preocupa.

— Prietenul tău, Leif… am început eu, încercând să-mi dau seama care e relaţia lui Caleb cu el – cum putea să locuiască şi să muncească, zi şi noapte, cu o asemenea brută.

Îl cunoscusem pe Caleb acum două zile şi încă nu făcuse nimic ce putea fi socotit suspicios. Nu mă părăsise la râu. Adusese pentru mine şi Arden micul dejun şi prânzul, prosoape şi apă proaspătă de ploaie pentru a ne spăla. Chiar maturase încăperea pentru noi în timp ce noi dormeam.

— E fermecător, ce să zic, am încheiat eu, neputând să-mi ascund asprimea din voce.

Caleb îşi ţinea ochii îndreptaţi către panta stâncoasă din faţa noastră, iar tolba cu săgeţi i se legăna pe umăr.

— Îmi pare rău că te-a speriat noaptea trecută. Era furios din pricina trupelor.

O mână i se mişca pe ceafa iepei, desfăcând nodurile din coama ei neagră deasă.

— E convins că ai inventat povestea cu fetiţa. E imposibil de discutat cu el.

— De ce aş minţi? Am văzut-o, i-am spus spatelui lui Caleb Eram singură acolo, afară, iar el pur şi simplu m-a ameninţat.

Caleb a clătinat din cap în vreme ce ne căţăram pe marginea dealului, iar paşii neregulaţi ai iepei ne făceau să ne clătinăm când într-o parte, când într-alta. Nici el nu credea că văzusem o fetiţă, însă bănuia că văzusem pe cineva.

Leif n-a fost dintotdeauna aşa. Era…

— Caleb s-a oprit, căutând cuvântul potrivit… mai bun.

Ne-am aplecat sub o creangă joasă.

Cam greu de închipuit, frunzele îmi măturau şira spinării când m-am aplecat în faţa,. Atentă să menţin distanţă între noi. Caleb n-a mai spus nimic o vreme.

Leif a fost amuzant cândva, a spus el într-un sfârşit. Amuzant de-a binelea. Petrecuserăm o zi întreagă dărâmând clădiri, cărămidă cu cărămidă, şi cărând materiale în camioane pentru a fi transportate în Oraşul de Nisip. Leif obişnuia să compună tot felul de cântece în timp ce lucram.

Caleb a privit peste umăr, roşu în obraji, zâmbind larg.

Ce fel de cântece? De ce râzi?

S-a întors din nou cu spatele la mine.

— Nai vrea să ştii.

— Încearcă-mă.

Bine. Dar să nu-mi spui că nu te-am avertizat. Şi-a dres vocea pentru a mima seriozitate şi a început să fredoneze, falsand îngrozitor: Boaşele-mi asudă, boaşele-mi asudă, nu pot să-mi fac boaşele să nu-mi mai asude, nuuuu nuuuu nuuuu!

M-am aplecat, observând cutele de la colţurile ochilor săi punctuleţele maro vagi care îi acopereau pometii.

— Ce-i atât de amuzant? Ce-s alea „boaşe”? Te referi la bolta piciorului?

Caleb a tras de frâiele iepei şi s-a aplecat înainte, cu trupul scuturat de râs.

— Ce? Ce e? Am întrebat.

I-a luat ceva timp până să se potolească.

— E… a spus el, cu faţa încă încreţită de râs. Ca acele chestii care… S-a oprit, ca şi când s-ar fi gândit profund, apoi a clătinat deodată din cap. Nu, îmi pare rău, nu pot. E pur şi simplu amuzant, Eve. Crede-mă.

Voiam să insist până avea să-mi răspundă la întrebare, dar ceva mi-a spus era mai bine ca gluma să rămână neexplicată.

Iapa a urcat greoi pe restul dealului până am ajuns pe teren drept. Lacul se întindea în faţa noastră, cu cerul portocaliu reflectat în el. De sus vedeam câmpul unde găsisem porcul mistreţ, pâlcurile de copaci şi o fâşie pietroasă de plajă.

— Iată-i, a spus Caleb, arătând către cireada de cerbi care se adăpau la marginea apei.

Chiar şi de pe stâncă le vedeam blana aurie şi coarnele falnice care păreau înalte cât copacii.

Caleb a condus iapa înapoi pe cărare.

— Şi ce s-a întâmplat cu el? Am întrebat în cele din urmă, când pătrunsesem bine în pădure. Cu Leif?

Corpul agil al lui Caleb se mişca în acelaşi timp cu cel al iepei, de parcă erau un întreg. M-am uitat pe spatele tricoului său, concentrându-mi atenţia asupra unui punct unde cusătura era ruptă. Am simţit brusc nevoia de a atinge locul acela, însă mi-am ţinut mâinile pe Lila.

— Leif a avut un frate geamăn, Asher. Orice-ai fi spus, ei îşi aruncau mereu priviri unul celuilalt înainte să răspundă, ca şi cum Leif verifica ceea ce Asher avea să facă mai întâi, sau Asher se hotăra dacă să râdă sau nu.

Mergeam din nou prin pădure, către malul stâncos.

— Într-o zi, ne-am dus la muncă, iar Asher s-a îmbolnăvit. Privind în urmă, nu cred că a fost ceva grav, n-avea cum. Insă paznicii erau înspăimântaţi. Era la doar câţiva ani după molimă. Caleb şi-a trecut mâna prin părul şaten. Când ne-am întors, patul lui era gol. El nu mai era.

— A murit? Am întrebat.

Iapa şi-a schimbat poziţia sub mine şi am mângâiat-o, fiind deodată recunoscătoare pentru prezenţa ei caldă şi liniştită.

— Nu. Caleb a scuturat din cap. L-au dus în pădure şi l-au lăsat acolo.

— Cine?

Paznicii. I-au legat pietre de picioare. În acea seară i-am auzit lăudându-se despre cum ne-au salvat ei de la reîntoarcerea a molimei.

Mi-am pus mâna la gură, imaginându-mi-l pe unul dintre băieţii din tabără, singur în pădure, bolnav, cu picioarele ţintuite de pământ.

A fost ca şi când ceva înlăuntrul lui Leif s-a rupt. Nu l-am mai văzut – pe vechiul Leif-niciodată. S-a schimbat complet după acea noapte.

C aleb a descălecat şi şi-a scos arcul şi o săgeată, mişcându-se încet spre cerbii de pe mal. Câţiva şi-au ridicat capetele, însă când l-au văzut pe Caleb, atât de calm, de nemişcat, s-au reîntors la apă.

A mai făcut câţiva paşi înainte să ţintească spre o căprioară de la margine. Săgeata a părăsit arcul, iar o clipă mai târziu era înfiptă adânc în gâtul cărnos al căprioarei. Celelalte animale s-au împrăştiat când căprioara a dat înapoi, împietrită. În câteva secunde, Caleb a lansat o altă săgeată, care a lovit-o într-o parte. Panicată, a fugit în apă, apoi s-a forţat să ajungă la mal, lăsând o dâră de sânge în urmă.

— Opreşte-te! Am strigat, dându-mă jos de pe cal, cu ochii fixaţi pe gâtul şi şoldul ei. O doare!

Caleb s-a apropiat de ea, fără să se grăbească.

— E-n regulă, a spus el blând către căprioară. A luat gâtul animalului în mâini şi şi-a scos cuţitul din teacă. O să fie bine.

Apoi i-a şoptit ceva, din nou şi din nou, ceea ce părea să îi uşureze panica. Şi-a dus cuţitul la gâtul ei. Într-o clipită, i l-

a tăiat, iar sângele s-a împrăştiat pe malul pietros, înroşind apa lacului.

Lacrimile au început să-mi curgă repede şi fierbinţi, şi trupul îmi tremura în vreme ce priveam cum viaţa părăsea ochii animalului.

Crescusem cu moartea. O văzusem peste tot prin jurul meu, pe feţele vecinilor, trăgând saci de dormit în grădinile lor pentru înmormântare. O văzusem dincolo de geamul maşinii, în şirurile de oameni care făceau tărăboi în faţa farmaciilor, cu pielea pătată şi roşie. O văzusem în propria mea mamă, stând pe veranda din faţa casei, cu sângele curgându-i din nas.

Însă doisprezece ani, în interiorul Şcolii, fusesem în siguranţă. Zidurile mă protejau, doctorii se aflau acolo pentru a ne vindeca, şi mai aveam şi fluierul de avertizare la gât. În timp ce Caleb ţinea capul căprioarei în mâini, am plâns mai tare decât o făcusem vreodată. Deoarece se afla aici, aşteptându-mă dintotdeauna: moartea, moartea inevitabilă, peste tot. Mereu.

În dimineaţa următoare, m-a năpădit amintirea uciderii căprioarei încă înainte să-mi pot înălţa capul de saltea. Băieţii aşteptaseră ca animalul să sosească, şi l-au cărat în buncăr, legându-i membrele de o creangă de copac ruptă.

M-am întors în cavernă repede, înapoi la Arden, care dormea. Nu suportam să văd căprioara tăiată şi jupuită, cu carnea moale expusă.

Am aprins felinarul de lângă patul nostru, umplând camera cu o lumină albă delicată. Caleb ne adusese un morman de haine, proaspăt spălate în apa lacului. M-am ridicat şi m-am îmbrăcat cu o cămaşă cu nasturi. Tot nu ştiam unde se afla proprietarul cărţilor pentru copii, sau de ce îşi abandonase camera. Într-o parte a biroului se afla un caiet de notiţe. L -am ridicat, uitându-mă la cele patru cuvinte simple: Numele meu e Paul. Scrisul era inegal, iar unele litere aveau spaţii între ele. M-am gândit la ceea ce spusese Caleb despre băieţi, cum, în anumite feluri, ei o

păţiseră mai rău decât fetele. Am închis ochii şi mi-am imaginat-o pe Ruby mergând laolaltă cu celelalte fete în acea încăpere cu paturi înguste. Îi auzeam întrebările către doctori, rostite în felul nevinovat în care numai ea putea s-o facă. „Unde sunt cărţile noastre? Când se desfăşoară prima noastră călătorie către Oraşul de Nisip? De ce suntem legate de pat?” Ne luaseră atât de multe, însă ne dăduseră măcar ceva. O să ştiu mereu să citesc şi să scriu. Să-mi scriu propriul nume.

În spatele meu se auzeau nişte picioare goale lipăind pe podeaua de pământ. M-am întors la timp ca să văd un băieţel repezindu-se spre mine şi smulgându-mi caietul de notiţe din mână. Băiatul avea un păr încâlcit de culoare şaten-deschis, şi purta o salopetă de lucru, murdară de noroi, fără nici un tricou pe dedesubt.

— De unde ai apărut? l-am întrebat pe un ton blând, ne dorind să-l sperii. Cine eşti?

— Ăsta-i al fratelui meu.

A ridicat caietul ca şi cum ar fi fost un premiu.

— Nu încercam să-mi bag nasul, am spus încet, neluându-mi privirile de pe trupul lui mic.

Mi-am adus aminte de fetiţele care se aflau la Şcoală – mai mici cu un an, apoi doi ani mai târziu, apoi trei, clasele micşorându-se tot mai mult în vreme ce Regele organiza oamenii în Oraş, sortând orfanii. Unii copii erau găsiţi ocazional în păduri, născuţi din Pribegi, în toiul molimei, dar se întâmpla rar. Nu mai văzusem de mult un copil atât de mic. Şi nici mvcar nu-mi puteam aminti să fi văzut vreun băiat.

— Eu doar… am început.

— Învăţa să citească, a spus băiatul. A întins piciorul către podea, lovind cu degetele o piatră din pământ. Nu părea să să aibă mai mult de şase ani, şi avea pe chip expresia cuiva care rareori zâmbea. Urma să mă înveţe şi pe mine, dar a murit.

Am aruncat o privire în colţul unde Arden stătea nemişcată pe saltea, cu pielea lucindu-i de sudoare. O farfurie plină cu legume se afla lângă ea, din seara precedentă.

— Ce avea? Era bolnav?

Cuvintele mi s-au blocat în gât în timp ce mă uitam spre Arden.

— Tocmai începuse să vâneze. Caleb spune că a fost o inundaţie bruscă după o ploaie torenţială.

Răsfoia caietul în timp ce vorbea, dezvăluind pagini întregi de mâzgăleli neîngrijite.

Paul a avut grijă de mine după ce au dispărut părinţii noştrii. El a fost cel care m-a adus aici.

— Îmi pare rău, am spus eu.

— Nu înţeleg de ce toată lumea spune asta. A ridicat privirea către mine şi ochii lui licăreau de la lumină. Nu că ar fi vina ta.

— Cred…

M-am gândit la viziunile pe care le aveam de fiecare dată când adormeam. Pip într-un pat îngust şi alb, cu burta imensă uneori, se zvârcolea din pricina legăturilor de piele, ţipând printre celelalte fete care se aflau lângă ea, încercând să-şi întindă braţul către nişte mâini pe care nu le putea apuca. Alteori era aşa cum mi-o aminteam eu, la birou, rezolvând probleme de matematică, lovind în lemn cu creionul în ritmul ei cunoscut. Se întorcea brusc, cu faţa plină de furie când îşi expunea profilul cu pântecul bombat de sarcină. „De ce se întâmpla asta?” întreba ea, făcând un pas spre mine, apoi altul. De ce?” Eu îi spuneam aceleaşi cuvinte – „îmi pare rău, îmi pare rău” – până ce sărea înspre mine, iar eu mă trezeam.

Mi-am dres vocea şi am întâlnit privirea băiatului.

— Uneori e ca şi cum ai spune „Sunt trist”. Sau „Mă doare pentru tine”. Poate că e o prostie. Poate că e doar ceva ce spune lumea.

Băiatul m-a analizat, uitându-se la părul cu vârfuri tocite care-mi cădea pe umeri. Îl pieptănasem cu degetele pentru a nu se încâlci.

— Mi-au spus că eşti fată, a zis băiatul.

Am aprobat din cap.

— Eşti mama mea?

— Nu, am spus. Nu sunt.

A urmat o tăcere mormântală. O vreme şi-a muşcat pielea crăpată de pe buze.

— Eu sunt Benny, a spus el în cele din urmă, în timp ce se îndrepta către uşă. Vrei să vezi camera mea? Poţi să faci cunoştinţă cu colegul meu de pat, Silas.

Am ezitat. Privirea mi s-a îndreptat către Arden. Era ghemuită, cu ochii strâns închişi, aşa cum fuseseră de ieri-seară.

— În regulă, i-am spus băieţelului, fericită că aveam pe cineva cu care puteam vorbi. Să mergem.

L-am urmat pe culoarele întortocheate către o încăpere mică şi îngustă. Pe jos erau două saltele, iar împrejur erau împrăştiate nişte lăzi şi conserve murdare de noroi. Un alt băiat, cu pielea smeadă, desena cu un băţ pe pământul tare. Părul lui negru avea lungimi diferite, dezvăluind petice de scalp, şi purta un tricou lung băgat într-un accesoriu mult prea cunoscutun tutu mov.

Deci ăsta era Silas. Fetiţa pe care o urmărisem prin pădure era, de fapt, un băieţel.

— Te cunosc, am spus eu, făcând un pas către el. Tu m-ai speriat în acea noapte. De ce nu te-ai oprit din alergat când te-am strigat?

Silas a îngheţat când m-a privit.

— Alergam, a spus el, aruncând băţul pe jos, fiindcă mă fugăreai.

Ţinea picioarele încrucişate sub el, ceea ce-l făcea să pară şi mai mic decât era.

— Mai sunt copii? Am întrebat.

Silas şi-a ridicat băţul şi a început să mai facă nişte cercuri pe pământ. M-a ignorat, concentrându-se asupra desenelor lui.

— Eşti cel mai mic? Am insistat.

Benny s-a aşezat lângă el. S-a întors şi, pentru prima oară, am observat o cicatrice lungă, roz, care i se întindea de la ceafă până la ureche, pe jumătate ascunsă de părul lui încâlcit.

— Da. Mai e Huxley. El are unsprezece ani. Se joacă cu noi câteodată, însă toţi ceilalţi îşi văd de treburi sau se antrenează.

— Se antrenează pentru ce?

Silas încă se uita înspre podea. Desena ceva ce părea a fi un cerb, făcând X-uri pe post de coarne.

— Băieţii mai mari devin vânători când împlinesc cincisprezece ani, a răspuns Benny.

— Deci fratele tău avea cincisprezece ani, am spus. Presupusesem că Paul era copil, din cauza cărţilor ilustrate. Însă bănuiam că începuse cu cele mai simple lucruri pe care le-a putut găsi. Şi a învăţat singur să citească?

Benny a încuviinţat din cap.

— Tu ştii să citeşti? A întrebat el.

— Da, am răspuns.

— Mă înveţi şi pe mine?

— Da, am spus. Am să te învăţ.

Pentru prima oară de când îl întâlnisem, Benny a zâmbii, dezvăluind un incisiv lipsă. Brusc, mi-a venit o idee; am luat băţul lui Silas şi am îngenuncheat pe jos. Am săpat repede cuvântul, fără să mă gândesc, în pământul tare. Apoi l-am subliniat.

— Ştiţi ce înseamnă? I-am întrebat.

Silas s-a uitat la litere şi apoi la mine, de parcă era surprnu că mâinile mele făcuseră acele litere să apară. A clătinat din cap.

— E numele tău, am spus eu, arătând literele una cate una. S-I-L-A-S. Apoi am scrijelit alt cuvânt sub el. Şi aşa se

scrie Benny.

Benny a zâmbit, singurul său incisiv ieşindu-i în afară.

Silas s-a uitat lung la mine, gura lui formând un mic O.

— Silas, a repetat el, apăsând cu degetele pe pământ.

Am pus băţul jos şi m-am ridicat, îmbujorată de plăcere

— Aşteptaţi aici un minut, am spus, gândindu-mă la toate acele cărţi care zăceau, necitite, pe vechiul birou al lui Paul Mă întorc imediat.

Benny se afla în fata peretelui de pământ scobind cuvintele cu un băţ.

— Da, corect, am spus eu, în timp ce încăperea plină de băieţi privea în tăcere.

Terminase Y-ul şi s-a dat înapoi, privind cuvântul scris cu majuscule.

— Benny, a citit el, toată faţa numai zâmbet ştirb.

Foarte bine, am spus, luând de pe masă teancul de cărţi pentru copii.

Ceea ce începuse cu doi băieţei care-şi scriau numele în pământ se mărise când câţiva dintre băieţii mai mari şi-au băgat capetele în încăpere şi apoi au luat loc.

Haideţi să citim o carte, am spus, luând una de deasupra teancului. Când le-am luat, am fost încântată să descopăr câteva titluri pe care le avusesem şi la Şcoală. A fost odată ca niciodată un copac, am citit eu, arătându-le paginile ca ei să le poată vedea. Iar copacul iubea un băieţel. Şi băiatul venea în fiecare zi…

M -am oprit. Mâna lui Silas era ridicată. Fusese primul lucru pe care îi învăţasem, după ce am început lecţia şi ei vorbeau neîntrebaţi.

— Cum adică îl iubea? Ce e aia? A întrebat el.

Kevin, băiatul cu ochelarii crăpaţi, a scos un oftat enervat.

— Înseamnă că vrea să sărute o fată. Asta se întâmpla înainte de molimă.

Kevin mi-a zâmbit ruşinat, înroşindu-se.

— Să sărute o fată? A întrebat Silas neîncrezător.

Huxley şi-a ridicat capul.

— Nu, nu e aşa. Ăsta e un copac. Copacul nu-l sărută pe băiat.

— Despre ce vorbiţi, băieţi? I-a întrebat Silas cu o mutră nedumerită.

— Poţi iubi pe oricine, i-am întrerupt eu, privind către grup. Iubirea e… Căutam cuvintele potrivite. Iubireai înseamnă să ţii la cineva foarte mult. Să simţi că acea persoană contează pentru tine, ca şi când întreaga ta viaţă ar fi mai tristă fără ea.

M-am gândit la râsul sacadat al lui Pip, sau când săream de pe un pat pe altul cu Ruby, aşa cum o făceam mereu În dimineţile de duminică, în vreme ce aşteptam să intrăm la duş.

După o pauză lungă, Benny şi-a ridicat privirile.

— Eu l-am iubit pe fratele meu, a spus el.

— Eu am iubit-o pe mama, a adăugat Michael, un băiat de cincisprezece ani.

— Şi eu am iubit-o pe mama, am spus. Şi încă o iubesc. Aşa se întâmplăiubirea nu dispare niciodată, chiar dacă persoana nu mai există. Am aşteptat o clipă, apoi am deschis cartea din nou. Şi băiatul venea în fiecare zi, şi aduna frunzele, şi le transforma într-o coroniţă…

— Kevin! Michael! Aaron! Unde sunteţi? A bubuit vocea lui Leif pe culoar.

A apărut de după un colţ, cu trupul lui musculos mânjil de noroi şi cenuşă. Ochii ăia negri, ca de piatră şlefuită, mă priveau din nou, fără să trădeze vreun sentiment.

— Unde sunt găleţile? A întrebat.

Câţiva dintre băieţii mai mari s-au ridicat de pe jos.

Aveam să ne ocupăm de ele după… după ce terminam cartea.

— Cartea? A întrebat Leif, îndreptându-se către ei. Nu se uita la mine, ţinându-şi capul întors de parcă eu eram o masă, sau un scaun, sau podeaua de sub picioarele lui. O s-o faceţi acum fiindcă trebuia să faceţi asta de dimineaţă.

Vreau toate găleţile cu apă de ploaie înăuntru, în jurul focului.

— Nu mai poate aştepta câteva minute? Aproape că am termat, am spus eu înainte să mă pot opri.

Băieţii s-au întors, surprinşi la auzul vocii mele.

Leif a venit spre mine, mirosul lui moscat umplând spaţiul dintre noi.

— Să aştepte pentru ce? A spus el, smulgându-mi cartea din nună. Pentru asta? Băieţii ăştia n-au nevoie să le fie citite cărţi de copii. Au nevoie să înveţe să se apere singuri.

— Şi vor fi în stare s-o facă. Mi-am îndreptat spatele. Însă mai au nevoie şi să fie capabili să înţeleagă un simplu marcaj de drum, sau cum să-şi scrie propriile nume.

Leif a privit prin jurul clasei, aproape doisprezece dintre ei înghesuiţi unii în ceilalţi în spaţiul îngust. Închidea şi deschidea gura încet, ca un peşte pe uscat, luptându-se să respire.

Apoi privirea lui a întâlnit-o pe a lui Kevin, cel mai mare băiat din încăpere, şi a dat din cap.

— Puteţi să umpleţi găleţile după ce terminaţi cu lecţia. Cat despre tine…

S-a uitat la mine. În pofida privirii sale reci, puteam să jur că văzusem o îndulcire în expresia lui, o uşoară mişcare în jurul buzelor, cel mai apropiat lucru de un zâmbet pe care-l văzusem.

— Dacă ai de gând să stai aici să-i înveţi carte pe băieţii ăştia, trebuie să ştii cum stau treburile. Cei mai mari a arătat cu degetul către Kevin şi Aaron, care stăteau rezemaţi cu spinările de peretele de pământ – vor părăsi buncărul curând, la vânătoare şi să stea de pază. Ceremonia de iniţiere ere începe poimâine, la asfinţit.

A ieşit pe uşă, aplecându-şi capul ca să nu se lovească de denivelarea din tavan.

Am privit înapoi către copii, încă ţinând cartea în mană. Simţeam schimbarea puterii, la fel de reală ca şi când pământul de sub mine se schimbase. Energia vibra prin

trupul meu în timp ce rosteam cuvintele, iar caverna părea mai mare acum.

— Şi băiatul venea în fiecare zi, şi aduna frunzele…

Mai târziu în acea seară, după ce tuşea lui Arden se transformase în respiraţii ritmice specifice somnului, am luat lanterna din locul ei de pe podea şi m-am întors în tunele. În tabără era linişte. Culoarul şerpuit era pustiu. După câteva zile de stat aici, am înţeles structura subterană de bază, cele cincitiu i traiectorii care ieşeau din acea încăpere circulară, creând o alcătuire sub formă de stea sub dealul masiv. Am cotit şi am mers prin al doilea tunel, numărând cadrele uşilor pe întuneric.

Ma tot gândeam la fratele lui Benny, Paul, care stătuse la acel birou în colţ, exersându-şi literele, care se întinsese pe aceeaşi saltea pe care stăteam eu, studiind fisurile din tavanul de pământ. Poate că în ziua în care murise, o simţise şi el, asemenea începutului unei furtuni. Sau poate că-şi pusese arcul pe umăr, ca în fiecare dimineaţă, şi plecase la vânătoare. Poate că trecuse pe lângă camera lui Benny, nedorind să-l trezească, neştiind că era ultima oară – până când a fost prins în freamătul valului, agitându-se în apa albă de spumă, aspirând râul în plămânii săi.

Mergând pe culoarul slab luminat, unde se auzeau sforvituri, mi-am trecut mâna de-a lungul pietrelor din perete. Aveam atât de multe întrebări. Ce se întâmplase în lagăre în afară de muncă, transportarea cărămizilor şi a pietroiului. Cum de ajunseseră în tabără copii atât de mici precum Benny şi Silas? Nu era suficient să am detalii superficiale. Eram însufleţită de aceeaşi dorinţă care mă cuprinsese deseori la Şcoală. Directoarea o numise odată „sete de cunoaştere”.

Am cotit la al şaselea cadru de uşă şi l-am văzut acolo, în faţa mea, cu cămaşa lui boţită şi cu pantalonii rupţi. Picioarele îi atârnau peste braţul unui fotoliu adânc, cu arcuri, iar capul îi atârna peste celălalt braţ.

— Caleb? Am întrebat eu. Eşti treaz?

S-a trezit brusc, speriat, privind repede prin jur ca şi când trebuia să-şi amintească unde se afla. Apoi şi-a frecat faţa, şi-a netezit părul şi mi-a zâmbit.

— Bine ai venit în umila mea locuinţă.

A gesticulat către salteaua goală de pe podea, acoperită doar cu o pilotă din care ieşeau fulgii pe la cusături. Pe masa de lângă ea se afla un radio de metal şi nişte căşti ca acelea pe care le văzusem la Şcoală. Pe pereţi erau prinse în pioneze nişte hărţi, cu marginile încreţite de la umezeală.

— Ce faci cu toate cărţile astea? Am întrebat, îndreptadumă către teancul înalt de pe podea. Mi-am trecut degele peste cotoare, recunoscând câteva titluri familiare de la Şcoală: Inima întunericului, Marele Gatsby şi Spre far.

Caleb a venit lângă mine, şi umărul lui cald îl atinse uşor pe al meu.

— Fac uneori chestia asta amuzantă, a spus el, oferindu-mi un rânjet poznaş. Deschid o carte şi mă uit la fiecare pagină Se numeşte citire.

— Ştiu ce înseamnă să citeşti! Am spus eu râzând.

Un val de căldură mi-a cuprins gâtul şi faţa, adunându-se în obraji. Mi-am trecut degetele prin păr. Nu mai văzusem nici o oglindă de când fugisem de la Şcoală.

— Dar cum aşa? Am întrebat. Benny a spus că nimeni n-a învăţat aici să citească.

— Să înţeleg că ai făcut cunoştinţă cu Benny? A întrebat Caleb.

Ochii lui lui păreau să-mi cerceteze chipul, scrutându-mi buzele şi sprâncenele şi obrajii.

Am dat din cap.

— Azi, mai devreme. Şi cu Silas şi cu alţi câţiva băieţi mai mari. Silas era fetiţa pe care am crezut că am văzut-o. Purta tutuul ăla.

Caleb a râs.

— A găsit tutuul în cutiile pe care le-am prădat dintr-un depozit. Leif şi alţi câţiva băieţi ştiau ce era, dar cum putem sv îi spunem asta lui? Iubeşte prea mult tutuul ăla.

Am zâmbit, cu emoţiile trezite la viaţă. Am ridicat Inima Întunericului, recunoscătoare să-i simt greutatea în mâini, potolindu-mi, astfel, degetele tremurătoare.

— Am început să-i învăţ să citească. Nu le-ai arătat niciodată alfabetul? Numele lor?

Am intrat în lagărele de muncă când aveam şapte ani, aşa cv am învăţat foarte puţin înainte de molimă. Mama m-a învăţat câteva lucruri de bază înainte să moară – cuvinte mai scurte şi sunetele. Şi apoi, după, aici, citeam noaptea pentru…

Şi-a ridicat privirile către tavan. Barba ţepoasă îi devenea tot mai deasă, creând umbre întunecate de-a lungul bărbiei şi a gâtului.

—… pentru a evada, presupun. N-a fost niciodată o opţiune, să-i învăţ pe băieţi, în special nu cu Leif prin preajmă. Fiind cei mai mari, trebuie să vânăm, să pescuim, să supraveghem pământul, să fim cu ochii-n patru după trupe. Toată ziua, în fiecare zi. Au nevoie de mâncare mai mult decât au nevoie de cărţi. Din nefericire. A oftat şi s-a uitat în ochii mei Totuşi, mă bucur că îi înveţi, a adăugat.

Mi-a susţinut privirea până ce, în final, a trebui să mă uit în altă parte.

— Ai citit toate astea?

Am aruncat o privire spre Anna Karenina şi Pe drum', care arătau ciudat vârâte între Istoria artei pentru proşti şi Ghidul complet al înotătorului.

— Fiecare cuvânt, a spus Caleb râzând. La urma urmei, nu sunt chiar un om al peşterilor, nu?

Cămaşa gri lungă, zdrenţăroasă a lui Caleb nu era închisă la nasturi, dezvelind din când în când porţiuni din pieptul său bronzat.

— Nu cred că am spus asta vreodată, nu?

— Nu trebuia s-o rosteşti, a răspuns el.

Am traversat încăperea către un alt teanc, iar Caleb m-a urmat, păşind în spatele meu, de parcă mă însoţea într-un dans.

— M-am înşelat, am spus.

Stând atât de aproape de el, îi vedeam punctele maro din irisurile de un verde-deschis.

Caleb se învârtea în jurul meu, râzând, ca şi când eram o creatură încântătoare pe care el o descoperise prin boschete.

— O, zău? A fost tot ce-a spus el.

— O, cartea asta…

Am ridicat Spre far. Paginile îi erau răsucite la colţuri.

— Charles Tansley! Ce coşmar. Cine se crede el să spună că femeile nu pot picta, nu pot scrie? Şi felul în care domnul Ramsay uită de soţia lui după ce ea moare – pur şi simplu salivează după Lily la sfârşit!

Caleb şi-a înclinat capul.

— Bănuiam eu că educaţia ta a fost unidirecţională, însă nu mi-am dat seama cât anume.

— Ce vrei să spui? L-am întrebat.

Caleb a mai făcut un pas spre mine şi îi simţeam mirosul de fum de pe piele.

— Domnul Ramsay jeleşte, e devastat. De aceea îl duce pe James la farîncă se mai gândeşte la acea discuţie aprinsă pe care a avut-o cu soţia lui cu ani în urmă.

M-am încruntat, încercând să procesez ceea ce spunea Caleb.

Cartea arată ceea ce se întâmplă în absenţa doamnei Ramsay, cât de importantă e o mamă, cât de rapid se poate nărui totul fără ea, a continuat el. Cu toţii o iubeau.

Mi-am amintit de lecţia de la Şcoală, când Profesoara Agnes a ţinut o prelegere despre dorinţele bărbaţilor pentru femeile mai tinere, sau despre incapacitatea bărbaţilor de a împlini nevoile afective ale oamenilor din jurul lor. Totul părea atât de limpede atunci.

— Asta e doar părerea ta, am încercat eu, clătinând din cap.

Însă Caleb nu şi-a mutat privirile. Faţa îi era pe jumătate luminată de strălucirea felinarului, îndulcindu-i trăsăturile.

— Asta se întâmplă în carte, Eve, a spus el, bătând cu degetul în coperta tare.

Am aruncat cartea pe jos şi m-am aşezat în fotoliu, pentru prima oară nepăsându-mi de mirosul de mucegai care părea să plutească peste tot în tabără.

— E doar… am spus eu, simţind deodată o undă de ruşine.

M-am gândit la acea noapte din cabinetul Doctoriţei, chiar înainte să evadez de la Şcoală. Profesoara Florence îmi spusese că Regele voia să repopuleze pământul în mod eficient, fără toate complicaţiile pe care le presupun familiile, şi căsătoriile şi iubirea. Spusese că fetele făcuseră asta la început de bunăvoie. Avea un înţeles ciudat. Probabil că se gândiseră că dacă ne temeam de bărbaţi, nu aveam să-i dorim niciodată. Nu aveam să vrem niciodată iubire, sau să avem familii. Şi atunci am fi mai dornice să facem orice ne cereau ei.

— Nu aşa am învăţat eu.

Am întors capul, dorindu-mi ca el să nu-mi vadă ochii înlăcrimaţi din pricina sentimentelor care mă copleşeau. Muncisem din greu la Şcoală, luasem notiţe detaliate la flecuri lecţie, făcând însemnări pe margini până ce nu-mi mai simţeam degetele. Şi cu ce folos? Să-mi umplu capul de minciuni?

Uneori, se pare că toate lucrurile pe care trebuie să le ştiu, nu le ştiu. Iar toate lucrurile pe care le ştiu sunt complet eronate.

Mi-am vârât unghiile în palmă, simţindu-mă brusc frustrată. Furia clocotea în mine. Am dat să mă ridic să plec, însă Caleb m-a luat de mână şi m-a tras înapoi.

— Aşteaptă! Şi-a trecut degetele printre ale mele, doar pentru o clipă, înainte să le dea drumul. Ce vrei să spui?

— Doisprezece ani de Şcoală şi eu… eu nici măcar nu ştiu să înot, am reuşit să spun, amintindu-mi de panica pe care o simţisem în acea seară la râu.

Nu ştiam să vânez sau să pescuiesc, nici măcar nu ştiam unde anume mă aflam în lume. Eram complet nefolositoare.

El s-a ridicat, conducându-mă către deschizătura uşii.

— Uite, Eve, a spus el când a ridicat de pe jos volumul Spre far. Ia cartea mea. Poţi s-o citeşti din nou – pentru tine.

Am rămas amândoi pentru o clipă pe pragul de pământ, şi capul lui atingea tavanul. Mi-am trecut degetele peste copertă gândindu-mă la ceea ce spusese. Poate că aici, în acest buncăr departe de Profesoară şi de prelegerile ei, cartea avea să fie diferită. Poate că eu aveam să fiu diferită. Am ascultat respiraţiile noastre, acum sincronizate.

— Asta tot nu-mi rezolvă problema înotului, am spus.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc când am întâlnit privirea lui Caleb.

— Asta e partea cea mai uşoară. Şi-a pus mâna pe perete, la câţiva centimetri deasupra capului meu; o barbă scurtă, aspră îi acoperea bărbia, lucind în lumina felinarului. Pot să te învăţ într-o zi să înoţi.

— Într-o zi? Am spus eu, întrebându-mă dacă putea auzi bubuitul inimii mele. Nu cred.

— Crede, a spus.

S-a uitat din nou spre mine cu acei ochi verzi. Eram la un concurs pentru a vedea cine avea să-şi mute privirea primul Unu, am numărat în minte. Doi, trei…

În cele din urmă, eu am rupt contactul vizual, aplecându-mă pe sub braţul lui şi ieşind în tunel. Când m-am întors, ochii lui încă erau aţintiţi asupra mea.

— Noapte bună, am strigat peste umăr, simţindu-i căldura privirii în timp ce mergeam prin holul umed mirosind a mucegai şi mă băgăm înapoi în pat.

Când am ajuns pe mal, caleb şi-a scos tricoul şi s-a aruncat în apă, cu picioarele strânse, lovind sub el suprafaţa strălucitoare. S-a scufundat în apa adâncă până ce nu s-a mai văzut în negrul ca de cerneală.

Am aşteptat. A trecut un minut. Apoi altul. Am scrutat întinderea largă, albastră, însă nu se vedea nicăieri.

— Caleb? Am strigat.

Am început să fac paşi pe mal, căutând vreun semn, însă lacul era îngrozitor de liniştit.

În cele din urmă a ţâşnit la suprafaţă, la aproape o sută de metri depărtare, împroşcând cu stropi de apă în jurul capului Am respirat adânc, gâfâind în acelaşi timp cu el, de parcă îmi ţinusem respiraţia în tot acest timp.

— Ce te mai grozăveşti! Am strigat eu.

Mi-am dat jos de pe umeri prosopul, scoţând la iveală „costumul de baie” pe care îl improvizasem pentru a înota: o pereche de jeanşi scurţi pe sub puloverul zdrenţuit de la şcoală, cu materialul rupt în locul unde trebuia să se afle blazonul. Îi tăiasem în acea dimineaţă cu un cuţit, gândindu-mă la Pip.

Mi-am vârât vârfurile degetelor în apă, iar pulsul mi-a urcat cu repeziciune. Apa era rece. Soarele se ascundea pe după copaci, iar aerul era mai tare ca de-obicei. Mă simţeam amorţită şi m-am uitat în locul unde lacul devenea mai adânc şi mai întunecat. Am lăsat ca pietrele netede să-mi maseze tălpile şi am încercat să-mi strunesc nervii. Mă simţeam mai confortabil, mai încrezătoare, ba chiar şi mai curajoasă Arden dăduse semne de însănătoşire; rămăsese la pat, însă bea şi mânca mai mult, iar culoarea îi revenea în obraji. Nu mai tresăream când treceam pe lângă Leif pe culoar, şi nu-mi mai era frică să explorez tabăra. Încet-încet, desigur, viaţa din căminul nostru temporar începea să fie mai uşoară.

Caleb a înotat înapoi, întorcându-şi trupul musculos când pe-o parte, când pe alta în timp ce fiecare braţ se ridica şi se cufunda la loc în apă. Când a ajuns în zona unde apa era puţin adâncă, şi-a dat capul pe spate.

— Acum e foarte bine, a spus el, arătând cu o mână. Aici nu e adâncă.

Apa nu îi trecea de talie. Insă m-am gândit la acea seara la Şcoală, la sentimentul îngrozitor când pământul mi-a alunecat de sub picioare. M-am mişcat încet, înaintând cu

grijă, lăsând lacul rece să mă acopere centimetru cu centimetru Caleb a venit mai în faţă şi mi-a oferit mâna.

Am apucat-o fără să stau pe gânduri, simţind aceeaşi căldură care mă învăluise în camera lui. Simţeam furnicături pe piele de la apropierea dintre noi.

— Vezi? Mi-a spus el zâmbind, în vreme ce apa îi umplea cu picături pieptul bronzat şi pistruiat. Nu-i chiar atât de rău.

După câţiva paşi, apa mi-a ajuns până la talie. M-am uitat în jos, speriată de dispariţia bruscă a picioarelor mele. Voiam să dau înapoi, să mă întorc la mal şi să stau pe pământ solid. Însă Caleb m-a apucat şi de cealaltă mână şi s-a uitat lung la mine, iar ochii săi de culoare verde-deschis îmi cereau să-i privesc. Am mers împreună către partea mai adâncă.

— Eşti bine? M-a întrebat Caleb când apa mi-a ajuns până la umeri.

Am dat din cap, aşteptând ca inima să nu-mi mai bubuie.

— Bine, atunci, a spus. Acum o să ne scufundăm. Unu, doi…

— Stai! Am ţipat. Vrei să mă bag dedesubt?

Aveam nevoie de mai mult timp – pentru a mă obişnui cu temperatura, pentru a mă pregăti.

— Da. O să stăm dedesubt cât de mult poţi tu. La trei.

Eram pe cale să protestez, însă Caleb a început să numere din nou.

— Unu, doi, trei, a spus el, iar eu mi-am ţinut aerul în piept, strângând tare din buze când am alunecat sub suprafaţa apei.

Eram complet scufundată, ascultând pulsul bătându-mi în ureche. Am auzit cum plămânii au dat drumul aerului, bulbucii plutind către cer, lăsându-mă pe mine sub apa rece. Caleb se afla la jumătate de metru în faţa mea, cu ochii deschişi, ţinându-mă de mâini. Faţa îi era atât de delicată, de serioasă şi de dulce, că am uitat, chiar dacă numai pentru o clipă, că eram diferiţi. Că el era de sex

opus, cel despre care fusesem avertizată. Cel de care mă temusem întreaga viaţă.

În acel moment, el era doar Caleb. Am zâmbit, iar el mi-a întors zâmbetul, în vreme ce braţele noastre formau un cerc în liniştea apei.

Am stat afară până în momentul în care cerul s-a întunecat. Am exersat ţinerea respiraţiei, scufundându-mă în mod repetat până ce n-am mai tresărit când lacul m-a înghiţit. Caleb m-a învăţat cum să calc apa şi să lovesc cu picioarele înainte sub suprafaţa apei. Mi-a arătat cum să plutesc, şi degetele lui au rămas pe spatele meu în timp ce-mi umpleam plămânii cu aer. Mi-am închis ochii, încercând să cred că picioarele mele palide nu erau expuse, că puloverul umed nu era lipit de rotunjimile trupului meu.

Cerul se transforma din purpuriu în gri în timp ce mergeam înapoi prin pădure, sfărâmând sub picioare acele uscate te de pin. Mi-am pus prosopul pe umeri, însă tot tremuram Caleb şi-a dat jos hanoracul şi mi l-a oferit, suflecându-i mânecile pentru mine.

— Am terminat cartea. Am stat toată noaptea şi am citit-o, am spus în timp ce strângeam materialul gros şi moale în jurul meu; încă mai avea ceva din căldura lui şi mă simţeam deja mai bine. Aveai dreptate. Nu e chiar povestea care mi-a fost spusă.

— M-am gândit eu că ar prinde bine o a doua lectură.

Apa i se scurgea din dreaduri, şerpuindu-i pe muşchii umerilor.

— Mă întrebam… am început eu. Cum de-aţi învăţat atât de multe despre lume în afara lagărelor de muncă? Cum de ati ajuns aici? Cum de-aţi ştiut unde să vă duceţi? Spune-mi totul.

Caleb a aşteptat să-l ajung din urmă. Mergeam pe o cărare îngustă, aplecându-ne pe sub crengile joase ale copacilor. El era în faţa mea, dând la o parte crengile pentru ca eu să mă pot strecura pe sub ele, apoi trecea iarăşi în faţa mea, ca să o poată face din nou.

— Săptămânile de după moartea lui Asher au fost ciudate, a spus el, ţinându-şi ochii pironiţi la cărare. Leif refuza să mai lucreze, şi se afla, în cele mai multe nopţi, în detenţie. Toţi ceilalţi băieţi erau prea speriaţi pentru a face ceva care să-i înfurie pe paznici. Singurele lucruri permise în lagărele de muncă erau acele radiouri metalice, iar băieţii se întindeau cu toţii în paturi, ascultând transmisiile din Oraşul de Nisip.

Am auzit şi eu câteva din transmisiile alea la Şcoală, un spus, storcându-mi apa din părul lung.

O dată pe lună, ne aşezam în auditoriu şi ascultam poveştile cu ceea ce se întâmpla în Oraş. Regele ne povestea despre, zgârie-norii uriaşi care erau construiţi sau despre noile Şcoli care se deschideau pentru copiii din interiorul Oraşului. El construia în deşert – „ceva din nimic”, cum spunea el – iar Oraşul avea să fie străjuit de ziduri atât de înalte, că toată lumea avea să fie protejată. De rebeli, de boli, de pericolele lumii, La acea vreme, găseam alinare în cuvintele lui.

— Regele a făcut să pară totul foarte grandios, foarte captivant, am spus.

Caleb a lovit o piatră cu piciorul gol.

— Îmi amintesc de acea voce. Am să mi-o amintesc mereu. Caleb a aruncat piatra în pădure şi chipul i s-a întunecat, iar pielea i s-a înroşit. N-a pomenit niciodată de orfanii care lucrau în Oraş. Cum băieţi de şapte ani dezasamblau clădiri, paisprezece ore pe zi, la o temperatură de patruzeci şi trei de grade. Cum unii erau striviţi de ziduri sau căzeau de pe zgârie-nori. Sau despre fetele care erau folosite pe post de animale de prăsilă. Făcea să pară că Noua Americă era pentru toată lumea, că vom fi cu toţii incluşi, însă totul era construit pe spatele orfanilor. Singurul nostru loc era sub picioarele lor.

În timp ce mergeam, mi-am lăsat mâinile să mângâie iarba înaltă care creştea de-a lungul cărării.

— Dar cine îi creşte pe copii? Supravieţuitorii din Oraş?

— Chiar acum, ei locuiesc în casele lor noi care dau înspre canalele pe care băieţii de paisprezece ani le-au dragat, şi îşi hrănesc bebeluşii pe care i-au născut fetele de optsprezece ani, sau schiază pe pârtiile de schi acoperite şi mănâncă la restaurantele care se află în vârfurile zgârie-norilor, unde orfanii lucrează pe gratis. Este dezgustător, a spus Caleb strâmbându-se.

— Tu cum de-ai evadat? Am întrebat din nou.

M-am gândit la ororile din lagărele de muncă, la Asher singur în sălbăticie, cu picioarele legate, sau la băieţii atât de mici precum Silas cărând pietre în spate.

— S-a întâmplat într-o noapte după un discurs deosebii de revoltător despre noul palat regal, a început Caleb, întinzându-mi o mână pentru a mă ajuta să trec peste un bolovan. Nu puteam dormi. Continuam să mă uit la paturile goale ale lui Asher şi Leif. Paznicii găsiseră un băiat de doi ani în pădure. Rămăsese recent orfan, şi plângea cu suspine. Nu numai molima a creat orfani, s-a oprit Caleb pentru a explica. Condiţiile de trai au fost foarte dificile după, lumea fiind într-un asemenea haos, că mulţi copii şi-au pierdut părinţii chiar şi după ce boala a trecut. Eu eram atât de indiferent, că l-am ascultat plângând încontinuu două ore. O bandă îi împuşcase mama. Nu-mi păsa. Eram pustiit. Nimic nu mă mai putea atinge deoarece nu mai rămăsese nimic de atins în mine. Eram atât de… Caleb s-a oprit pe cărare şi s-a întors spre mine. Şi-a dres vocea, alegându-şi cu grijă cuvintele… eram atât de dur. Încă mi-e ruşine.

Nu mi-l puteam imagina atât de rece, nu după felul în care ţinuse în mâini capul căprioarei, mângâindu-i blana moale până ce şi-a dat duhul.

Caleb a apucat o creangă, frecându-şi degetele de scoarţa aspră.

— Am început să mă gândesc la tot şi ştiam că nu mai | puteam supravieţui prea mult. Nu era un trai, nu era viaţă. Eram înspăimântat şi disperat. Şi aveam radioul în mână şi

îl porneam din când în când, pur şi simplu butonându-l din plictiseală.

A respirat adânc. Degetele nu i se mai mişcau.

— Apoi am auzit o voce. Vorbea numai lucruri fără sens.

— Ce spunea? L-am întrebat, păşind în faţă pentru a mă apropia de el.

Am să-mi amintesc mereu prima propoziţie. A spus: „A jurat uciderea tiranului, o răutate umblătoare-n lume, Eloise amintindu-şi iubirea care iartă.”

M-am aplecat, ca şi când, dacă mă apropiam de el, avea să mă ajute să descifrez înţelesul.

— Cine-i Eloise? Nu înţeleg.

O rafală de vânt s-a stârnit printre munţi, făcând copacii să se încline. Pe chipul lui Caleb dansau umbre.

— La început nu eram sigur. Bărbatul a continuat aşa. A spus chestia aia de câteva ori, iar apoi alte propoziţii criptate. Repetând mereu cuvintele cu acea voce bântuitoare. Mă tot uitam prin jur, întrebându-mă dacă nu cumva mă desprinsesem de realitate, dacă nu cumva alunecasem într-un vis sau ceva asemănător. Iar apoi, după a zecea oară de când repetase aceleaşi lucruri, m-am oprit din a încerca să înţeleg propoziţia şi am început să ascult felul în care o spunea. Încerca să-mi spună ceva, tonul din vocea lui fiind aproape implorator.

Caleb s-a uitat în sus şi privirile ni s-au întâlnit. Ochii lui erau roşii şi umezi.

— A jurat uciderea tiranului, o răutate umblătoare-n lume, Eloise amintindu-şi iubirea care iartă. A jurat uciderea tiranului…

— A, l-am întrerupt eu, neputând să înghit de emoţie J-U-T-O-R-U-L-E-A-I-C-I.

Caleb a zâmbit, şi am simţit restul lumii dispărând – copacii, cărarea, munţii, cerulşi nu mai eram decât noi doi

— Da, a confirmat Caleb. Ajutorul e aici. Şi-a întins mâna, iar eu i-am cuprins-o între palmele mele. Vocea a continuat. În următoarele nopţi a dezvăluit un loc în sălbăticie unde,

dacă puteai evada, avea să se întâlnească cu tine. A durat câteva luni, şi am aşteptat ca Leif să se întoarcă, pentru a face planuri împreună. Am analizat obiceiurile paznicilorsi am găsit o portiţă de scăpare. Într-o seară, am evadat – doar noi trei.

— Voi trei?

— Caleb s-a uitat la mâinile noastre, împreunate, zâmbind uşor, de parcă acea privelişte îl încânta.

— L-am luat şi pe băieţelul a cărui mamă fusese împuşcată. Pe Silas.

Degetele lui Caleb se împreunau cu ale mele, strângându-le cu putere când ne-am reluat drumul pe cărare.

— Şi aţi venit aici, am spus, uitându-mă în ochii lui când ne-am apropiat de luminişul de dincolo de buncăr.

— Asta s-a întâmplat acum cinci ani. Tabăra era deja în construcţie, la ea lucra un mic grup de băieţi, conduşi de bărbatul a cărui voce o auzisem în acele seri. Moss. El a început Cărarea. Există refugii sigure pe tot drumul spre vest, toate conducând către buncăre ca ăsta. Leif, Silas şi cu mine am călătorit cam două luni ca să ajungem aici, dormind în casele rebelilor. Oamenii încă se află acolo, trăind în afara Oraşului. Nici ei nu cred în ceea ce face Regele, şi îi ajută pe băieţi şi pe fete să evadeze.

A apucat un buştean de pe-o parte a dealului şi l-a ridicat, scoţând la iveală uşa ascunsă. Înăuntru era linişte şi întuneric. Sunetul picioarelor noastre goale pe podea, mergând în acelaşi pas, mă liniştea.

— Deci despre asta vorbea Profesoara. Califia – locul unde vom merge eu cu Arden. Pe apă.

L-am privit pe Caleb când am spus asta, aşteptându-mă să tresară – să facă o grimasă – ceva care să dezvăluie sentimentele lui în legătură cu plecarea mea, însă expresia lui nu trăda nimic. Acum că Arden putea să meargă, chiar dacă numai în camera noastră micuţă, n-avea să treacă mai mult de o săptămână sau două şi urma să plecăm. Mă întrebam dacă aveam să fiu în stare să plec, să părăsesc

buncărul şi să mă îndrept către vest, aşa cum plănuisem. Caleb se afla chiar lângă mine, şi deja mi-era dor de el.

— Da, e un alt refugiu sigur pentru orfani şi Pribegi cel mai mare, a fost tot ce-a spus el.

— Şi Moss? L-am întrebat. Unde se află acum?

Caleb m-a condus prin tunelul slab luminat.

— S-au auzit zvonuri cum că ar fi în Oraş, dar nu e nimic sigur. În cea mai mare parte a timpului îşi menţine secretă locaţia şi umblă în toate direcţiile pe Cărare că e imposibil să-i prinzi urma. Continuă să trimită mesaje, însă nu l-am mai văzut de mai bine de un an.

Mi-am dorit să fi ştiut mai multe despre comunicaţiile radio şi despre Cărare înainte să plec de la Şcoală. Înainte să ies din cameră, lăsându-le pe Ruby şi Pip în acele paturi înguste, în ultimul lor somn plăcut. Poate că va exista o posibilitate să le trimit un mesaj din Califia. O posibilitate să ajung la ele.

Am simţit retragerea moale a mâinii lui Caleb când am ajuns în pragul uşii mele, mirosul dulceag de transpiraţie şi de fum de pe pielea sa. Am observat pistruii împrăştiaţi pe nas şi pe frunte, unde pielea îi era maronie de la soare. Niciunul din noi n-a rostit vreun cuvânt. În schimb, mi-am trecut mâna peste a lui, peste unghiile şi nodurile degetelor, nepăsându-mi că erau murdare de pământ. El şi-a pus bărbia pe capul meu şi am respirat profund, conştientă de centimetrul dintre nasul meu şi pieptul lui.

— Te-ai descurcat de minune azi, a spus Caleb după ceva timp.

M-a strâns de mână, luându-şi la revedere.

— Îţi mulţumesc din nou că m-ai ajutat.

Am intrat în încăpere, însă n-aveam stare. M-am întors. El încă stătea acolo, umplând cadrul uşii.

Ascultasem ceea ce spusese Profesoara Agnes. Am învăţat despre „Iluzia legăturii” şi „Pericolele reprezentate de băieţi i bărbaţi” şi am citit „Manipularea subtilă”. Dar, pe lângă toate acestea, undeva, în interiorul meu, existau nişte

cunoştiinţe mai profunde. Ocupau un loc pe care nici măcar frica şi nici o educaţie atent clădită nu îl puteau atinge. Era felul în care Caleb cântase fals în acea zi în pădure, dându-şi capul pe spate, fredonând, cu vocea reverberându-i printre copaci. Era mâncarea care ni se aducea în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, cămăşile şi prosoapele prost împăturite, apa de baie pe care o căra pentru Arden, fără ca cineva să i-o ceară.

Ştiam, probabil cu mai multă certitudine decât ştiam orice atceva, că acesta era un om bun.

— Noapte bună, Eve, a spus el.

Şi-a lăsat privirea în jos, aproape cu sfială, iar apoi a dispărut în întuneric.

— Pariez că Aaron înoată cel mai repede, a spus Benny, strângându-mă de mână. E ca un peşte.

Stăteam împreună pe un debarcader la nord de buncăr, scrutând cu privirea lacul şi căutând urma noilor Vânători Febra lui Arden dispăruse, iar culoarea îi revenise în obraji Picioarele încă îi erau slăbite, însă ea insistase să ni se alăture, iar eu eram fericită să o am acolo, lângă mine.

Arden i-a dat drumul mânuţei lui Silas.

— Ai pielea umedă, i-a spus ea, ştergându-şi palma pe jeanşii scurţi zdrenţuiţi. E ca şi cum aş ţine în palmă un melc fără cochilie. Şi-o ştergea întruna de pantaloni, cu nasul strâmbat de dezgust. Ce e? M-a întrebat ea. Ce-i atât de amuzant?

— Chiar te simţi mai bine, i-am spus râzând.

Se ridicase din pat de mai puţin de o oră, iar răbdarea deja începea să-i piară. Am luat-o ca pe un semn bun.

Toată ziua, în timp ce mă aflam înăuntru, predându-le băieţilor rămaşi, Caleb şi Leif au verificat pădurea căutând trupe. Când zona a fost declarată în siguranţă, i-au dus călare pe noii Vânători către cealaltă parte a lacului, unde şi-au început călătoria iniţiatică. Noii Vânători trebuiau să alerge cincisprezece kilometri în jurul malului stâncos, plonjând în cele din urmăă în adâncurile reci ale apei.

Acum, în orice moment, aveau să înoate în jurul lizierei şi să fugă pe plajă unde îi aşteptau patru suliţe, cu lamele lor de piatră, albe ca oasele, strălucind în ultimele sclipiri ale soarelui.

Am privit acel punct de pe mal unde copacii se aplecau peste apă, locul unde Caleb mă învăţase să înot. Noaptea trecută am visat că ne aflam din nou în lac, şi apa ne susţinea, iar el mă ţinea de mâini. Toată ziua, în timp ce o plimbam pe Arden prin buncăr sau îi corectam lui Benny cuvintele scrise în pământ, gândurile mele au fost pline numai de el. Zâmbetul lui, degetele sale care-mi atingeau spatele, mirosul pielii lui pe hanoracul meu…

Kyler, un băiat înalt cu bucle portocalii, a fugit către marginea ţărmului stâncos.

— Uite-i! îi văd! A strigat el.

Ţinea la ochi un binoclu crăpat, iar Benny şi Silas ţopăiau lângă el, încercând să-l apuce, vrând cu disperare să se uite şi ei. Acolo, unde apa se întâlnea cu cerul, se afla o pată mişcătoare.

Curând după aceea, dincolo de copaci s-au văzut şi băieţii, trupurile lor intrând şi ieşind din apă precum nişte peşti mari şi săritori. Michael era în faţă, coafura lui afro fiind vizibilă chiar şi de pe debarcaderul pietros.

— Sunt super rapizi! A spus Silas.

Vopseaua de pe faţă i se întinsese, făcându-i dungi aurii pe mâini.

— Ia uite-l pe Aaron!

— Hai, hai, hai! Ovaţiona Benny.

Mulţimea din spatele nostru alerga pe ţărm, scăldată-n strălucirea roz a asfinţitului. Câţiva dintre băieţii de doisprezece ani loveau cu bâtele la unison, scoţând un sunet Bum! Bum! Bum! Care devenea din ce în ce mai puternic.

Când băieţii s-au apropiat de mal, o canoe veche apăru de după copacii din spatele lor, cu Leif şi Caleb vâslind în ambele părţi. Băieţii mai mari din tabără îi urmau în alte

patru bărci. Chipurile le erau pictate cu negru, cu dungi de-a lungul obrajilor şi până la puntea nasului. Văzându-l pe Caleb, încordându-şi braţele împotriva curentului, trupul mi-a fost străbătut de o bucurie de-o clipă.

Dintre toate lucrurile pe care Profesoara Agnes le răstălmăcise, am recunoscut doar un singur lucru ca fiind greşit atunci. „Fericirea este prevestirea viitoarei fericiri", explicase ea, ţinând în mâini un exemplar din Marile speranţe. Apoi mi-am amintit de ziua în care Ruby găsise un pisoi în tufişuri, cum am făcut cu rândul pentru a-i mângâia blana moale de pe burtică sau pentru a-l lăsa să ni se ghemuiască în poală. Mi-am amintit cum pusesem saltelele una peste alta după ce Directoarea se dusese la culcare, făcând un turn deasupra patului lui Pip. Cunoşteam acea senzaţie dată de o săritură, flexibilitatea arcurilor de sub picioarele mele, felul în care corpul mi se scutura de la atâta râs. Nu, am gândit atunci, ca şi acum, privindu-l pe Caleb, care se uita în sus, spre mine, şi zâmbind cu acel zâmbet bun şi strălucitor. Fericirea e un moment.

Aaron a lovit fundul lacului şi a luat-o la fugă, împroşcând apă în jurul genunchilor. Michael l-a urmat, apoi Charlie şi la sfârşit Kevin. Kevin şi-a mijit ochii în soare, păşind nesigur în lipsa ochelarilor. S-au repezit către nişte crengi de copac albite de soare, unde se aflau patru suliţe înfipte în nisip, la uită-te la ei! A strigat Silas, apucându-şi tutuul. Michael a ajuns primul la suliţa lui şi a aruncat-o în aer. Una câte una, suliţele au zburat toate, iar noii Vânători s-au aplecat în faţă, apucându-se cu mâinile de genunchi, obosiţi. Silas şi Benny au fugit de lângă noi şi i-au urmat pe băieţii mai mari pe cărare, unde i-au salutat pe Aaron, Kevin, Michael şi Charlie.

Canoea lui Leif şi Caleb a tras la mal, şi fundul ei s-a hârjâit uşor de stânci. Cei doi şi-au croit calea prin mulţime, trecând de băieţii entuziasmaţi, îndreptându-se către noii vânători. Caleb s-a uitat la mine, oferindu-mi cel mai vag zâmbet. Salut, am mimat eu.

— Ţi se înroşesc urechile, m-a înghiontit Arden în şold. Adună-te, Eve.

Mi am dus mâinile la cap, trăgându-mi şuviţele de păr şaten închis spre faţă.

Leif i-a convocat pe cei patru noi Vânători, spunându-le să se aşeze în şir în faţa lui. Umerii lui aveau culoarea cărămizilor, de la atâta stat afară, în apă, vâslind aşa de mult timp.

Astăzi v-aţi dovedit a fi bărbaţi adevăraţi, iar mâine veţi putea ieşi singuri la vânătoare. Avem aşteptări mari de la voi. Aceşti băieţi – Leif a gesticulat către cei mai tineri dintre ei, către Benny, al cărui nas acum curgea – au nevoie de protecţie, de conducători care să se asigure că ei sunt în siguranţă aici, departe de lagărele de muncă. Această pădure este a voastră acum, aceşti băieţi sunt familia voastră. Suntem cu toţii fraţi.

Auzind acestea, băieţii şi-a dus degetele la blazoanele rotunde tatuate pe umeri.

Caleb a scos o bucată de cărbune din buzunarul pantalonilor săi.

— A sosit vremea ca voi să juraţi loialitate faţă de Cărare. Promiteţi să vă folosiţi abilităţile pentru binele orfanilor, liberi sau în sclavie?

Băieţii au aprobat la unison, dând din cap:

— Da, promitem!

Caleb a făcut un pas în faţă, trecându-şi degetul mare de-a lungul frunţii lui Michael, coborându-l pe puntea nasului Caleb a continuat cu ceilalţi băieţi, adăugându-le şi lor semnele pe faţă.

— Acum sunteţi Vânători. Sunteţi bărbaţi! A bubuit Leif şi-a ridicat braţele în aer, cu pumnii strânşi şi cu muşchii vizibil încordaţi. Arăta ca una dintre acele statui pe care le văzusem în cărţile mele de artă, cele de Michelangelo, cizelate din piatră.

Silas a fost primul care a plecat din gaşcă. A fugit către Kevin şi l-a apucat dintr-o parte, aproape dărâmându-l într-

o îmbrăţişare. Ceilalţi băieţi au fugit în faţă, aclamând şi ovaţionând, bătându-i pe spate pe noii Vânători. Michael l-a ridicat pe Benny pe umerii săi în timp ce Aaron le-a mulţumii din nou lui Leif şi lui Caleb, mâna lui strângând cu putere mâinile celor doi băieţi mai mari.

Când chiotele au încetat, noii Vânători s-au adunat în jurul unor buturugi, unde se aflau tăvi pline cu carne de porc mistreţ, urcioare cu apă şi castroane cu fructe de pădure.

Băieţii au aşteptat în tăcere până ce Caleb a vorbit.

— Înainte să mâncăm, trebuie să mulţumim. În primul rand pentru că noii Vânători au reuşit să treacă cu succes de probele şi continuă să fie protectori puternici ai celorlalţi băieţi înţelegând că fiecare masă este o colaborare a sufletelor, mulţumim pământului pentru că ne-a dat aceste fructe; lui Michael, care le-a cules cu mâna lui; porcului mistreţ, care şi-a dat viaţa pentru ca noi să putem fi hrăniţi cu carnea lui.

Le mulţumim celor care ne-au gătit această cină cu deosebită grijă. Caleb a ridicat un urcior în aer şi ochii săi i-au întâlnit cu mei. Şi trebuie să le mulţumim celor două prietene care ni s-au alăturat, în special profesoarei voastre, care a demonstrat înţelepciune şi consideraţie cu fiecare nouă lecţie.

Mia trebuit o clipă, şi apoi împungerea subită a degetelor lui Arden în braţul meu, ca să înţeleg că vorbea despre mine. Mi s-a pus un nod în gât. Observase. Probabil că se oprise acolo, în pragul camerei lui Benny, uitându-se la cărţile puse în teanc pe masă sau la jucăriile de plastic care fuseseră adunate de pe jos, ca elevii să aibă unde sta. Ne privise în tot tot acest timp.

— Pentru Arden şi Eve, a adăugat Leif, luând un alt urcior de pe buturugă şi ridicându-l în aer.

Şi a ţinut ochii în pământ, fără să se uite la noi. Ceilalţi băieţi s-au întors, cu toţii pentru a oferi mulţumiri – unii dând din cap, alţii cu un zâmbet – înainte să treacă urciorul din mână în mână, luând înghiţituri mari de apă. Apoi,

seriozitatea a cedat locul bucuriei, iar băieţii au luat cu asalt carnea de porc mistreţ, fructele de pădure şi curcanul.

În cele din urmă, când noii Vânători au mâncat suficient iar bucuria s-a potolit, Leif a vorbit din nou.

— În seara asta este lună plină, a spus el, arătând cu degetul deasupra capului.

Luna tocmai apărea, conturul vag fiind tot mai clar pe măsură ce cerul roz se transforma în purpuriu.

— Şi am descoperit că trupele şi-au schimbat direcţia, a continuat el. Şi-au abandonat avanpostul din sud. Ceea ce înseamnă că în seara asta…

— Prădăm! A strigat Michael, bucăţele de carne de porc zburându-i de pe degete când a ridicat mâna. O să le prădaţii proviziile!

Silas a scos un chiot de bucurie.

— Bomboane! Bomboane! Bomboane!

— Da, a aprobat Leif, zâmbind uşor. Cocul i se desfăcuse, şi buclele negre şi ude i se revărsaseră pe umeri. Este vremea potrivită pentru o prădare. Ne întâlnim aici într-o oră.

Mulţimea de băieţi a luat-o înspre buncăr, cărând ceea ce mai rămăsese din festin. Am simţit un braţ petrecut în jurul umerilor mei goi.

— Pot? A întrebat Caleb.

Simţeam furnicături în braţ acolo unde pielea noastră se atingea. Am mers împreună, potrivindu-ne paşii. Simţea oare ce gândeam despre el? Ştia că reuşise să se strecoare în visele mele, unde îmi lipsea, chiar şi în somn?

— Da, a fost tot ce-am putut spune. Da.

— Te-am văzut îmbrăţişându-te cu Caleb.

Arden era deja în grota noastră când m-am întors, învelită într-o jachetă, cu picioarele strânse pe saltea. Ţinea lanterna spre faţa ei, apoi a îndreptat-o spre mine, căutând un răspuns. Am ignorat-o, luând în schimb din maldăr un pulover, ca îmi ţină de cald. Aerul nopţii era rece şi nu ştiam cât departe era avanpostul.

— Directoarea Bums n-ar fi de acord, a continuat ea.

Am acoperit raza de lumină cu mâna.

— Fii serioasă, a fost tot ce-am putut spune.

— Nu mă lua cu „Fii serioasă”, râdea Arden.

A gesticulat cu lanterna. Raza a trecut peste părul ei scurt şi peste un petic din piciorul ei alb ca laptele, oprindu-se pe faţa ei palidă.

— Sunt bolnavă de o săptămână şi tu aproape că te-ai…

Şi-a acoperit gura cu mâna. Am crezut că urma să tuşească, însă a rămas tăcută.

— Ce e, Arden?

Mi-a făcut semn să mă uit în spate, unde se afla Caleb, stând în cadrul uşii, îmbrăcat cu o jachetă groasă din piele maro şi cu o beretă croşetată, cu părul băgat strâns sub ea.

— Aproape că te-ai obişnuit să predai, totul devenind o rutină… Arden încercase, dar nici măcar eu nu eram convinsă. S-a ridicat, ieşind jenată, pe lângă Caleb, în hol. Ne vedem la foc, a spus ea, înainte să dispară în tunel.

M-am îndepărtat de el, luând încă un pulover gros.

— O să mergem cu tine? Am întrebat eu, încercând să elimin nervozitatea din voce. Arden se simte mai bine. Jură că se simte destul de bine încât să meargă.

Caleb m-a luat de mână. Apoi s-a uitat în jos, de parcă degetele mele subţiri erau legate de ale sale.

— Nu e vorba de asta. Când Leif a spus că trupele au abandonat avanpostul… a început el. E pentru că se deplasează spre nord, către drum.

— E din cauza mea, nu-i aşa? Am spus eu, înainte ca el să continue.

Era jumătate întrebare, jumătate afirmaţie, dar tăcerea Caleb confirma ceea ce ştiam deja. Au schimbat direcţia din cauza mea. Am închis ochii, dar tot ce am văzut erau farurile Jeepurilor luminând drumul, în căutarea fetei de pe fluturaş.

Caleb s-a apropiat mai mult de mine. Îşi curăţase de pe faţă dungile de cărbune, lăsând în urmă doar un miros vag de foc.

— S-ar putea să nu fii în siguranţă dacă mergi la raid în seara asta. O ciocnire cu trupele e mereu periculoasă, dar ar putea fi un risc prea mare de asumat.

Degetele sale s-au împreunat cu ale mele, înfăşurându-mi mâna în pumnul lui.

Era aşa de uşor să îţi fie frică. Chiar în acest buncăr subteran, peste care trupele ar fi putut să treacă fără să fie conştiente de prezenţa noastră, pulsul meu a devenit mai rapid. Voiam să mă ghemuiesc pe salteaua goală, înfăşurată într-un cocon de pături, şi să mă dau bătută, să stau aici, în subteran, la nesfârşit. Dar asta nu era nimic nou. Aveau să fie mereu pe urmele mele. În spatele fiecărei lanterne erau ei. În spatele fiecărui zgomot de motor erau ei. Ei erau fiecare siluetă neclară pândind din spatele copacilor.

Mi-am petrecut toată viaţa în spatele zidurilor Şcolii, mâncând ceea ce mi se oferea, bând ceea ce mi se oferea, înghiţind pastilele albastre alunecoase care îmi agitau stomacul. Şi ce dacă stăteam o noapte afară? Nu puteam să îmi îngădui acest lucru?

— Şi dacă tot vreau să merg?

— Atunci o să mergi, a spus el. Dar voiam ca tu să ştii care este pericolul.

— Întotdeauna este un pericol.

Ochii lui verzi s-au întâlnit cu ai mei. Începeam să-mi imaginez ce s-ar întâmpla – cu Caleb şi cu mine. În sălbăticie nu era timp de gândire, doar Califia în fata noastră, călătoria grabnică care înghiţea zilele. Dar în subteran, predându-le băieţilor în camera lui Benny, rezemată cu spatele de peretele de pământ noaptea, după ce Arden adormea, îmi imaginam o viaţă aici. Aveam nevoie de mai mult timp. Cu Caleb, cu băieţii mici. O perioadă de câteva săptămâni sau luni mi se părea că nu e de ajuns… Voiam mai mult. Şi dacă totul mergea bine, dacă putea să meargă bine? Atunci ce urma?

Puteam trăi împreună aici – era posibil. Cel puţin până când Moss aduna destui rebeli pentru a putea să contracareze trupele Regelui. Cel puţin până când o puteam salva pe Pip. Ar fi periculos, dar am avea grijă să rămânem nevăzuţi Caleb şi cu mine ne puteam construi o viaţă, oricât de mică.

O viaţă împreună.

— Stai în preajma mea, şi dacă ceva se întâmplă, ne separăm de grup.

Privirea lui trasa conturul buzelor mele, ochii lui privind fix într-ai mei. Respiraţia lui îmi mângâia urechile şi eu simţeam mirosul de cărbuni din nou când m-am apropiat de el. Era la câţiva centimetri depărtare, cu ochii ăia de culoare verde-deschis încă atenţi la mine, privindu-mă. Nu m-am pulut abţine. Mi-am lipit buzele de ale lui. O fierbinţeală mi-a cuprins trupul şi degetele în timp ce ne lipeam unul de celălălalt, iar buzele lui îmi răspundeau.

Într-o clipă, mi-am dat seama ce făcusem. M-am dat înapoi, mi-am smuls mâna dintr-a lui şi mi-am dus-o la frunte.

— Îmi pare rău, eu doar…

Însă el m-a tras şi mai aproape. Mi-am aşezat fruntea uşor pe obrazul lui. Degetele lui m-au mângâiat pe cap, trecâmd prin părul meu şaten des, până când s-au oprit în adâncitura cefei.

— Să nu-ţi pară, a spus.

Mă ţinea în braţe în grota întunecoasă. Mi-am petrecut mâinile în jurul lui şi am strâns bine. Nu ne-am mişcat pană când sunetul vocilor a răsunat în tunel, anunţând raidul.

Ma ţineam de Caleb, relaxându-mă în căptuşeala mucegăită a jachetei sale. Arden s-a prins de umerii mei în timp ce călăream prin pădurea deasă, copacii abia fiind 'vizibili sub lumina stelelor. Mă chestionase înainte să plecăm, observând culoarea din obrajii mei, modul în care îmi duceam degetele la buze, atingându-le pentru a-mi confirma ca încă mai sunt acolo. A râs când am urcat nerăbdătoarepe cal, aşezându-mă la mijloc, cu capul pe spatele lui Caleb.

Oricine putea să vadă că lucrurile erau diferite între noi doi.

Dar oricum, am păstrat noutăţile pentru mine, în speranţa de a fi numai ale mele încă puţin, să le am şi să mă minunez de ele.

În faţa noastră, Leif strunea caii pe lângă bolovani şi printre crengile copacilor căzuţi în drumul spre avanpostul sudic, Caii băteau pământul, copitele păstrau un ritm constant. Am trecut de malul pietros al lacului, în a cărui suprafaţă lucioasă şi întunecată se reflecta luna.

— E puţin mai încolo, a şoptit Caleb.

Un şoim a zburat prin faţa noastră, croindu-şi calea spre cer.

În depărtare, s-a auzit un foc de armă, răsunând în munţi Arden m-a strâns mai tare, degetele ei înfigându-se în carnea mea. În faţă, Leif îşi mâna calul într-o porţiune cu iarbă înaltă. Alţi şase cai au urmat, siluete negre, purtând băieţii mai mari şi pe cei patru noi Vânători. Silas, Benny şi băieţii mai mici rămăseseră în buncăr, dormind adânc cu promisiunea unei dimineţi cu batoane de ciocolată şi bomboane de supt. Leif a aruncat o privire prin jur, cu faţa pe jumătate acoperită de întuneric.

— Avanpostul e la o sută de metri în faţă, a şoptit el. Dacă se întâmplă ceva, orice-ar fi, nu folosiţi forţa.

— Dacă se întâmplă ceva? Am repetat, şoptind în urechea lui Caleb. Ce vrea să spună?

— E doar o precauţie, a spus Caleb.

Îi simţeam bătăile inimii în timp ce stăteam lipită de spatele lui.

— Uciderea unui soldat al Noii Americi, chiar şi ca auto apărare, e o infracţiune pedepsită cu moartea, a adăugat. A strunit calul, făcându-l să meargă agale. Cu un an în urmă a avut loc un incident la un alt avanpost. Regele s-a răzbunat prin executarea unui orfan evadat.

M-am înfiorat, imaginându-mi un băiat mic, singur şi în spăimântat, dând peste trupele Regelui.

Am lăsat caii în luminiş, cu capetele aplecate în vreme ce păşteau iarbă. Caleb m-a luat de mână, iar căldura aceea familiară a revenit. Sunt bine, suntem bine, totul e bine. Repetitiam a calmat. Din spatele copacilor am putut desluşi o casă modificată, cu faţada abia vizibilă în lumina lunii care

se streura printre crengi. Ferestrele erau acoperite cu tablă ondulată şi uşa de metal din faţă era legată cu lanţ şi lacăt. Leif a cercetat atent clădirea şi a apărut pe cealaltă parte.

— E liber, a spus, dând din cap spre Caleb.

Băieţii urcau pe veranda ce împrejmuia casa. Michael a încercat geamurile cu cuţitul, făcând loc cu acesta pe sub o şindrilă veche. Kevin a încercat să deschidă lacătul, dar fără succes.

— Lasă-mă pe mine să încerc, a spus Arden, sărind jos de pe balustrada verandei.

Kevin îi zâmbea în timp ce ea forţa broasca, deschizând încuietoarea doar din câteva mişcări de încheietură.

— Poftim!

Uşa spre magazie s-a deschis. Băieţii au chiuit, iar Aaron şi Charlie s-au îmbulzit să intre. Până şi Leif a zâmbit în timp ce intram, şi a pornit generatorul guvernului. Era acelaşi tip pe care îl aveam şi la Şcoală, al cărui bâzâit creştea în primele secunde, luminile aprinzându-se una câte una, până când în toată camera se auzea zgomotul puternic şi constant.

— Cum ai făcut asta? Am întrebat eu stupefiată.

— Un mic truc pe care l-am învăţat la Şcoală, a dat Arden din umeri jucăuşă.

Am cercetat parterul, care fusese eliberat de mobilă pentru a face loc pentru depozitare. Fiecare spaţiu gol era plin cu delicatese pe care nu le mai văzusem până atunci: conserve de „ananas” „mango” şi o carne preparată numită „spam” Rafturi erau fixate cu şuruburi de pereţii camerei de zi, un raft întreg plin cu zeci de litri de apă, în bidoane de plastic de culoarea cerului.

Michael s-a îndreptat spre o cutie de carton şi a scos nişte pachete de hârtie albă, împărţindu-le în jur.

— Mmmmm, a spus el, îndesându-şi în gură substanţă roşie dulce. Fun Dip.

— Mâncaţi, a spus Caleb din celălalt capăt al camerei.

S-a urcat pe marginea rafturilor de lemn şi a tras o cutie plină cu fâşii de carne, lungi şi subţiri, învelite în plastic galben. Aaron şi-a îndesat un pumn în blugi.

Ghiftuiala a durat mai bine de o oră, fiecare cutie, fiecare pachet de plastic, fiecare ambalaj de carton conţinând o alta surpriză minunată. Leif a împărţit pungi de Tootsie Rolls, bomboane gumate de ciocolată, care se lipeau de cerul gurii Michael a desfăcut cutii cu bere – ceva ce ştiam doar din paginile romanelor lui Joyce – şi le-a împărţit băieţilor Auzeam vocea slabă a Profesoarei Agnes dojenindu-mă. Alcoolul a fost creat pentru a slăbi apărarea femeii", ar fi spus ea. În orice caz, am luat iute o duşcă.

— Nu se poate abţine şi te priveşte întruna, a spus Arden, rezemată de perete.

Ne aşezaserăm într-un colţ ca să mâncăm cât putem. În faţa noastră erau împrăştiate cutii cu suc de portocale, covrigei groşi şi lucioşi, şi piersici la borcan.

— N-am crezut nici o iotă din ce zicea Profesoara Agnes, a continuat ea, înclinând uşor capul. Dar poate că hodoroaga avea dreptate. Se vede un tip de nebunie în ochii lui. De parcă ar vrea să-ţi devoreze sufletul sau ceva de genul.

Am ridicat privirea. Caleb era în cealaltă parte a camerei, cu ochii pe mine.

— Îhh, Arden, am spus eu strâmbându-mă. Gata!

Dar eram copleşită de amintirea buzelor lui pe fruntea mea şi a mâinilor mele pe pieptul lui.

— Poţi să îhh cât vrei, dar e adevărat. Ce i-ai făcut în încăperea aia am ieşit doar pentru o secundă!

Mi-a dat un ghiont puternic în coaste şi eu am râs forţat.

— Ia uitaţi ce-am găsit! A strigat Charlie din sufrageria veche.

Ca un magician, a dat la o parte o pânză bej şi a dezvelit un vechi pian. A atins cu degetele clapele îngălbenite şi a cântat câteva note.

M-am lăsat pe spate, ascultând corzile care răsunau la parterul casei. Mi-am adus aminte de verile de la Şcoală,

când Pip şi cu mine luam lecţii de pian de la Profesoara Sheila. Eu stăteam pe băncuţă şi cântam, Amazing Grace” în timp ce Pip se învârtea în spatele meu, făcând câte o piruetă pentru fiecare vers.

M-am întors către Arden, pe punctul de a-i explica cum uneori Pip mima orice cuvânt, cocoşându-se pentru „nenorocit” sau punând mâna la ureche pentru „sunet”, dar ea se uita lung la rafturile din faţa noastră, cu mintea în altă parte.

— Ce s-a întâmplat?

— Eve, am ceva să îţi spun de mai mult timp… îşi frecă fruntea cu mâna. Lucrurile alea pe care le-am spus la Şcoală – poveştile despre părinţii mei care mă duceau la teatru, cinele de Ziua Recunoştinţei şi apartamentul lor din Oraş… a şoptit ea. Am născocit totul.

Mi-am îndreptat spatele.

— Ce vrei să spui?

Se holba la picioarele ei. Şuviţe de păr negru îi atârnau pe faţă.

— Într-un fel era adevărat – nu eram ca toată lumea de la Şcoală, a spus ea.

Buzele îi erau roşii şi crăpate.

— Eram orfană dinainte de molimă. Nu am avut niciodată părinţi, nici măcar în viaţa de dinainte.

Charlie a mai cântat câteva note la pian, iar Arden se uita la mine, aşteptându-mi reacţia.

— Deci cameristele care îţi aşezau lenjeria dimineaţa, medalionul de argint promis de mama ta după terminarea studiului meseriei, casa cu iaz în faţă şi cada cu picioare cu gheare aurite? Am spus eu, amintind poveştile cu care Arden ne tachina. Toate erau minciuni?

Arden a dat din cap. Eram confuză, apoi supărată. Atâtea nopţi petrecute în pat plângând, dorind sa am ceea ce avea Arden. Voiam ca mama mea să mă aştepte în oraş ca un cadou ce urma sa fie desfăcut.

— Cum ai putut face asta?

Arden şi-a îndreptat privirea spre geam şi privea fix la reflexia ei de pe sticlă.

— Nu ştiu…

— Toată lumea era aşa de invidioasă pe tine şi tu…

— Ştiu! Arden plângea. Dar voi toate vorbeaţi de părinţii voştri şi de familiile voastre. Eu nici măcar nu ştiam ce era o familie. Aveam un bunic, dar se purta mai frumos cu ciobănescul lui german decât cu mine. A fost o uşurare când a murit.

Mi-am adus aminte de o Arden de opt ani, care spunea la toată lumea despre petrecerile pe care le dădea tatăl ei pentru ea, cum îi construise o casă în copac, cum abia se „mutaseră” în noul Oraş înainte ca ea să li se poată alătura. Arden părea aşa plină de viaţă, aşa de însufleţită.

— Îmi pare rău, a reuşit ea într-un final să spună. Îmi pare aşa de rău!

O parte din mine voia să se ridice şi să plece, însă durerea din ochii ei părea reală, iar scuza veridică. Da, îmi imaginam reuniuni cu mama care nu aveau să se întâmple niciodată însă eu aveam amintiri, suveniruri la care să mă gândesc mereu. Cum mă ridica să agăţ ciubucuri în bradul de Crăciun. Cum pictam cu degetele. Spre deosebire de poveştile lui Arden, ale mele erau reale.

— Şi mie îmi pare rău, am spus eu, încă incapabilă să o privesc.

Am stat amândouă acolo un timp, umerii noştri atingânduse în timp ce ne uitam la băieţii care se bucurau de raid.

Ceea ce vreau să spun e că… – a rupt Arden tăcerea într-un final… îţi mulţumesc.

Se uita drept înainte şi şi-a ridicat puloverul gros verde în jurul gâtului.

— Pentru ce? Am întrebat eu, neputând să-mi ascund enervarea din voce.

— Pentru că mi-ai salvat viaţa. Arden s-a întors spre mine Nu am avut pe nimeni aşa de… bun cu mine.

Tremurături uşoare îi încreţeau pielea de pe bărbie, apoi au început să-i curgă lacrimi.

Am pus palma pe spatele ei să o liniştesc. Nu eram obinuită să o văd supărată. Ea trebuia să fie cea care refuza sa plângă. Cea care omora iepuri. Cea care nu s-a plâns nici măcar o dată de boala ei.

— E-n regulă. O mângâiam pe cap, aranjând firele de păr negru şi scurt. Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Ai fi făcut la fel pentru mine.

Arden a ridicat capul şi a aprobat uşor, de parcă nu era chiar sigură de acest lucru.

— Uneori, nici măcar nu ştiam unde eram. Îmi amintesc doar cum îmi pieptănai părul şi mă spălai pe faţă…

Vocea ei s-a stins brusc.

Am tras-o spre mine să o îmbrăţişez.

— N-a fost nimic special. Zău.

Îi simţeam respiraţia în ureche, se îneca. Pieptul i se agita şi mi-am dat seama cât de tare plângea. Lacrimile ei se strecurau prin lâna puloverului meu, umezindu-mi pielea urmerilor.

— N-a fost nimic special, am spus eu din nou.

— Ştiu. Arden a inspirat adânc, fără să mă privească în ochi. S-a dat la o parte, ştergându-şi cu mâinile obrajii, mânjind pielea din jurul ochilor ei căprui, înroşiţi. Ştiu.

În timpul şederii mele la Şcoală le avusesem mereu pe Pip şi pe Ruby lângă mine, chemându-mă la cină sau îndreptându-mi fusta atunci când era strâmbă. Însă zile întregi în sălbăticie, doar păsările îmi vorbeau. Pârâul era singura mână care mă alina, vântul era singura suflare care-mi dădea praful din ochi. Am învăţat strania artă a singurătăţii, dorinţa arzătoare, care vine şi trece, vine şi trece, atunci când mergi singură pe un drum.

Dar Arden a stăpânit arta asta de mult timp. La Şcoală, în afara Şcolii. De prea mult timp.

Am ţinut mâna pe umărul ei, ştiind că am greşit atunci când am spus că nu era nimic special. Pentru Arden,

însemna totul.

Am stat aşa, cu fruntea lui Arden pe umărul meu, până când Caleb a strigat de la pian.

— Hei, voi două, a spus el. Nu mai fiţi aşa de… fete.

Mi-a aruncat o privire ştrengărească, şi ochii lui străluceau Berkus, un băiat mai mare, cu părul blond vâlvoi, cânta „Heart and Soul”, o amintire din copilăria sa. Era o melodie simplă, cu note staccato, menţinute prin apăsarea pedalei, spre deosebire de notele complicate pe care le-am învăţat de la Profesoara Sheila. Michael şi Aaron stăteau în spatele lui, bătând ritmul cu degetele şi dând din cap din când în când. Chiar şi privirea de obicei neiertătoare a lui Leif se îmbunase în timp ce se sprijinea de pian, sorbind mulţumit din berea sa.

Am ridicat-o pe Arden în picioare.

— Îţi mai aduci aminte de valsul vienez, nu-i aşa?

În timpul celor mai multe ore, Arden mâzgălea pe coperta caietului ei, conturând forme ciudate pe marginea paginii. Dar nu puteai să te ascunzi când dansam. Fiecare fată avea partener, se aştepta de la fiecare fată să ţină bărbia sus şi mâinile ferme în timp ce pluteam pe gazon.

Arden încă îşi ţinea buzele lipite, dar m-a lăsat să o trag către pian. Berkus a început să cânte din nou, iar eu mi-am întins braţele, făcându-i semn să îşi aşeze mâna peste a mea.

Caleb tăcea, cu capul într-o parte, în timp ce ne urmărea. Apoi am păşit în faţă, băieţii dându-se la o parte în timp ce o conduceam pe Arden prin cameră, păşind uşor pe lângă rafturi, cu spatele drept, râzând.

— Inimă şi suflet, cântam eu, te-am văzut stând acolo sus, inimă şi suflet, arăţi exact ca un urs.

— Nu sunt astea cuvintele! A râs Arden.

Ţinea capul într-o parte, în timp ce făceam piruete. Băieţii au aclamat când m-am aplecat cu Arden până la podea şi au aplaudat când ne-am învârtit în loc. Când am făcut o

trecere prin cameră, îndreptându-ne spre bucătărie, o expresie gravă a apărut pe faţa ei.

În legătură cu ce-am spus mai devreme… S-a uitat peste umărul meu la Kevin, care se încumetase să vină pe ringul de dans, făcând o piruetă stângace cu berea în mână.

Cred că încă nu sunt în regulă, şi toată chestia aia sentimentală, cred că e un efect secundar al…

— Ştiu, am întrerupt-o eu. Nu-ţi face griji pentru asta.

A urmat o pauză lungă, cu notele de pian răsunând între noi în timp ce valsam înapoi spre băieţi, cu paşi mai înceţi decât mai devreme. Apoi mi-a oferit un zâmbet recunoscător.

Când am făcut ultima întoarcere, Caleb, încurajat de muzică şi de aclamaţii, a venit spre noi, păşind graţios prin cameră. În spatele lui, Michael şi Charlie încercau figuri extreme, Michael rotindu-se cu spatele pe podea.

— Îmi poţi acorda acest dans? A întrebat Caleb.

A întins mâna, cu palma în sus, aşteptându-mi răspunsul

— Nu ştiu – tu crezi că poţi? L-am provocat, incapabilă la rândul meu să rezist.

Era acea greşeală gramaticală despre care Profesorii ne spuneau mereu la Şcoală.

Caleb mi-a luat mâna şi a smucit puternic, aducându-mă mai aproape de el. Băieţii chiuiau în spatele nostru. Aaron şi-a dus degetele la buze şi a fluierat zgomotos.

— Cred că pot.

A zâmbit în timp ce corpul meu se sprijinea de al lui.

Mi-am aşezat bărbia pe pieptul lui, iar Berkus nu a mai cântat „Heart and Soul”, ci un cântec mai lent şi foarte îmbietor. Podul palmei lui Caleb s-a potrivit în curbura de |jos a spatelui, aşezată chiar pe mijloc. Respiraţia lui îmi încălzea gâtul. Nu era un dansator prost, însă era straniu ca cineva să mă conducă pe ringul de dans. Eu impusesem mereu paşii, direcţia, şi îmi trimiteam partenera în rotiri rapide şi elegante.

— Îţi pare bine că ai venit? Mi-a şoptit în ureche.

Băieţii au stat cu ochii pe noi un timp, până când şi-au dat seama că nu era nimic de văzut, doar legănat în faţă şi în spate, cu un ocazional pas în lateral. Nu era reprezentaţia grandioasă oferită de Arden şi cu mine.

— Da, am spus eu.

Berkus şi-a cedat locul la pian şi a ieşit pe verandă. Alţi câţiva l-au urmat, împreună cu Arden, şi s-au îndreptat spre piscina improvizată de afară.

— Şi mie îmi pare bine că ai venit.

Caleb şi-a schimbat poziţia, venind mai aproape, astfel încât să mă mulez pe formele trupului său. Am închis ochii, iar magazia a dispărut din peisaj. Simţeam doar căldura pieptului său lângă al meu. Ar fi fost aşa de uşor să rămân aici, aşa, să îmi petrec zilele în buncăr şi nopţile în raiduri cu Caleb. Viziunile veneau neîncetat ori de câte ori mintea mea se liniştea, imaginile aşezându-se una peste alta. Arden şi cu mine am fi avut grijă de Benny şi Silas, atente ca mâinile lor să fie curate, învăţându-i să citească şi să scrie. Am fi lucrat cu ei până când ar fi mâzgălit paragrafe întregi pe pereţii de pământ şi ar fi putut explica temele din Poveste de iarnă.

Datorită noilor abilităţi, băieţii mai mari s-ar fi putut organiza, trimiţând mesaje către alţi orfani evadaţi şi făcând planuri viitoare cu Moss.

Cât despre mine şi Caleb… tot ce voiam era mai mult din ceea ce aveam. Apropierea bărbiei mele de umărul său, mâna lui pe spatele meu, liniştea de a fi împreună, trupurile noastre vorbind chiar şi în tăcere.

— M-am gândit… am spus eu, îndepărtându-mă de el ca să-l pot privi.

Afară, Michael sărea de pe trambulina putrezită.

— Cadeee! A ţipat el, lăsând în urma lui doar o explozie de apă. Şi-a şters nişte mâzgă verde de pe faţă în timp ce se îndrepta spre o scară ruginită. Intraţi, mocirla e caldă!

Caleb a râs şi s-a întors cu privirea la mine.

— Te-ai gândit…?

— Califia, am spus eu, cu vocea abia perceptibilă din cauza agitaţiei. Mi se pare fără sens să mergem până acolo, acum, riscându-ne vieţile, atâta timp cât eu şi Arden putem trăi în buncăr. Suntem în siguranţă aici. Ea mă poate ajuta să îi învăţ pe băieţi şi… M-am uitat în ochii lui plini de speranţă. Şi noi am fi împreună…

Faţa lui Caleb s-a crispat. A făcut un pas în spate, rupând îmbrăţişarea.

— Eve…

Simţeam fiecare centimetru dintre noi acum, spaţiul cal o se mărea. Înţelesese greşit? Mi-am dres vocea.

— Vreau să rămân. Vreau să trăiesc în tabără, cu tine.

Şi-a frecat ceafa şi a oftat.

— Nu cred că e o idee aşa de bună. A vorbit încet, cu privirea undeva afară, unde băieţii stăteau pe veranda putrezită, provocându-se unii pe alţii să sară. Oamenii Regelui încă te urmăresc. Dacă ne găsesc… băieţii vor fi pedepsiţi. Şi tu nu vei fi niciodată în deplină siguranţă…

Am făcut un pas în spate, mărind spaţiul dintre noi şi mai mult. Fiecare cuvânt mă lovea în piept, bătând la uşa inimii mele, care se ghemuise în ea însăşi şi adormise.

Nu mă voia aici.

Bineînţeles că nu mă voia. Nu conta cum o spunea sau ce cuvinte folosea să explice. Am închis ochii şi am văzut-o pe Profesoara Agnes, cu mâinile tremurânde. „Nu mă voia.” Se uita pe geam, cu lacrimile alunecând prin cutele de pe faţa ei de parcă o părăsise chiar atunci. „Am fost aşa de proastă. Nu m-a vrut niciodată.”

Caleb a dat să mă ia de braţ, dar l-am împins.

— Nu mă atinge, am spus eu şi m-am îndepărtat.

Era un bărbat, fusese întotdeauna un bărbat, cu toate defectele lui şi micile decepţii. Şi l-am lăsat să mă ţină în braţe, şi l-am lăsat să mă sărute, am căzut pradă tuturor tentaţiilor. Am fost o proastă.

— Înţeleg exact ce se întâmplă aici. Ăsta a fost un joc pentru tine, nu-i aşa?

A negat, cu faţa palidă.

— Nu, nu mă asculţi. Vreau să stai… dar nu poţi… nu eşti în siguranţă.

S-a întins să mă atingă, dar m-am ferit de mâna lui. „Vrei să-i crezi minciunile”, spusese Profesoara Agnes. „E vina păcălitului pentru că a dat crezare.”

— Te rog… lasă-mă în pace! Am ţipat eu când a încercat din nou.

Vocea mea a răsunat în magazia goală. Charlie a întors privirea, cu mâna pe rama geamului. Restul băieţilor de pe verandă au privit în sus.

Caleb se freca între sprâncene.

— O să mai vorbim despre asta mai târziu, când ne întoarcem la buncăr. Îmi pasă de tine, dar…

— Îţi pasă doar de tine, m-am repezit eu.

Capul i-a zvâcnit în spate, de parcă îl plesnisem peste faţă. S-a întors încet, a ieşit pe verandă şi a dispărut printre umbrele celorlalţi. Băieţii au şuşotit, apoi s-au uitat în continuare la piscină, sărind în apa întunecată.

Spaţiul din jurul meu s-a lărgit şi aerul a devenit mai rece fără el acolo. M-am aşezat la pian, apăsând un mi lung şi scârţâit. Am închis ochii în timp ce fiecare notă a „Sonatei lunii” de Beethoven răsuna în magazie, forţată şi uşor falsă. Când am ajuns la partea a doua, m-au podidit lacrimile. M-am oprit să le şterg.

— Ce-a fost asta? A întrebat o voce din spatele meu.

Leif cobora pe scări, lemnul scârţâind sub fiecare pas.

Înainte să pot răspunde, s-a prăbuşit lângă mine pe banca diformată.

— Nimic, am răspuns eu repede. Mi-am îndreptat privirea spre etajele superioare. Ce căutai pe-acolo sus?

Leif a strâns cutia de bere până când metalul a cedat.

— Mă uitam pe-acolo.

Şi-a lăsat capul într-o parte şi a strâmbat din buze.

Mă obişnuisem cu prezenţa lui în tabără, înghesuindu-mă să trec pe lângă el pe coridoarele înguste, sau să dau din

cap în semn de salut. Dar acum, ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să vorbesc cu un alt bărbat. Am continuat să cânt, încercând să-l ignor, dar a scos o foaie din buzunar şi a pus-o în faţa mea de parcă era o partitură.

Degetele mi-au îngheţat pe clape.

— De unde ai asta? Am întrebat eu. Am înhăţat hârtia.

ACTUALIZARE: EVE A FOST VĂZUTĂ DEPLASÂNDU-SE CĂTRE NORD-VEST, SPRE ZONA LACULUI TAHOE. CĂLĂTOREŞTE CĂLARE CU O ALTĂ FEMEIE ŞI UN BĂRBAT, ÎNTRE ŞAPTESPREZECE ŞI DOUĂZECI DE ANI. DACĂ I-AŢI VĂZUT, ANUNŢAŢI AVANPOSTUL NORD-VESTIC. TREBUIE PREDATĂ DIRECT REGELUI.

— Pot explica. Eu…

— Nu te-obosi!

Leif şi-a pus braţul pe marginea pianului şi a mai luat o gură de bere. Ochii lui negri s-au întâlnit cu ai mei.

— Dacă stau şi mă gândesc, a spus, şi eu sunt fugar. Sunt sigur că Regele m-ar vrea înapoi în tabăra de muncă, să car blocuri de beton în spate, ca un măgar.

Am mototolit hârtia în mână. Nu ştiam dacă să-i mulţumesc lui Leif sau să-mi cer scuze. Venisem în tabăra lui, o străină, îi pusesem în primejdie şi minţisem despre asta.

— Am făcut un popas în drum spre Califia.

Leif m-a măsurat cu privirea, dar de data asta nu era judecată în ochii lui, ci doar interes.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap ca tocmai tu să fii urmărită de Rege. Ce-ai făcut mai exact? Ai ucis un paznic? Ai ţinut un Profesor ostatic? N-ar fi interesat dacă ai fi fugit pur şi simplu.

Acum zâmbea, cu o expresie jucăuşă. Nu mă puteam imagina mândră că am ucis pe cineva, dar el părea vrăjit, imaginea mea fiind, din punctul lui de vedere, deja conturată, aceste noi iluzii făcând o impresie neaşteptat de puternică.

— Aş prefera să nu spun.

Nu mă simţeam în largul meu când mă gândeam la Oraş şi la acel bărbat a cărui faţă privea din rama împodobită de la Şcoală.

A apăsat clapele, puternic, notele răsunând în aerul calm. Am clătinat din cap.

— Ştiu despre lucrurile teribile pe care le fac, poate mai bine ca oricine altcineva. E o tortură să trăieşti ca nevăstuicile sub pământ, ştiind de festinurile din Oraşul de Nisip, staţiunile şi piscinele pline cu apă purificată. Şi nici n-ai putea măcar să-ţi imaginezi lagărele.

S-a oprit din cântat, privind un ceas de deasupra pianului. Umezeala pătrunsese în cadran, iar acele erau oprite la 11:11.

— Am avut un frate, Asher…

— Ştiu, am spus eu uşor.

Sunetele de afară năvăleau în cameră. Băieţii alergau prin pădure, vocile fiind înviorate de un joc de leapşa.

— Caleb a menţionat…

M-am uitat afară pe geam, dar el nu se afla acolo, era doar întunericul. Leif a trecut cu degetele pe pian, urmărind fibrele lemnului.

— Asher. A trecut aşa de mult timp de când i-am rostit numele, a spus el, mai mult către sine. Mama noastră obişnuia să cânte la pian pentru noi. Îmi aduc aminte că eram sub masa din sufragerie cu el, privind picioarele tatei atârnând pe canapea în timp ce-şi citea cărţile şi pe mama mea apăsând acele pedale. Obişnuiam să luăm tancurile de plastic şi camioanele şi să ne războim unul cu altul în timp ce ea cânta. A ciupit cheiţa cutiei de bere şi se juca cu ea înainte şi înapoi. Te gândeşti vreodată la asta, la cum era înainte de molimă? A spus el.

Abia puteam înghiţi. Mi-am adus aminte cum ne ţineam de mână eu şi mama, cum îmi strângeam pumnişorul în jurul degetului ei mic în timp ce ne plimbam pe culoarele magazinului. Cum îmi săruta tălpile sau cum stăteam în şifonierul ci când se schimba, ascunzându-mă printre

rochiile şi pantalonii ei, care aveau parfumul dulce de mamă.

— Da, am răspuns eu. Uneori.

Tot timpul, am spus în gând. Tot timpul.

Leif a strâns din buze, de parcă se gândea la ceea ce spusesem. Degetele lui hoinăreau pe clape, cântând din când în când câte o notă.

— Pa, pam, pam, pam, cânta el încet, nesigur pe el.

Au mai răsunat câteva note, creând o melodie cunoscută.

— Ştii cântecul ăsta? A întrebat, întorcându-se spre mine.

— Pachelbel's Canon", am spus în timp ce apăsam primele note.

Era uşor de recunoscut, chiar şi cântată fals.

— L-am învăţat la Şcoală.

— Ăsta e cântecul pe care-l cânta mereu.

A zâmbit spre perete, dar era clar că privirea lui trecea prin el, spre o privelişte cu totul diferită.

Am continuat să cânt, trecând de la o melodie la alta. Am simţit cum orele scurse se adunau ca o melancolie apăsătoare care polua totul. Revedeam în minte cum Caleb urca pe mal, calmul camerei în timp ce buzele noastre se atingeau, bătaia inimii simţită prin tricou, acel dans. Totul era diferit acum, nuanţat într-o cu totul altă culoare. N-aveam să fiu cu el. În buncăr sau în altă parte. Arden şi cu mine plecam curând, poate chiar a doua zi. Totul se sfârşea.

„Ce-am obţinut?" întrebase Profesoara Agnes, pe nimeni în special. „Care a fost rostul?"

În magazie era linişte. Lumina pătrundea prin geamuri, aruncând umbre pe rafturile cu pături vechi şi stocuri de produse medicale. Înnoptaserăm acolo, băieţii adormind grămadă la parter. Arden dormea în camera alăturată.

Mă învârteam, mă răsuceam, potriveam patul improvizat din cuverturi şi perne cu ghemotoace, cu gândul mereu la Caleb. Conversaţia noastră, retragerea lui pe verandă. L-am lăsat pe Leif pe bancheta pianului, după ce mâna lui a strâns-o pe a mea în semn de mulţumire, şi am găsit-o pe

Arden afară, lângă piscină. În timp ce băieţii se domoleau, copleşiţi de zahăr şi de aburi de bere, Caleb mă privea de la distanţă, tăcut. Când Arden m-a târât la etaj, aşezând scânduri de lemn şi perne şi insistând să mă odihnesc, nu am putut. Nici măcar acum nu puteam.

Orele se scurgeau una câte una. Afară, singurul sunet era cel al vântului care trecea printre copaci şi trosnetul întâmplător al vreunei crengi. Mă întrebam dacă eu greşisem. Reacţia a fost un reflex, ca la examinarea fizică de la Şcoala, piciorul care reacţiona când doctoriţa atingea genunchiul cu ciocănelul. El spusese ceva de siguranţa mea. Spusese ceva cum că lui i-ar păsa. Apoi am ţipat şi l-am dat la o parte. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi continuat? Tot rememoram situaţia, imaginându-mi faţa lui, când uşa s-a deschis şi o siluetă a apărut de după rafturile de lemn.

— Eve?

— Caleb? Am întrebat eu, ridicându-mă în capul oaselor.

S-a împiedicat şi a dărâmat câteva cutii. A bâjbâit în continuare, a trecut de colţ, şi a îngenuncheat pe marginea patului. Apoi s-a întins după mâna mea.

— În legătură cu mai devreme… am început eu.

Liniştea creştea între noi.

Mâna lui o strângea pe a mea. Apoi, într-o clipă, era chiar lângă mine, buzele lui lângă ale mele. M-am aplecat, dar nu era deloc tandreţe, ci doar insistenţă. Înainta, forţându-mă să las capul pe spate. Am deschis ochii. Abia i-am distins faţa în lumina lunii, schimonosită de concentrare.

Îi simţeam palmele aspre pe pielea mea. Totul mi se părea straniu, teribil-greşit.

Am ridicat mâna, încercând să îl potolesc, când am dat de cocul gros de la ceafă.

— Nu! Am ţipat, trăgându-mi capul într-o parte. Nu!

Dar Leif continua să împingă, aşezându-şi corpul lângă al meu pe podea, făcând lemnul să scârţâie sub greutatea lui.

Gura lui îmi acoperea buzele şi puteam să simt gustul amar de alcool de pe limba lui. A trecut cu mâinile peste

umerii mei, apoi a coborât pe braţe. Am încercat să ţip din nou, dar gura lui era peste a mea. Nici un sunet nu a ieşit.

M-am zbătut. Pumnii mei nimereau pieptul lui Leif, dar el m-a tras şi mai aproape. Continua să mă sărute, şi balele vâscoase din gura lui îmi acopereau bărbia. M-am smucii într-o parte, încercând să scap. Insă oriunde mergeam, mă găsea, cu respiraţia lui fierbinte şi putredă pe pielea mea.

Atât de multe lucruri îmi fuseseră luate: mama mea, casa cu ţiglă albastră unde făcusem primii paşi, acele tablouri terminate, rezemate unele peste altele de peretele clasei. Dar asta era cea mai dureroasă dintre toate, să nu pot controla ce mi se întâmplă. Nu, părea el să spună, cu fiecare pipăială. Nici măcar corpul tău nu îţi aparţine.

Lacrimile îmi curgeau din ochi şi mi se prelingeau în ureche. Mi-a sărutat gâtul, mâinile lui cutreierându-mi tot corpul. Mă înecam. Mă cuprinsese frica, crescând până când nu mi-a mai rămas nici o altă posibilitate: trebuia să accept Pieptul mi-a cedat, picioarele mi-au înţepenit.

Undeva, la suprafaţă, am auzit freamăt de voci.

— Ce se întâmplă? A întrebat cineva. Eve a ţipat.

Lumina puternică a razei de lanternă s-a oprit prima dată pe picioarele mele, apoi pe faţa mea udă şi apoi pe Leif, cu ochii întredeschişi.

— Monstrule, a mârâit Caleb.

L-a apucat pe Leif de subsuori şi l-a împins în marginea unuia dintre rafturi. Cutii de metal s-au clătinat şi au căzui, sute de chibrituri împrăştiindu-se pe podea.

Aaron şi Michael au apărut în prag, luminând întunericul cu lanternele lor. Leif se ridica greu în picioare. A plonjat în faţă cu umărul în pieptul lui Caleb. Caleb a tresărit de durere când s-a lovit cu spatele de perete.

— De ajuns, Leif! A ţipat el, dar Leif i-a mai dat un pumn, lovindu-l puternic în falcă.

Eu m-am retras în colţul cel mai îndepărtat al camerei, ca prinsă în capcană.

Leif se clătina pe picioare, cu mişcări imprecise de la atâta alcool.

— Hai, întotdeauna ai vrut să conduci, a bolborosit el.

Fire de păr negru îi atârnau pe faţă şi eu mă întrebam dacă măcar s-a dus să se culce, sau în tot acest timp a stat la parter, band toate cutiile de bere.

— Aşa că fii liderul, Caleb! Să văd cum îţi place.

Leif gesticula sălbatic spre intrare. Zgomotul i-a trezit şi pe restul băieţilor, care s-au îngrămădit, întinzând gâturile să privească. Kevin şi-a pus ochelarii crăpaţi, de parcă era nesigur de ceea ce vedea.

Leif se învârtea în jurul lui Caleb, cu braţele în dreptul coastelor. Persoana care stătuse lângă mine pe bancă, legănata de muzică, dispăruse. Ceva pusese stăpânire pe el, ceva teribil şi primitiv.

— Hai, a îndemnat el din nou, năpustindu-se spre Caleb. Acum e şansa ta să fii bărbat.

Caleb s-a aruncat în faţă. Cu o mişcare rapidă, a apucat braţul lui Leif, l-a răsucit şi l-a trântit pe podea. A căzut cu putere, obrazul lovind podeaua cu un poc teribil. O baltă de sânge s-a format sub faţa lui şi puteam să văd, chiar şi pe întuneric, că i se spărsese buza.

— A vrut să fie cu mine. Scuipa sânge în timp ce vorbea, acoperind podeaua cu stropi. De ce crezi că stătea cu mine mai devreme? De ce crezi că vorbea cu mine? Mă voia pe mine. Nu pe tine – pe mine.

Certitudinea din vocea lui avea un iz de furie. Eu mă furişam pe lângă perete, înfricoşată şi acum, chiar dacă corpul îmi zăcea moale pe podea.

Caleb s-a întors spre mine, cu faţa crispată de confuzii.

— E adevărat ce spune?

Mâinile îmi tremurau violent şi pe faţă îmi şiroiau lacrimi le. Ceea ce a făcut Leif era greşit. Şi totuşi… am stat alături la pian, cântând pentru el. Am îngăduit ca umărul lui să se apropie de mine în timp ce el îmi vorbea de familia sa. I-am

permis ca mâna lui să o strângă pe a mea. Îi făcusem vreo invitaţie tacită? Fusese luată bunătatea mea drept altceva?

— Nu ştiu, am spus eu, acoperindu-mi gura cu mâna.

— Nu ştii? A întrebat Caleb.

Şi-a sporit strânsoarea pe braţul lui Leif, împingându-l mai tare în podea. Se uita la mine furios, pe sub sprâncene, şi vedeam cum gingăşia feţei lui, pe care am iubit-o, pierea Voiam să se oprească, să se uite în altă parte, să mă lase să nu gândesc pentru o clipă.

Însă el se holba în continuare, aşteptând un răspuns. Am început să plâng, şi pieptul îmi sălta la fiecare răsuflare sacadată.

— Eve! Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

Arden şi-a croit drum printre mulţimea de băieţi şi a venii lângă mine. M-a ridicat, icnind uşor când a văzut ruptura din puloverul meu.

— Am auzit zgomotul şi…

A tăcut, observând faţa lui Caleb. Dădea din cap dintr-o parte într-alta, o mişcare aproape imperceptibilă, dar era un nu constant şi inconfundabil.

S-a ridicat, lăsându-l pe Leif pe podea, în băltoaca neagră de sânge de sub el. Apoi a trecut printre Michael şi Aaron şi a coborât scările, fără să privească în urmă.

— Caleb! Am ţipat eu, trezită de absenţa lui subită.

Mulţimea s-a dat la o parte şi l-am urmat pe uşă, dar când am ajuns la baza scărilor era doar aerul greu şi scrâşnetul gunoaielor de sub picioarele mele. Magazia era întunecoasă şi de aceea pipăiam prin jur căutând uşa.

— Caleb! Am strigat din nou.

Într-un final, am zărit pădurea lucind în noapte, abia vizibila prin uşa de la intrare. Acolo, în luminiş, Caleb urca pe calul lui, o siluetă întunecată sub un cer înstelat.

— Nu pleca! Te rog! Am ţipat eu, păşind afară.

Dar el trăgea deja de frâie, întorcând calul.

Am privit inertă, cu picioarele înrădăcinate în pământ. Nu mi-am dat seama când Arden a venit lângă mine. N-am

auzit vocile lui Kevin şi Michael, strigând de la geamul de la etaj, făcându-i semn lui Caleb să se întoarcă.

Am simţit doar tristeţea învăluindu-mă, în timp ce el călărea prin pădure, micşorându-se în zare, până când noaptea l-a înghiţit cu totul.

— Ar trebui să plecăm, a şoptit Arden. Stătea pe JOS în camera noastră de pământ. Să ne întoarcem pe drumul spre Califia. Nu mai este sigur aici.

Plecasem din magazie înainte de răsăritul soarelui, cu caii încărcaţi cu desagi cu dulciuri, lanterne, pături şi lapte condensat. În tot acest timp, Leif era o prezenţă ameninţătoare, cu faţa bandajată după întâmplările din seara trecută. Mă cutremuram la gândul buzelor lui atingându-le pe ale mele, cu mirosul acru de bere din respiraţia lui. Îi vedeam mereu faţa în lumina lanternei, ochii închişi strâns, corpul ca un bolovan în cădere, strivindu-mă sub greutatea lui.

Când ne-am întors la buncăr, camera lui Caleb nu fusese atinsă. Cărţile vechi erau aşezate în grămezi. Patul era acoperit cu o pătură roşie subţire, iar fotoliul era tot în colţ, cu tapiţeria lăsată acolo unde stătuse el odată.

— Nu putem să plecăm pur şi simplu, am spus eu, aşezându-mă cu spatele la peretele de pământ rece.

O parte din mine era încă legată de ideea de a trăi aici, nodul încă nu se desfăcuse.

— Cel puţin nu până când se întoarce Caleb.

Arden îşi trecea degetele prin păr, smucind de vârfurile negre încâlcite.

— Nu-mi place cum s-a uitat Leif la noi.

Sub ochi avea cearcăne negre. Stătuse trează până târziu în noapte, blocând uşa cu un raft răsturnat, veghindu-mă până când, într-un final, am adormit.

— Nu pot pleca în felul ăsta.

Gândurile mele se întorceau la momentul petrecut în mijlocul magaziei, când am dat mâna lui Caleb la o parte. Nu discutaserăm nimic cu adevărat; eram prea supărată să

gândesc limpede. Apoi Leif era lângă mine, bătând cu degetele lemnul pianului, luând atitudinea mea prietenoasă drept o invitaţie. Aş fi vrut să nu fi rostit acele două cuvinte fatale- „Nu ştiu”.

Ştiam, dar era imposibil să explic toate sentimentele întunecate pe care le simţisem noaptea anterioară. Au venit aşa de repede încât nu a fost timp să le disting, să le analizez şi să le recunosc.

Dar acum, stând în peşteră cu Arden, deveneam mai sigură de un lucru.

— Nu am vrut să fiu cu Leif.

Faţa lui Arden s-a îmblânzit. M-a prins într-o îmbrăţişare strânsă, braţele ei eliberându-mă de orice vină.

— Bineînţeles că nu ai vrut. Nici nu începe discuţie.

Vorbeam în umărul ei, învăluită de mirosul mucegăit al puloverului.

— Doar că nu-mi place deloc că poate Caleb se gândea că eu…

— Ştiu, a spus Arden, mângâindu-mă pe spate.

Mi-am forţat lacrimile să ţâşnească. Când eram în clasa a şasea, eram furioasă pe Ruby pentru că îi spusese lui Pip că mă „lăudam” cu notele mele. În loc să spun cum mă simţisem, nu i-am vorbit timp de două săptămâni. Am lăsat rana să se infecteze şi să se mărească prin alimentarea tăcerii dintre noi. Am învăţat atunci un adevăr crucial: că o relaţie poate fi judecată după lista de lucruri nespuse dintre două persoane. Acum tânjeam să îl văd pe Caleb, fie şi numai pentru a-i spune ce simţeam. Că am fost rănită de cuvintele lui. Că eram recunoscătoare pentru ceea ce a făcut, că eram înfricoşată şi confuză. Că nu pe Leif îl doream.

În ciuda persoanei mele, în ciuda tuturor orelor de testare la „Pericolele reprezentate de băieţi şi bărbaţi”, aveam sentimente pentru el. Doar pentru el.

Capul meu încă stătea pe umărul lui Arden când camera a început să se zgâlţâie, trepidaţii mici care îşi croiau drum

prin toracele meu.
— Ce se întâmplă?
— Cutremur! A ţipat Silas în timp ce alerga, trecând pe lângă încăperea noastră, ţinându-l pe Benny de mână. Aproape că s-a împiedicat în pantalonii scurţi, prea mari pentru el, cu tivul ajungându-i la glezne, prinşi la brâu cu sfoară. Ieşiţi afară! Ieşiţi afară!
Câţiva dintre băieţii mai mici au luat-o la goană pe coridoarele întortocheate, circulând de parcă fuseseră instruiţi înainte.
— Un cutremur? Am întrebat eu, punând mâna pe peretele ce tremura. Nu se poate.
Avusesem parte de cutremure la Şcoală, şocuri care uneori ne trezeau din somn în toiul nopţii. Vibraţia aceasta era destul de vagă, şi nici pe departe la fel de puternică.
— Hai să nu stăm să aflăm, a spus Arden, şi m-a tras pe uşă afară.
I-am urmat pe băieţii mai mici, care îşi croiau drum prin buncăr, într-un final ieşind la suprafaţă pe o porţiune stâncoasă a dealului. Acolo, pe o grămadă mare de pământ, se afla un camion negru uriaş, cu roţile înalte de mai bine de un metru. Zgomotul motorului era atât de puternic, încât de abia auzeam altceva.
— Mişto! A strigat Silas.
În lumina puternică a dimineţii, părea mult mai palid decât toţi, pielea nefiindu-i obişnuită cu soarele. Şi-a băgat degetele în urechi.
Benny mi-a zâmbit, dezvăluind gingia cu incisivul lipsă.
— E un camion mare! A ţipat el.
În timp ce priveam silueta întunecată de pe scaunul şoferului, eu nu simţeam nimic altceva decât o teamă crescândă. Acest vehicul masiv, cu lateralele murdare de noroi şi bara de protecţie îndoită, nu arăta deloc ca Jeepurile de la Şcoală, singurele automobile pe care le văzusem vreodată aparţineau guvernului. Regele

raţionaliza petrolul şi era dificil pentru altcineva să facă rost de combustibil.

Câţiva dintre băieţii mai mari se întorseseră de la vânătoare să verifice ce anume stârnise zarva, caii lor apărând la marginea luminişului. Leif era printre ei, şi era calm. Am fost recunoscătoare când Michael, Aaron şi Kevin au descălecat şi au înconjurat camionul, cu suliţele îndreptate spre maşină.

În cele din urmă, motorul s-a oprit, lăsând în urmă un zumzet monoton în urechile mele.

— Armele jos! A strigat Leif.

Unul câte unul, băieţii au ascultat ordinul.

Portiera s-a deschis larg şi un bocanc uriaş cu vârf de oţel a coborât pe panta cu pietriş. Când l-am zărit pe bărbat, m-am dat cu un pas mai în spate. Avea mai mult de 1,80, un păr unsuros care îi trecea de umeri. Purta o jachetă neagra din piele uzată. Sudoarea îi curgea de pe frunte pe batista de la gât. Privirile ni s-au întâlnit şi mi-a zâmbit, zâmbet care a stârnit o frică ce mi-a cuprins tot corpul ca într-un cleşte Dinţii lui erau ca nişte colţi galbeni crăpaţi.

Silas mi-a înconjurat picioarelor cu mâinile.

— Cine e? A întrebat.

Dar bărbatul deja se îndrepta spre mine, ţuguindu-şi buzele murdare de pământ. Băieţii mai mari stăteau la marginea luminişului, privindu-l cum traversează, nesiguri de ce ar fi trebuit să facă. Nu s-a oprit până când n-a ajuns chiar în faţa mea, acoperindu-mă cu umbra lui masivă.

— Bună, domnişorică! A şuierat în urechea mea.

M-am dat înapoi, dar m-a apucat de braţ, îmbrâncindu-mă în faţă. Hainele lui erau îmbibate cu noroi şi transpiraţie stătută. Stomacul mi s-a dat peste cap din cauza putorii.

Michael şi Kevin au venit în ajutorul meu. Kevin şi-a în dreptat suliţa spre gâtul străinului.

— Ia mâna de pe ea! A ţipat el.

Dar bărbatul a apucat băţul de lemn, cu pumnul strâns încleştat, în timp ce s-a întors spre Leif.

— Ea e?

Faţa lui Leif era calmă.

— E căutată de Rege, a declarat el, uitându-se către băieţi.

M-am îndreptat de spate când i-am auzit cuvintele. Adevărul era folosit împotriva mea, umilinţa lui Leif din seara precedentă transformându-se în ceva mult mai sinistru.

— E o fugară şi ne-a pus pe toţi în pericol destul timp.

Fletcher o va duce autorităţilor.

— Nu! A ţipat Arden, lovindu-l cu mâinile în coaste.

Am încercat să o iau la fugă, dar strânsoarea lui era puternică, strivindu-mi încheietura. S-a întins după Arden şi a prins-o de braţul ei fragil, amândouă străduindu-ne să ne eliberăm din strânsoarea lui.

— Două la preţ de una, a râs Fletcher, împroşcând picături de salivă din gură în timp ce ne târa spre camion.

— Nu! Nu poate să plece! A ţipat Benny. Te rog, Leif!

— Nu-l poţi lăsa să facă asta, a spus Michael, uitându-se la Leif.

El îşi ţinea suliţa în mână.

— Opreşte-te! Au ţipat câţiva dintre noii Vânători, în timp ce Silas fugea după mine, trăgând cu mâinile de puloverul meu gri şi larg.

Din cauza panicii, am văzut doar frânturi de imagini: faţa tristă a lui Benny, Kevin urmându-ne, Aaron căzând pe pământ, pielea de pe coaste julindu-i-se. Arden i-a muşcat mâna lui Fletcher, şi deodată mi-am dat seama ce era în partea din spate a camionului: o cuşcă în care se găsea o fată delicată care ţipa din spatele gratiilor.

Leif a observat-o în acelaşi timp. Expresia feţei i s-a schimbat când a văzut mâna lui Flecher pe încheietura lui Arden.

— Stai, a spus printre dinţi, a alergat spre camion şi a lovit metalul nervos. Cine e aia? Ce se-ntâmplă aici?

Fletcher nu a tresărit. Ne trăgea de încheieturi, târându-ne pe pietre.

— Ai vrut-o plecată şi pleacă. Ce contează unde? A pufnii el.

Stomacul îmi tremura, micul dejun din ouă de prepeliţa îmi urca înapoi pe gât. Am înghiţit, trăgând şi răsucindu-mi braţul, în încercarea de a scăpa. Orice aranjament ticălos ar fi făcut Leif, situaţia îi scăpase de sub control.

— Unde sunt medicamentele? Unde este răsplata? A atacat Leif, cu faţa roşie de furie.

Michael şi Aaron i-au urmat exemplul, făcând câţiva pasi cu suliţele în mâini. Am închis ochii, aşteptând ca ei să Iovească, dar uriaşa brută a scos o armă de la brâu şi a tras un foc de avertisment. Băieţii s-au retras, surprinşi de zgomot.

— Ascultă aici, a mârâit Fletcher. Şi-a dres vocea şi a scuipat o bilă uriaşă verde pe pământ. Îmi iau premiul ăsta şi-am să plec, iar dacă tre' să omor pe cineva, jur că am s-o fac. M-aţi auzit?

Silas îşi ţinea mâna la gură şi a început să suspine încet şi dureros. Ţinea ochii aţintiţi asupra mea, timp în care eu cum târâtă spre camion, cu călcâiele însângerate.

Arden ţipa şi lovea cu pumnii în braţul vânătorului de recompense.

— Eşti un animal! A ţipat ea. Dă-mi drumul, brută dezgustătoare!

Arden a continuat, încercând să se elibereze, refuzând săcreadă ceea ce se întâmpla, dar eu ştiam că se terminase. Pumnii noştri nu puteau să facă faţă unei arme. Băieţii îşi priveau suliţele de parcă fuseseră trădaţi. Oasele cioplite păreau inutile acum.

Îi priveam pe Silas şi Benny, trupurile lor micuţe care se agitau din cauza suspinelor. Benny trăgea tare de mâna lui Leif, însă el doar privea în faţă, cu ochii săi negri tulburaţi mişcându-se uşor de-a lungul peisajului.

— E în regulă! Am strigat spre Benny şi Silas, încercând să zâmbesc în ciuda panicii. O să fiu bine. Nu vă faceţi griji pentru mine.

Speram să mă creadă.

Fletcher a deschis încuietoarea camionului şi a îndreptat arma spre noi, făcându-ne semn amândurora să urcăm. Am urcat, simţindu-i mâna aspră pe pielea mea. Podeaua camionului era fierbinte de la soarele de amiază. Fata era prăbuşită În colţ, cu braţele slabe ca două beţe încrucişate. A sărit în picioare, cuprinsă din nou de teroare, când containerul s-a deschis.

— Ajutor! Ajutaţi-mă! A ţipat ea, cu mâinile întinse printre gratii spre locul unde stăteau Michael şi Aaron.

S-au uitat la ea, apoi la armă. Când au făcut un pas în faţă, Leif a pus mâna în dreptul piepturilor lor, oprindu-i.

— Tu ai făcut asta, Leif! A ţipat Arden, apăsându-şi faţa pe gratii şi arătându-l cu degetul. E vina ta!

Fletcher a urcat în camion.

— Avem nevoie de plată! A strigat Leif, în timp ce se apropia. Aşa a fost înţelegerea! Am avut încredere în tine!

A alergat spre cabină, lovind cu pumnii portiera buşită.

Fletcher s-a uitat peste geam, spart într-un cerc acolo unde pătrunsese un glonţ.

— Aşa e-n sălbăticie. Gesticula cu arma în timp ce vorbea. Să n-ai încredere în nimeni, băiete.

A zâmbit, cu buzele lui crăpate sângerând, şi a pornit motorul.

Am apucat cu mâinile gratiile subţiri, împingându-mă în ele, sperând să cedeze sub greutatea mea. Simţeam soarele prea fierbinte pe piele, cuşca era prea mică, păturica din colţ plină cu vărsat. Ţipetele lui Arden mă cutremurau, sporindu-mi tristeţea. Leif ne trădase. Caleb era plecat. Timpul petrecut noaptea gândindu-mă dacă să stau, pentru cat timp – totul fusese în zadar. Ce voiam eu? Ce voia Caleb? Nu conta.

Noi plecam acum. Decizia fusese luată pentru mine. Am lovit uşa containerului cu piciorul şi am zgâriat cu unghiile încuietoarea. Am ţipat, am plâns şi am implorat, dar nimic „absolut nimic – nu putea să schimbe acest simplu fapt.

Camionul a început să coboare pe panta stâncoasă, aruncându-ne încolo şi încoace înăuntrul lui. Băieţii mai mari s-au dat la o parte, încercând să îi convingă pe Silas şi Benny să se întoarcă spre tabără în timp ce camionul se legăna şi sălta pe drumul cu hârtoape, îndreptându-se spre lac. Eu îi priveam pe băieţi, pe Aaron care trăgea de mâna lui Leif, rugându-l să facă ceva, pe Kevin care a aruncat suliţa în aer, aterizând la aproximativ un metru de cabina camionului.

Mă uitam la buncăr, la gura sa întunecată care dispărea în spatele desişului scund.

Leif îl ţinea pe Benny de umeri să nu plece, dar acesta a scăpat şi a urmărit camionul, dând din mâinile şi picioarele lui mici cu o furie sălbatică.

— Te iubesc! A strigat el când era la doar trei metri distanţă.

Am apucat barele de metal, având în gât un nod de emoţie.

— Te iubesc! A ţipat Silas în timp ce ne urma.

Amândoi s-au ţinut după noi, alergând nebuneşte în spatele cuştii. Mă uitam cum gurile lor se mişcau, rostind acele cuvinte o dată şi încă o dată, în timp ce camionul sălta prin pădure şi trupurile lor micuţe dispăreau, neputincioase, în spatele copacilor.

Camionul urca prin regiunea întortocheată, accelerând în câmpurile năpădite de buruieni şi tufişuri, până când am ajuns la un drum desfundat. Roţile au început să se învârtă mai repede, iar praful a devenit mai gros în jurul aripilor. Soarele încingea cuşca de metal, iar barele erau prea fierbinţi pentru a le putea atinge.

După o oră, nu mai recunoşteam pădurea care se întindea dincolo de drumul pietruit. Până şi cerul părea străin, cu întinderea sa albastră uriaşă, solitar în absenţa păsărilor.

— Eram sigură, a spus Arden într-un final, cu pielea ei palidă acoperită de un strat subţire de praf. Leif aştepta să ne vândă, şi pentru ce? Şi-a ferit ochii de soare. Pentru nişte medicamente şi o parte din recompensă?

— M-a vrut plecată, am spus eu. Mă îndoiesc că medicamentele contau.

Mă întrebam cum se întâmplase, dacă el căutase un radio prin magazia întunecată. Sau poate că dăduse din greşeală peste el căutând un bandaj, în încercarea de a opri sângerarea din buză.

Mă întrebam, de asemenea, când îşi va da seama Caleb că am fost luată. Oare va descăleca la marginea pădurii văzându-i pe Benny şi Silas plângând lângă intrarea în buncăr? Oare va îngenunchea, inspectând dârele lungi de pe pământ lisate de călcâiele mele însângerate, iar apoi se va uita la Leif? Oare îi va fi dor? Oare îi va păsa?

Nimic din toate astea nu mai conta. Se terminase. Nici o posibilitate să scăpăm de gratii, de soarele arzător, de acest bărbat cu dinţii galbeni sparţi. Eram captivă din nou, în spatele unor pereţi noi, care aveau să mă ducă la Rege. Porţile oraşului se vor deschide şi apoi se vor închide în urma mea, o altă cuşcă.

Cuşcă după cuşcă după cuşcă.

Dincolo de gratii, lumea trecea pe lângă noi, mai repede decât văzusem vreodată. Copaci. Florile galbene de pe marginea drumului. Case vechi, cu acoperişuri năruite. Întrezăream căprioare şi iepuri, biciclete strâmbe, maşini ruginite, şi câini sălbatici. Toate treceau pe lângă noi, prea repede, ca apa într-un canal de scurgere. Merg spre Oraşul de Nisip, îmi puneam întruna, de parcă repetiţia mă putea amorţi. Sunt dusa Regelui. Nu-l voi mai vedea pe Caleb niciodată.

Arden privea peisajul, cu ochii înlăcrimaţi. Se străduise atât de mult să scape de Şcoală. Ajunsese atât de departe – pentru ce? Pentru a fi prinsă în această plasă din cauza mea?

Fără îndoială că se gândea la acea alegere stupidă pe care o făcuse acum câteva săptămâni, în acea cabană, regretând că acceptase să mă lase să stau cu ea.

— Îmi pare rău, am spus eu, cu o voce înăbuşită. Îmi pare aşa de rău, Arden. Cred că regreţi că m-ai lăsat să merg cu tine.

— Nu. Arden şi-a petrecut degetele în jurul gratiilor; pielea ei palidă era rozalie după doar o oră de stat în soare. Deloc, Eve.

S-a întors spre mine, iar ochii ei căprui luceau din cauza lacrimilor.

În acel moment, fata din colţ s-a mişcat, s-a ridicat şi şi-a frecat faţa. Fusese prea isterică să vorbească cu noi după ce am plecat de la buncăr. În schimb, se ghemuise pe podeaua de metal dreaptă, fierbinte, şi adormise, pleoapele zvâcniri du-i din cauza coşmarurilor.

— Cine sunteţi? A întrebat ea, tresărind de durere câini pielea ei a atins gratiile.

— Eu sunt Eve. Ea e Arden, am spus eu, arătând cu degetul în partea cealaltă a cuştii.

În cabina camionului, Fletcher a dat muzica mai tare, zbierând odată cu un cântec groaznic, întrerupt. „I love rock 'rn roll-oll-oll-oU”, se auzea, „put another dime in-in the jukebox, baby.”

Fata a întins mâna ei subţire pentru a face cunoştinţă.

— Eu sunt Lark.

— De la ce Şcoală eşti? Am întrebat eu, observându-i bluza.

Era croită în aceeaşi formă pătrăţoasă ca a noastră, dar era albastră în loc de gri.

— Cred că din Vest.

Şi-a trecut mâinile prin părul negru des. Părea să fie de treisprezece ani, cu braţe aşa de subţiri încât oasele umerilor ieşeau în evidenţă în două noduri bine definite. Pielea ei, de culoare cafeniu-închis, era crăpată şi se jupuia la coate şi genunchi.

— 38°35'N, 121°30'V, aşa o numeau Profesorii.

Ştiam că acele numere însemnau ceva. Profesorii noştri le foloseau când se refereau la Şcoală, dar nu mi-am dat

seama niciodată ce reprezentau. Noi fuseserăm mereu 39°30'N, 119°49'V.

— Deci ai evadat, a spus Arden.

— Trebuia să plec de acolo.

Fata s-a retras în colţul cuştii, evitându-ne privirile.

M-am uitat spre Arden, uşurată că nu eram singurele fete care ştiau adevărul despre Şcoli. I-am privit cu atenţie picioarele lui Lark, care aveau zgârieturi roşii pe alocuri, exact ca ale mele în primele zile în sălbăticie. Muşcături de ţânţari îi punctau braţele şi avea o gaură într-unul din pantofii de pânză, lăsând la vedere degetul mare.

— Cum ai ajuns aici? Am întrebat eu.

Lark şi-a frecat pielea în jurul ochilor, acolo unde lacrimile i se uscaseră, lăsând doar urme fine de sare albă.

— Am găsit o gaură în zid. Era largă doar de treizeci de centimetri şi urma să fie reparată. O acoperiseră peste noapte să nu intre câinii, dar m-am strecurat. A arătat spre bluză, unde materialul era rupt, expunând şoldul gol. Apoi am alergat până când am găsit o casă în care să dorm. Asta cred că a fost acum patru zile, dar nu sunt sigură.

— Unde te-a găsit? A întrebat Arden, făcând semn spre Fletcher.

Mâna lui atârna pe geam, gesticulând în ritmul versurilor: „S'o come and take your time and dance with-with me”

Lark şi-a petrecut mâinile în jurul picioarelor, ghemuindu-se.

— Am văzut o cană cu apă pe drum. Eram atât de însetată, mersesem întreaga zi în soare. Insă a fost o capcană. Probabil că mă urmărise.

Camionul a dat peste un hârtop, urcându-mi stomacul în inimă. Mă ţineam de gratii, deşi îmi ardeau carnea moale a palmelor.

— Ai mai spus cuiva despre reproducere? Am întrebat eu. Încearcă şi alte fete să evadeze?

Lark s-a uitat la mine, cu sprâncenele încruntate de nedumerire.

— Reproducere? Ce vrei să spui?

— Scroafele, a spus Arden cu voce tare, să fie sigură că acel cuvânt se auzea în ciuda muzicii şi a motorului; dar chipul lui Lark nu se vedea că înţelege. De asta ai plecat fiindcă urmai să fii folosită pentru reproducere.

Lark şi-a fixat călcâiele în podeaua de metal a camionului şi şi-a îndreptat spatele.

— Nu… a spus ea puţin agitată. Am plecat din cauza asta.

S-a răsucit, dezvăluind liniile negre-albăstrui care îi erau imprimate pe pielea din spatele bicepsului. În mod clar, acelea erau urme de degete.

— Ea aştepta ca restul să plece înainte să mă lovească. Voiam să găsesc o altă Şcoală – un loc mai bun. Nu vreau s-o mai văd niciodată pe femeia aia.

Arden a deschis gura să vorbească, nerăbdătoare să-i spună lui Lark despre vitaminele şi tratamentele de fertilitate şi despre camerele groaznice cu paturi de metal, dar am ridicat mâna. Sensibilitatea nu era unul dintre lucrurile pe care mă puteam baza la Arden.

— Lark, i-am spus eu uşor, privind-o în ochi. Fetele din acele Şcoli – am fost una dintre ele – nu urmau să înveţe niciodată o meserie. Aici, în sălbăticie, suntem numite scroafe şi urma să dăm naştere la copii. Cât mai mulţi, să populăm oraşul de Nisip.

Arden nu se mai putea abţine.

— Ne duce la Oraş, iar Eve o să fie dată Regelui, iar tu şi cu mine ne vom întoarce înapoi la acele Şcoli, în acele paturi.

Vocea ei s-a schimbat în timp ce vorbea.

— Nu, a spus Lark. Şi-a muşcat tare vârful degetului şi apoi a scuipat pielea exfoliată. Nu e posibil.

— Nici eu n-am vrut să cred, dar le-am văzut…

— Nu ştii ce-ai văzut, s-a răstit Lark. S-a aşezat pe genunchi. Nu ştii despre ce vorbeşti. Directoarea e malefică… dar asta nu e posibil. A dat din cap. Poate doar la Şcoala voastră. Nu ne-ar face una ca asta – pentru ce?

Arden s-a dus lângă ea, punând mâna pe braţul lui Lark.

— Ascultă-ne, a şoptit ea, şi Lark a tresărit când i-a simţit respiraţia fierbinte. Ascultă ceea ce-ţi spunem. Trebuie să populeze Oraşul. Cum crezi că or să facă asta? Cum?

— Ia mâna de pe mine, a spus Lark, scuturându-şi braţul. Eşti nebună.

Însă în timp ce se strecura în colţ, vocea ei îşi pierdea din tărie, devenind mai nesigură.

— Dacă vrei să fii o scroafă oarecare pentru tot restul vieţii atunci poţi, a continuat Arden. A întins un deget spre Lark. Dar noi nu ne întoarcem la Şcoală, nu vreau, n-am de când să…

Gura ei s-a strâmbat înainte să poată rosti cuvintele. Când s-a aşezat, corpul ei părea mult mai mic şi mai lipsit de putere decât înainte.

Am simţit că cineva ne privea şi m-am întors, observând ochii lui Fletcher din oglinda retrovizoare prăfuită. Muzica fusese dată mai încet, iar el a deschis geamul din spate al cabinei.

— Nu-ţi face griji, scumpa mea frumoasă, a spus el. Nu te duc înapoi la Şcoală. A ajustat oglinda să se uite la picioarele goale ale lui Arden. Trei domnişoare… atât de pure? Pot lua mai mult mai mult pe voi în altă parte.

Zicând acestea, a dat iar muzica mai tare şi bătea tactul cu degetele în portieră. „Come an' take-ake-ake your time-me and dance with me! Ow!”

Arden nu a spus nimic. În schimb, şi-a făcut din nou de treabă cu încuietoarea cuştii de metal, încercându-şi norocul până când degetele i s-au înroşit. Peisajul trecea pe lângă noi, o pată de praf galben. Crengile copacilor se întindeau spre drum ca nişte degete noduroase.

— Ce vrea să spună? A întrebat Lark, uitându-se la mine.

Buza inferioară îi tremura în timp ce vorbea.

Am urât-o atunci pe acea străină, pentru că îmi era atât de cunoscută. Pe faţa ei am văzut cum eram eu cândva, o fată atât de sigură de scopul Şcolii, cu pereţii ei şi regulile ei şi

rânduri le ordonate în care ne încolonam trecând pe lângă dormitoare şi spre sala de mese. Credea că se poate duce în altă parte, să primească ceva diferit, ceva mai bun. Un alt viitor.

— Dorinţa ţi se va îndeplini, i-am spus eu, incapabila să opresc acele cuvinte dure să-mi iasă din gură. N-o s-o mai vezi niciodată pe Directoare.

Am stat în acel camion ore întregi, cu plămânii plini de praf. Până şi soarele ne abandonase, apunând încet, dincolo de copaci. Adormeam şi ne trezeam, gândindu-ne că aveam timp – timp să ne pregătim, timp să scăpăm – dar apoi a pornit dispozitivul de la cureaua lui Fletcher, trezin du-ne.

— Fletcher, golanule! Când ajungi? Am prea multă cerere şi prea puţină ofertă.

Mă aflam într-un colţ. Lark dormea în altul, iar Arden era ghemuită lângă mine, şi feţele lor abia erau vizibile în strălucirea roşie a luminilor din spate.

Fletcher a dus radioul ciudat la gură, apăsând un buton de pe laterală ca să oprească bâzâitul.

— Calmează-te, a chicotit el. Mă opresc undeva peste noapte. O să fim acolo dimineaţă.

Bâzâitul a revenit, apoi s-a auzit un râs gros.

— Zi-mi ce ai! Hai, dă-le băieţilor o avanpremieră.

Mi-am închipuit că erau aceiaşi bărbaţi pe care îi văzusem la cabană, cu pielea bronzată spre un maro pământiu, adunaţi sub o prelată într-o tabără, aşteptând sosirea noastră. Am băgat nasul între gratii, disperată după mai mult aer.

— Sunt toate bunăciuni, a spus Fletcher, privindu-ne în oglinda retrovizoare. Ţi le dau dimineaţă, nesătul afurisit.

A pus radioul jos şi a dat drumul la muzică din nou.

Când eram la Şcoală, am pledat o dată pentru bunătatea din oameni şi uriaşa lor capacitate de schimbare. Dar auzin du-l râzând, cu radioul în mână, am simţit doar depravare. Un lucru pe care Profesoara Agnes ni-l spusese era adevărat, chiar şi acum: unii bărbaţi le văd pe femei doar ca

pe nişte mărfuri La fel ca orezul, combustibilul sau carnea la conservă.

Arden mă privea din lateralul cuştii, răsucită în aşa fel în cât să fie cu spatele spre el.

— Trebuie să ieşim de aici, a şoptit ea. În seara asta.

— Dar o să ne omoare, a spus Lark, trăgându-şi pătura zdrenţuită peste picioare.

— Suntem deja moarte, s-a răstit Arden.

Am dat din cap, ştiind că avea dreptate. Simţisem în magazie, cu Leif, cum spiritul meu se încovoia, se încovoia, chinuitor de aproape de rupere. Fletcher nu avea să se răzgândească. Nu avea să arate vreo amabilitate neaşteptată. Nu avea să se petreacă vreo deşteptare morală în toiul nopţii.

M-am mutat mai aproape de Lark şi Arden, acoperindu-mi o parte a feţei cu părul astfel încât Fletcher să nu-mi vadă buzele mişcându-se dacă se uita la noi.

— Putem pleca atunci când opreşte pentru noapte, am spus eu, cu toţi nervii încordaţi.

Am privit dincolo de gratii, sperând să văd un drum, o săgeată, un indicator care să ne spună unde ne aflam, dar nu era decât întuneric.

Câteva ore mai târziu, camionul ieşea de pe carosabil, cu roţile săltând peste pietre şi crengi de copaci rupte. Opriserăm într-o poiană. Cerul era înnorat, iar luna nu se vedea. Peisajul se schimbase. Copaci groşi făceau loc câmpiilor, tufişurilor joase şi nisipului care lucea într-o nuanţă roşiatică în lumina farurilor. Grupuri de stânci se înălţau în jurul nostru, formele lor tăind umbre ciudate pe cer. Fletcher a coborât, şi-a întins mâinile, apoi s-a dus să urineze într-un tufiş.

— Fă ce ţi-am spus, a şoptit Arden, apucând-o pe Lark de încheietură.

— Ştiu, a spus ea, trăgându-şi mâna, cu vocea rigidă. Mi-ai spus deja.

— Avem nevoie la baie. Am bătut cu mâna în gratiile de metal. Te rog, avem nevoie acum.

Fletcher şi-a închis fermoarul de la pantaloni.

— Ce?

— A spus, a continuat Arden, dându-şi la o parte de pe frunte părul negru, că trebuie să ne pişăm.

Fletcher a dat din cap, de parcă înţelegea mai bine acea exprimare. A îndreptat o lanternă spre cuşcă, apoi spre tufişuri, unde, la baza rocilor uriaşe, se găsea o casă dărăpănată.

— Toate trei?

— Toate, a răspuns Arden.

Până şi Lark a dat din cap convingător.

Fletcher a băgat lumina în faţa lui Arden, apoi în a lui Lark, apoi într-a mea. Am mijit ochii la lumina usturătoare

— Aveţi două minute. Puteţi merge acolo în pădure. A trecut raza de lumină a lanternei peste o porţiune cu copaci carbonizaţi, negri şi deformaţi de un incendiu devastator Dar dacă îndrăzniţi să faceţi un pas fără permisiunea mea…

A scos arma de la centură şi a ridicat-o în aer.

Respiraţia lui Lark s-a accelerat când Fletcher a deschis lacătul uriaş. Am ieşit pe rând, Arden prima, apoi eu şi ultima Lark. Fletcher ţinea raza de lumină pe spinările noastre în timp ce ne croiam drumul spre copaci.

La lumina lanternei, pădurea părea mai ameninţătoare Crengile, decojite şi fără frunze, se întindeau spre noi, chemându-ne spre ele.

— Nu încă, am şoptit eu, nesigură dacă era Lark sau eu cea care avea nevoie să i se reamintească.

Făceam paşi înceţi şi precauţi printre arbuştii scunzi Printre rădăcinile pline de cenuşă, răsărea vegetaţia tânăra, iarba înaltă şi ferigi, semne de optimism pline de speranţa.

Când am ajuns la lizieră, Arden s-a întors spre mine Privirea îi era blândă. Gura ei s-a mişcat uşor, un fel de zâmbet perceptibil doar de mine. S-ar putea ca ăsta să

însemne la revedere, părea ea să spună, ochii ei reflectând lumina stelelor Îmi pare rău dacă e aşa.

Am făcut un pas, doi, trei în pădure. M-am uitat în dreapta. Vedeam doi copaci, dar nimic mai departe. Apoi Arden a dat semnalul, atât de încet, încât abia am auzit-o:

— Acum!

Am rupt-o la fugă, simţindu-mi corpul lipsit de greutate în timp ce sprintam printre ramurile de copaci căzuţi, prin vegetaţia cu ţepi, avansând în pădurea carbonizată. Ţineam mâinile întinse în întuneric, pipăindu-mi calea.

— Fir-aţi voi să… a strigat Fletcher în spatele nostru şi bocancii lui grei au răsunat în poiană. O să vă tai gâturile!

Lark şi Arden au fugit dincolo de pădure, despărţindu-se undeva în întuneric. Apoi, primul foc de armă a zguduit aerul, potolind chiar şi păsările şi insectele. Am căzut, speriată că Arden va ţipa, dar se auzea doar sunetul paşilor, rămurele trosnind şi răsuflarea zgomotoasă şi hârâită a lui Fletcher în spatele meu. Am continuat să mă mişc, târându-mă peste vegetaţia încâlcită, dar Fletcher se apropia. Umbra lui şerpuia printre copaci, avansând hotărât.

M-am chinuit să mă ridic în picioare, călcând strâmb pe gleznă. Acolo, dincolo de pădurea carbonizată, o lumină în fereastra unei case sclipea către mine. Abia puteam distinge veranda din faţă, acoperişul din carton gudronat fiind ca o pată de culoare în peisajul umbrit.

— Vino-napoi! A mârâit el.

Pulsul îmi zvâcnea în degetele de la mâini şi de la picioare. Am alergat spre lumină, gâfâind, cu picioarele tot mai obosite. Aleargă, îmi spuneam. Continuă să alergi.

Curând, copacii s-au terminat şi pământul s-a întins în faţa mea, o pătură groasă de flori sălbatice. Lumina era mult mai departe decât credeam: la treizeci de metri depărtare, aşezată sub sculpturile înalte de nisip.

Bocancii lui Fletcher loveau pietrele în timp ce călca apa sat prin pădure, răcnetele lui mai mânioase faţă de cele mai devreme.

— Scroafă împuţită, a ţipat el. Crezi că mă poţi păcăli!

M-am uitat prin jur. Stânci uriaşe se înălţau în stânga mea, cu spinările îndreptate spre mine. Un drum de nisip şerpuia în dreapta mea. Alte păduri se întindeau în faţă, dar nici măcar un sprint nu era suficient ca să parcurg distanţa înainte ca Fletcher să mă ajungă. Nu exista altă acoperire decât pătura groasă de flori, ale căror petalele delicate nu erau mai lungi de câţiva centimetri.

M-am aruncat pe pământ. Striveam bobocii albaştri şi aurii sub degetele mele. M-am rostogolit pe o parte, trăgând tulpinile mai aproape, să mă ascundă. Când am ridicat capul doar puţin, l-am zărit pe Fletcher la marginea copacilor, cu sângele şiroindu-i dintr-o tăietură de pe frunte.

S-a răsucit, scuipând.

— Hai, ieşi, oriunde te-ai ascunde.

A ridicat arma, făcându-mi părul măciucă.

În timp ce îşi croia drumul prin lan, m-am cufundat şi mal tare în pământ, dorind să se deschidă şi să mă înghită cu Io tul. Păşea încet, dând florile la o parte cu genunchii, ţeava armei scrutând luminişul. Cu fiecare pas, bocancii săi negrii striveau florile. Când era la câţiva metri, s-a uitat cu ochii mijiţi către mine. Stătea cu capul într-o parte, de parcă nu ştia dacă eram o umbră sau nu.

Am îngheţat, fără să îndrăznesc să răsuflu. Mi-am îngro pat degetele în pământ. Sudoarea îmi curgea pe spate. În piept, aerul era captiv.

După ce s-a uitat atent, s-a întors şi a început să se îndepărteze de mine.

Am închis ochii, recunoscătoare că nu m-a găsit, recunoscătoare că cel puţin le-am dat lui Lark şi Arden un minut în plus să fugă. M-am relaxat pe patul de flori, plămânii eliberând aerul, când o rămurea a trosnit sub mine. Poc!

Fletcher s-a răsucit pe călcâie.

— Bună, păpuşică.

Am fost în picioare înainte să ţintească cum trebuie.

Primul glonţ a zburat pe lângă mine şi am fugit, cu inima bătudu-mi atât de tare încât mai să-mi sară din piept. Vântul îmi şuiera pe la urechi. Alt glonţ a fost tras, lovind un copac în zare. Am continuat să alerg şi nu m-am uitat în urma mea, Când arma a tras din nou. De data aceasta nu fost nici un glonţ, doar sunetul metalic al trăgaciului. Când m-am întors să mă uit, el lovea cu mâna arma blocată.

Am luat-o la goană printre flori, dar el a mărit pasul. Paşii lui erau mai rapizi decât înainte, iar trupul său scotea gemete scurte din cauza efortului.

— S-a terminat, a spus el, pregătindu-se să tragă.

M-am întors exact când a ridicat arma, ţintind spre spatele meu. Am închis ochii şi m-am rugat să se termine repede, corpul meu să nu se zvârcolească precum al căprioarei, sperând că voi părăsi acest loc fără atât de multă durere.

S-a auzit focul de armă.

Mi-am pipăit pieptul, aşteptând ca sângele să ţâşnească din rană, să simt senzaţia arzătoare a unui glonţ croindu-şi drumul prin carnea mea. Dar nu a fost nimic. Nici o gaură, nici o durere.

Nimic.

În spatele meu, Fletcher a îngheţat. A scăpat arma jos. În mijlocul cămăşii sale se întindea încet şi hotărât o pată roşie, spre braţe şi în jos pe piept. A scos un sunet bolborosit şi a căzut, cu gura deschisă, între flori.

Mi-am îndreptat privirea spre silueta de peste lan. O femeie în vârstă venea spre mine. Părea să aibă în jur de şaptezeci de ani, cu părul de un alb fantomatic prins într-o coadă lăsată pe spate. Îşi mângâia puşca din mână de parcă ar fi fost un animal de companie drag.

— Eşti în regulă? M-a întrebat, privindu-mi faţa.

Ţineam mâna pe piept, încercând să-mi calmez inima ce încă bătea nebuneşte.

— Da, am reuşit să spun într-un sfârşit. Cred că da.

A luat arma lui Fletcher de jos şi a golit muniţia în palma ei. Apoi l-a lovit cu piciorul, puternic, în coaste. Nu s-a mişcat. Era deja mort.

— Mulţumesc, am şoptit eu, nesigură dacă acesta era lucrul corect de spus.

Bătrâna a zâmbit, cu faţa ei ridată încă frumoasă.

— Marjorie Cross, a spus ea, întinzându-şi mâna zbârcită spre mine. Plăcerea e de partea mea.

— Am ajuns, a spus Marjorie, intrând în casă. Hai, aşezaţi-vă.

Ne-a făcut semn să mergem în camera de zi, unde o canapea roz era aşezată în faţa focului, fiecare braţ fiind acoperit de dantelă îngălbenită. O oală fierbea la foc mic, iar mirosul de coacăze se răspândea în toată camera.

Le-am făcut semn lui Lark şi Arden să intre.

— E-n regulă, am şoptit eu, în timp ce Marjorie aşeza armele pe masa din bucătărie. Suntem în siguranţă.

— Otis! A strigat Marjorie de la baza scărilor. Otis! Se ţinea de gât în timp ce striga, fiecare cuvânt fiind forţat. Îmi pare rău, a spus ea, uitându-se la noi. Nu avem de unde cumpăra aparate auditive în zilele astea. Înţelegeţi voi.

— Spune-mi, de ce suntem în casa acestei doamne nebune? A şoptit Arden când ne-am aşezat pe canapea.

Îşi ţinea mâna apăsată pe braţ, unde avea o zgârietură lungă de la umăr până la cot, cu partea interioară murdară de cenuşă.

— Această doamnă nebună tocmai mi-a salvat viaţa.

Strigasem în pădure douăzeci de minute înainte ca Arden şi Lark să se arate. Le fusese frică să nu fie o capcană plăinuită de Fletcher. Urmând-o pe Marjorie, ne croiserăm drum spre o casa acoperită cu şindrilă, ascunsă în pădure, cu o singură lampă ce lumina la geam. Era aceeaşi lumină pe care o văzusem când fugeam de Fletcher.

Marjorie cotrobăia prin bucătărie, stivuind farfurii într-o mână.

— E frumos aici, a spus Lark, cu faţa încă transpirata şi bluza pătată de noroi roşiatic. Îmi place.

Canapeaua părea confortabilă, iar pernele elegante nu miroseau a mucegai, ca majoritatea pernelor post-molimă. Ceşti fine – niciuna ciobită – şi figurine de copii de porţelan prinşi în joc sau uitându-se printr-un telescop umpleau un dulăpior. Masa lungă din lemn era aşezată vizavi de blatul de bucătărie şi era decorată cu un bol de argint plin cu tomate roşii, galbene şi verzi.

M-am gândit la cea mai râvnită carte din bibliotecă, despre o fată Nancy, care avea jupe de balerină şi agrafe de păr şi toate celelalte obiecte de lux pe care nu le aveam la Şcoală. Când eram mici, Pip, Ruby şi cu mine obişnuiam să ne ghemuim în pat împreună, şi citeam despre familia lui Nancy care mergea la un magazin de îngheţată, rămânând mai mult la partea în care îşi îmbrăca părinţii, aşezându-i ochelarii tatălui ei şi dând cu ojă pe unghiile mamei. Casa ei am iubit-o mereu, cu canapeaua pe care se tolăneau, cu plante pe mese şi cu dulapul care părea să dea mereu pe dinafară de haine şi jucării. Era un cămin adevărat, cu pereţi vopsiţi şi mobilă asortată. Ca acesta.

Poliţa şemineului din cărămidă era plin cu poze înrămate.

Un portret alb-negru arăta o fetiţă cu un şorţ în pătrăţele. Într-alta era un băiat îmbrăcat într-un costum alb cu o floare prinsă la rever. Apoi, mai era o poză cu un cuplu tânăr, amândoi îmbrăcaţi cu pantaloni cu talie înaltă şi având mâinile petrecute unul în jurul celuilalt. Femeia blondă, puţin mai în vârstă decât mine, îl ţinea pe bărbat în braţe, cu o mână în dreptul inimii lui.

M-am gândit instantaneu la Caleb. Era undeva, crezând ce voia. Păstra în amintire momentul în care i-am dat la o parte mâna de pe braţul meu, incertitudinea mea atunci când mă întrebase de Leif. Era undeva acolo, fără mine.

— Văd că avem musafiri.

Un bărbat cu părul alb a coborât pe scări, ridicând cu greutate un picior. Era mai bătrân decât Marjorie, îmbrăcat

cu o bluză de flanel băgată neatent în pantalonii albiţi în genunchi, cu materialul gălbui ros de atâta purtat. Lark a tresărit când l-a văzut, şi mi-am dat seama că la fel aş fi făcut şi eu cu câteva săptămâni în urmă. După atâta timp petrecut cu Caleb, călărind în spatele său, sau mergând lângă el prin pădure, nu mă mai speriam cum o făceam cândva.

Marjorie a îngenuncheat lângă foc şi a scos câte o lingură plină de coacăze pe fiecare farfurie.

— Le-am găsit în pădure. Un sălbatic încerca să le omoare. L-a privit pe Otis un pic prea mult timp. Simţeam că ceva rămăsese nerostit.

— Ce căutaţi în sălbăticie?

Otis a tras un scaun din sufragerie, târşâindu-i picioare pe podeaua tocită din lemn, şi s-a aşezat lângă noi.

Ochii lui Lark au început să lăcrimeze.

— Bărbatul ăla, Fletcher, ne-a capturat. Ne ducea undeva să ne vândă.

În timp ce vorbea, şi-a dat părul pe după urechi, cu dogitele tremurătoare.

— Suntem din Şcoli, a adăugat Arden. Am evadat.

Marjorie mi-a întins o farfurie cu coacăze aburinde şi am inhalat mirosul acru. Porţelanul avea mici trandafiri violeţi pe margine. Era un contrast bine-venit faţă de farfuriile de metal din care mâncaserăm la Şcoală şi de străchinile din lemn pe care Caleb ni le dăduse în buncăr.

— De cât timp sunteţi pe cont propriu? A întrebai Marjorie.

— De patru zile, a spus Lark.

Marjorie a făcut semn spre mine şi Arden.

Am înghiţit coacăzele.

— Nu sunt sigură… de câteva săptămâni?

— Da, a spus Marjorie. E greu să ţii socoteala zilelor cânii eşti de una singură.

În timp ce vorbea, ochii ei au fugit spre Otis.

— Încotro vă îndreptaţi? A spus ea.

Arden s-a uitat într-o parte spre mine şi a aşteptat. Eu am dat uşor din umeri. Era periculos să ai încredere în cineva, dar Marjorie tocmai îmi salvase viaţa.

— Urma să mergem pe şoseaua 80, spre un loc numi! Califia, a spus Arden, jucându-se cu furculiţa prin mâncare.

— Deştepte fete, a spus Otis.

Acum că stătea jos, crăcii pantalonilor se ridicau deasupra gleznelor, expunând piciorul drept din lemn. Priveam lung la lemnul deschis la culoare, la partea nefinisată care forma glezna, la pana îngropată adânc în pantoful său. Părea că fusese cioplită dintr-o creangă de copac căzut.

— Şi cum aveţi de gând să ajungeţi acolo?

— Ne-am rătăcit, am spus. Nu ştiu cum o să ajungem.

Lark înfuleca din coacăze, înfometată.

Marjorie i-a mai aruncat o privire lui Otis. Apoi s-a ridicat, mergând agale spre felinarul de la geam. L-a ridicat şi a stins lumânarea.

— Ştiu eu.

Mi-am îndreptat privirea spre rafturile din spatele ei, unde era aşezat un radio de metal negru, cu o pereche de căşti puse deasupra lui.

— Cărarea, am spus eu tare, pentru nimeni în special.

Otis a arătat spre podea.

— Chiar acum staţi pe ea.

— Cum adică? A întrebat Arden.

A dat drumul farfuriei, care i-a căzut în poală, lăsând furculiţa să clincăne pe porţelan. Îi spusesem despre Cărare când eram în încăperea lui Paul, dar din cauza febrei, probabil că uitase numele.

Marjorie stătea în faţa noastră, cu mâinile ei zbârcite împreunate.

— Acesta este un refugiu sigur, doar un popas, pe lângă alte buncăre, de-a lungul Cărării spre Califia. Ajutăm orfanii sa scape de regimul Regelui.

Lark se holba la lumânarea din felinar, la fumul care se ridica din mucul negru.

— Dar trupele? Nu ştiu că sunteţi aici?

Şi-a încrucişat braţele la piept, îmbrăţişându-se.

— Sunt mereu suspicioşi, i-a spus Otis. Trec pe aici cu Jeepurile din când în când, ne pun întrebări sau verifică casa. Dar fără dovezi că facem ceva rău, nu prea pot face nimic. Avem permisiune să trăim în afara Oraşului de Nisip.

— Permisiune? Am întrebat eu.

Auzisem de Pribegi, bineînţeles, dar erau cerşetori, hoinari fără direcţie. Îi asemuiam cu cei care erau numiţi „fără casă” în cărţile vechi, nu persoane care trăiau în case – în cămine – ca aceasta.

Otis şi-a tras cracul pantalonului în jos, acoperindu-şi piciorul de lemn.

— E un proces îndelungat şi nu mulţi aleg să treacă prin el, dacă nu există un motiv bine întemeiat. Dar suntem bătrâni, şi nu e nevoie de noi în Oraşul de Nisip. De obicei ne lasă în pace.

Lark şi-a muşcat pielea de pe deget. Lumina focului îi încălzise obrajii, scoţându-i în evidenţă frumuseţea feţei rotunde şi blânde.

— Ce v-ar face dacă ar şti că ne ajutaţi?

— Ne-ar ucide, a spus Marjorie nonşalantă.

Se uita la buştenii ce ardeau. Ei au pocnit, iar carcasele lor carbonizate au căzut în foc.

— Regele nu tolerează opoziţia, a continuat ea. Au fost atâtea dispariţii în Oraş. Un cetăţean care lucra pentru cărare, un bărbat pe nume Wallace, a spus din greşeală unui informator despre misiunea sa. A dispărut într-o săptămână. Soţia lui a spus că a fost luat chiar din pat, dus cine ştie unde.

Limba mi s-a încreţit în gură ca un şarpe uscat. Visasem atât de mult la acel loc, la străzile curate cu dale, la plajele artificiale unde femeile stau sub umbrele, citind cărţi. Cum am crezut acele minciuni atâta timp?

— O să staţi cu noi câteva zile, a spus Otis. Apoi vă mutăm într-un alt sanctuar. Le puteţi distinge după felinarele din

geamuri – dacă sunt aprinse, este loc pentru voi.

Lark continua să îşi ronţăie degetele, jupuindu-şi pielea până la sânge.

— Dar dacă suntem prinse, vom fi ucise – voi aţi spus-o, cu gura voastră.

Marjorie şi-a prins o şuviţă din părul ei alb, des, în cosiţă.

Lumina focului făcea umbrele să pâlpâie, însă expresia ei era neschimbată.

— Acum aproape două sute de ani, Harriet Tubman a îndrumat sclavii spre libertate. Şi când aceştia i-au spus că nu credeau că or să poată, sau că le era frică, ea a îndreptat o armă spre ei şi a spus – Marjorie mima o armă ţinută în mâini – „înaintaţi sau muriţi.”

Otis şi-a pus mâna pe a lui Marjorie, îndreptând arma invizibilă în jos. Apoi s-a întors spre noi, cu ochii mijiţi, cu pieli-a încreţindu-se sub ei.

— Ceea ce vrea să spună e că nu mai este loc de frică. Pe asta se bazează regimul Regelui: pe presupunerea că ne este prea frică să trăim în alt mod.

Mi-am adus aminte de sentimentul avut atunci când am ajuns la marginea zidului. La câte ştiam, la câte văzusem în acea clădire odioasă de peste lac, ceva tot mă reţinea. Am auzit un cor de eleve, şoptind despre câinii şi găştile din sălbăticie. Am auzit bătaia constantă a degetelor zbârcite ale Directoarei Bums pe masă, îndemnându-mă să iau vitamine le. Profesoarele interveneau în melodie cu şuvoaie de cuvinte despre bărbaţi, care puteau manipula femeile cu un simplu zâmbet. Trecutul meu se comprimase subit într-un cântec ispititor, spunându-mi să nu plec.

— Cred că sunteţi obosite, a spus Marjorie într-un final Haideţi să vă duc în camera voastră.

În timp ce Otis strângea farfuriile goale, ea s-a ridicat şi ne-a condus în jos pe nişte scări înguste de lemn. Sub casă era un subsol plin cu scaune şi cutii suprapuse, o maşinărie veche gri cu o tastatură şi nişte ziare pătate de apă.

L-am luat pe primul din vârful teancului – The New York Times. Arăta o poză cu o femeie întinzându-se peste o baricadă, jelind, cu gura deschisă. Titlul ziarului era: în mijlocul crizei, baricadele despart familii. Profesoara descrisese acel oraş, molima care lovise clădiri întregi de apartamente, cu uşile cu lacăte, să ţină persoanele înăuntru.

— Aici? A întrebat Arden, arătând spre o canapea veche aşezată în colţ.

Dar Marjorie s-a mutat în cealaltă parte a camerei, deschizând uşile unei cămări. A luat conservă după conserva, până când a golit raftul din mijloc.

— De fapt, a spus ea, dând la o parte o pânză de păianjen, aici.

A aprins un felinar şi a luminat camera secretă. Două rânduri de paturi de cazarmă erau aşezate lângă pereţi, şi în colţ o chiuvetă de metal. Pereţii erau din pământ, podeaua fiind acoperită cu un covoraş gri, subţire. Mi-a adus aminte de camerele din buncărul băieţilor.

— E mai bine, în caz că suntem surprinşi de soldaţi în timpul nopţii. După colţ este o uşă secretă care dă în curtea din spate. Aveţi prosoape, câteva schimburi de haine şi nişte pantofi, a spus ea, privindu-ne picioarele goale şi murdare.

Arden a urcat prin cămară, aruncându-se pe unul din paturile de jos.

— E chiar mare, a spus, în timp ce Lark a urmat-o înăuntru.

Lark şi-a schimbat bluza sfâşiată cu o cămaşă de noapte curată înainte să se prăbuşească pe saltea, învelindu-şi picioarele cu o pătură subţire. Şi-a pus capul pe o pernă turtită, părând pentru prima dată calmă, expresia sa relaxându-se în timp ce se pregătea să doarmă.

Stomacul meu era sătul de la coacăze, şi bătăile puternice ale inimii se domoliseră la un ritm constant. Încă eram pe fugă, încă în pericol, dar nu am simţit aceeaşi teroare în piept. M-am uitat la faţa ridată şi blândă a lui Marjorie.

— Haide!

Mi-a făcut din nou semn să intru în cămară. Hainele ei miroseau a fum, o mireasmă liniştitoare prin familiaritatea ei.

— Vei fi în siguranţă aici – îţi promit, a spus.

Nu mă mai puteam abţine. Am îmbrăţişat-o, relaxându-mă în căldura corpului ei. Profesoarele nu ne atinseseră niciodată, exceptând dăţile în care o mână fugitivă trecea pe spatele nostru în timp ce ne îndruma spre cină, sau o bătaie fermă pe umăr când privirile noastre pluteau pe geam în timpul orelor. Am implorat-o pe Profesoara Agnes odată, în primul an la Şcoală, să îmi descâlcească părul. Am ţipat, am lovit cu piciorul, mi-am agitat mânuţele în timp ce loveam peria de chiuveta de porţelan. A stat acolo mai bine de o oră, cu mâinile în buzunar, fără să se mişte, până când mi-am descâlcit singură părul.

Treptat, mâinile lui Marjorie s-au înfăşurat în jurul meu Mâinile mele apăsau pe oasele tari din spatele ei, simţind cat de mic îi era trupul sub cămaşa ei largă de în.

— Mulţumesc, i-am spus eu, repetând, iar şi iar, cuvintele devenind mai slabe de fiecare dată. Mulţumesc, mulţumesc, Ne-am trezit în miros de pâine coaptă.

— Avem ouă proaspete pentru voi, fetelor, a spus Otis, trăgând scaunele de sub masă.

M-am uitat la mâncărurile puse în faţa noastră, omleta aburindă, carnea de mistreţ sărată şi uscată, tăiată în fâşii subţiri, pâinea pufoasă de pe piatra încălzită a cuptorului lui Marjorie. Am zâmbit, simţindu-mă copleşită de emoţii.

— Arată delicios, am spus.

Lark s-a aşezat la masă şi a răsturnat o lingură plină cu vârf pe farfuria ei. Nu se sinchisise nici măcar să se dezbrace de cămaşa de noapte.

Arden s-a uitat prin cameră, observând geamurile din faţa, din laterale, şi uşile care dădeau în curtea interioară.

Draperiile erau toate trase.

— Oare sunt vampiri? A şoptit ea.

Marjorie trebăluia prin bucătărie, tăind roşii şi punându-le într-un bol. M-am gândit din nou la urmărirea din pădure, la Fletcher şi la rana din pieptul lui când l-a împuşcat ea.

— El e tot afară? Am întrebat, cu ochii fixaţi asupra ei.

Marjorie s-a oprit din tăiat. Apoi a făcut semn cu cuţitul spre geam.

— Bill şi Liza au grijă de el.

Arden se holba la farfuria cu carne roşie.

— Cine sunt Bill şi Liza? A întrebat.

— Pisicile noastre, a spus Marjorie.

A pus tomatele în faţa lui Otis, ţinându-şi o mână pe gâtul lui.

Lark a înghiţit, ochii ei urmărindu-i ba pe Marjorie, ba pe Otis.

— Pisicile voastre au grijă de Fletcher?

Otis a dat din cap, apoi a mai luat o îmbucătură din carnea sa.

Am dat la o parte draperiile de la geamul din faţă, permiţând unei raze de lumină albă să dezvăluie praful din aer. La treizeci de metri depărtare, două pume sfârtecau cadavrul lui Fletcher, fălcile lor înfruptându-se din carnea lui însângerată. Un animal avea o mână în bot, degetele cenuşii ieşindu-i printre dinţii.

— Cel mai bine ar fi să nu stai aproape de geam, dragă, a spus Marjorie, chemându-mă înapoi la masă. Există întotdeauna posibilitatea ca soldaţii să ne urmărească.

Lark mesteca o fâşie de carne de mistreţ. A privit-o pe Marjorie, apoi pe Otis, cu prudenţă.

— Deci… sunteţi căsătoriţi?

Marjorie a trecut cu degetele peste Otis, şi ochii ei dansau amuzaţi.

— L-am întâlnit pe Otis cu mult înainte de molimă Locuiam la New York pe atunci…

— Nu ştiu ele ce e New York, ne necăjea Otis.

Marjorie a strâmbat din nas spre el, mimând enervarea.

El s-a întors spre noi, însă privirea lui era departe.

— Era pe cealaltă coastă a ţării, a spus, şi era unul dintre cele mai spectaculoase oraşe din lume. Clădiri care se înălţau spre cer, trotuarele erau atât de pline cu oameni, că trebuia să te strecori printre ei. Trenuri subterane şi crenvurşti pe care îi puteai cumpăra de pe stradă.

Citisem cărţi a căror acţiune avea loc în New YorkMarele Gatsby, Casa veseliei – dar tot părea imposibil. Numărul de persoane necesar să umple un zgârie-nori, să umple o stradă… nu văzusem atâtea persoane în toată viaţa mea.

Marjorie i-a luat mâna şi i-a sărutat-o.

— Îţi mulţumesc, dragule. Eram în New York şi el era acolo într-o noapte, aşezat în faţa mea, şi povestea ceva ridicol despre reciclare.

— Nu era despre reciclare, a chicotit Otis ca pentru sine.

Dar e în regulă.

— Ce înseamnă reciclare? A întrebat Arden.

— Nu contează. Ideea e că, a continuat Marjorie, eu nu ascultam. Pur şi simplu îl priveam şi mă gândeam: acest bărbat, acest cineva – nici nu îi ştiam numele – este aşa de plin de viaţă. El era cea mai captivantă persoană pe care o cunoscusem… şi cea mai familiară.

Otis i-a sărutat mâna lui Marjorie.

Mă gândeam la modul în care Caleb mă privea, la felul cum simţeam fiecare centimetru dintre noi. Cum cicatricea în formă de semilună de pe obraz se încreţea când râdea, cum se uita drept înainte când zicea ceva important.

— Mă gândeam că o să devină un găgăuţă, dar cu fiecare minut petrecut cu el, îl iubeam şi mai mult, a încheiat Marjorie.

Arden a înghiţit o îmbucătură de omletă.

— De asta n-aţi plecat, la fel ca restul lumii? A spus ea. Când Regele v-a chemat în Oraşul de Nisip, urma să vă despartă?

Marjorie s-a uitat în jos, urmărind cu degetul fibrele mesei de lemn.

— Regele nu vrea persoane ca noi în Oraş. Suntem prea bătrâni pentru a fi de folos. A vrut ca eu să predau în Şcoli şi au încercat să-l pună pe Otis să măture podelele din lagărele de muncă. Dar nu, nu ăsta e motivul.

— Noi nu am vrut, a spus Otis. Pentru că era greşit. Încă e.

— În timpul molimei, şi după, toată lumea se temea, a continua Marjorie. A existat un guvern de formă înainte să se întâmple, o democraţie. Dar boala a venit atât de repede încât, în primele şase luni, jumătate din liderii ţării au murit. Legile erau irelevante – nimeni nu citea Constituţia. Informaţiile erau tăinuite. Şi a fost intenţionat, sunt sigură acum. Pentru o perioadă lungă de timp, fără electricitate, fără telefoane, habar nu aveam ce se întâmpla. Apoi, acest politician a anunţat planuri de reconstrucţie. Se presupunea ca el avea să fie la putere până ce lucrurile se linişteau, dar au mai trecut doi ani până ce molima s-a stins. Deja toată lumea avea încredere în el. Au crezut în el când a spus că America trebuia unificată sub un singur lider. Toţi se temeau şi n-au făcut decât să asculte şi să urmeze ordinele. Nu s-au îndoit niciodată, şi aşa a devenit şi mai grav.

— Poate că va fi diferit, dacă aşteptăm? Lark îşi ţinea faţa în mâini. Nu poate să continue la nesfârşit. Poate după ce Oraşul de Nisip este construit şi…

— Timpul în sine este neutru, a corectat-o Marjorie, ritmul memorizării impunându-le o anume fermitate cuvintelor. Şi va trebui să regretăm pe parcursul acestei generaţii nu doar cuvintele pline de ură şi acţiunile oamenilor răi, ci şi tăcerea înfricoşătoare a oamenilor buni.

Otis s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu piciorul său cu proteză întins în faţă.

— Martin Luther King Jr.

— Cine e? Am întrebat, apucând ultima bucată de mistreţ.

Otis şi Marjorie s-au uitat unul la altul.

— Voi, fetelor, mai aveţi multe de învăţat, a spus el.

— Avem la dispoziţie câteva zile, am răspuns eu.

Învăţaserăm aşa de multe la Şcoală, dar totul părea în zadar acum. Adevărata mea educaţie începuse cu Caleb. Mă simţeam de parcă abia începusem; adevărul era ceva pe care încă nu puteam să mi-l imaginez.

— Da, a spus Marjorie. Aşa este. Şi-a netezit mâinile deasupra mesei, şi s-a uitat spre Otis. Deocamdată, ce ai zice să dai drumul la proiector? Pun pariu că fetele astea n-au văzut niciodată un film bun.

Otis a mers până în mijlocul camerei de zi, unde o cutie plată era conectată la un pachet uriaş acoperit cu bandă adezivă gri strălucitoare.

— Merge pe baterii de tip D, a spus el, lovind partea de sus. Eu l-am făcut să meargă.

A apăsat câteva butoane şi un dreptunghi luminos a apărut pe peretele de deasupra şemineului.

— Ce e? A întrebat Lark, aşezându-se pe canapea.

Şi-a tras în poală o pernă cu dantelă. Muzica lentă a umplut camera şi deasupra şemineului a apărut scris pe perele cuvântul FANTOMĂ (GOST).

Văzusem până atunci doar câteva fragmente de video filmate dincolo de zid. Ne adunam grămadă şi ne holbam la ecranul mic pe care Profesoara îl ţinea în mână. Am văzul haite de câini sălbatici care mâncau căprioare. Am văzut iarba înaltă mişcându-se în timp ce bandele îşi croiau drumul prin ea, târându-se pe coate şi pe genunchi ca să nu fie văzuţi Dar asta era cu totul diferit. Gloanţe zburând de-a lungul ecranului; un ciocan dărâmând un zid vechi şubred, o femeie sărind în braţele unui bărbat pentru un sărut, oameni mergând pe străzile largi ale oraşelor, exact cum ni le descrisese Otis. Arden şi cu mine stăteam în picioare, holbându-ne.

— Puteţi să vă aşezaţi, a râs Marjorie, îndemnându-ne spre canapea.

Corpul meu s-a prăbuşit pe perne şi uşor-uşor am început să uit unde sunt, acaparată de lumea din faţa mea. M-am înroşit când Sam şi-a pus mâinile în jurul lui Molly şi vasul de

lut a căzut sub degetele lor. Corpul meu s-a încordat, respiraţia mi-a devenit mai sacadată atunci când erau atacaţi pe aleea întunecată. La sfârşit, când şi-au spus la revedere, am pus mâna la gură, abţinându-mă cu greu să nu plâng.

Când peretele s-a înnegrit la loc, Lark l-a implorat pe Otis să mai pună un film. Dar eu nu puteam vorbi. Filmul fusese despre dragoste, despărţire şi moarte. Nu mă gândeam la altceva decât la Caleb.

— Mă duc să mă întind, am spus eu, atentă să nu-i surprind privirea lui Arden.

Marjorie s-a oprit din tăiat.

— Eşti bine, dragă?

— Mai stai, a stăruit Lark. Ne mai uităm la încă unul.

Eram deja la scările ce duceau la subsol.

— Sunt bine, sunt doar obosită. Cred că mă ajung din urmă toate evenimentele, am minţit eu.

Arden a dat din cap înţelegătoare când am început să cobor pe scări.

— Mai face aşa din când în când, am auzit-o spunând în urma mea. Nu trebuie să vă îngrijoraţi.

M-am aşezat pe pat în camera secretă întunecată şi mi-am permis să plâng. Curând suspinam, acele suspine grele, înecate, ale cuiva care nu apucase să spună la revedere. Era doar acel pat, doar drumul spre Califia, doar câteva zile până când deveneam din nou o fugară. Nu aveam să-l mai văd pe Caleb niciodată.

Când Lark şi Arden au venit la culcare câteva ore mai târziu, aşezând conservele în urma lor, m-am prefăcut că dorm. Arden a tras pătura peste picioarele mele goale şi le-a înfăşurat cu grijă în ea.

— Noapte bună, a şoptit ea.

Curând, respiraţiile lor au devenit abia auzite şi mai rare, până când s-au cufundat într-un somn adânc.

Eu însă nu aveam să dorm – nu puteam. Mă gândeam doar la raftul de lemn de pe zidul lui Marjorie, la radioul care

stătea acolo. Mi l-am imaginat pe Caleb în acea noapte în lagărul de muncă, sucind butonul maşinăriei înainte şi înapoi, ascultând în timp ce stătea în pat. Mi-am adus aminte de cel care stătea la masa mică, ruptă, din camera lui. Probabil că asculta fără să se mişte. Cum altfel avea să primească veşti din Oraş? Cum altfel ar fi comunicat cu Moss?

M-am ridicat, fără să resimt orele care trecuseră, oboseala călătoriei cu Fletcher, sau lacrimile care mă secătuiseră Simţeam doar oportunitatea în timp ce dădeam la o parte conservele, cât mai încet posibil.

A jurat uciderea tiranului, o răutate umblătoare-n lunii, Eloise amintindu-şi iubirea care iartă.

La etaj, camera de zi era întunecată. Am pipăit prin jur, până când, într-un final, am găsit un felinar pe masa din bucătărie. M-am gândit să o chem pe Marjorie, dar erau prea multe de explicat. Despre raid, ce se întâmplase cu Leif, şi propoziţia care îl făcuse pe Caleb să fugă în pădure.

Am deschis dulăpioarele din bucătărie, căutând printre oale arse şi borcane de mâncare o bucată de hârtie cu o locaţie pe ea. Profesoara spusese odată, cu mult timp înainte, că înainte de molimă a existat un sistem de distribuit corespondenţa. Adrese, era cuvântul pe care ea îl folosise. Am căutat într-un sertar cu ustensile şi un altul cu baterii, elastice, şi foarfece. În sertarul mesei din spatele canapelei erau nişte fotografii vechi cu o Marjorie însărcinată, cu o fetiţă mică agăţată de piciorul ei. Am găsit una cu doi copii într-o baie plini cu clăbuci de săpun. Era straniu că nu pomeniseră de fiicele lor, că pe pereţi nu exista nici măcar o urmă de ele.

Sub alte poze erau ascunse trei cărţi poştale groase, ilustrate. Pe una scria, Phuket, Thailanda, cu o apă care se întindea până la orizont.

Pe spate era scris: Salutare, mamă şi tată, Thom şi cu mine ne distrăm de minune. Aici sunt cele mui inimoase plaje din lume. E paradisul pe pământ. Cu dragoste, Libby.

Adresa alăturată menţiona Sedona, Arizona.

Am dat jos de pe raft radioul şi am răsucit butonul exact cum le văzusem pe Profesoare făcând la Şcoală în timpul adunărilor. Un zgomot de fundal a umplut camera. Am luat receptorul în mână şi am apăsat pe buton. Zgomotul s-a oprit. Am vorbit cu grijă, să fiu sigură că fiecare cuvânt era clar:

— Senzaţia unei nopţi tăcute. Eloise vedea etern căutaţii aştri. Unde tu apari, magia apare, convocând adesea lucruri extraordinare, bune.

Am repetat, o dată şi încă o dată, de parcă îi spuneam adevăruri banale: îmi era dor de el. Aveam nevoie de el. Îmi părea rău.

După ce am spus-o de zece ori, cuprinsă de ritm, am adăugat:

— Sărutul etern dăruit omului nopţii atotprezent.

Am repetat propoziţia. Apoi am dat drumul butonului. Se auzea doar zgomotul de fundal.

Te rog, spune ceva, mă gândeam eu, imaginându-mi-l în acel fotoliu ponosit, şi vocea mea umplând camera. Spune ceva. Însă la urechile mele a ajuns doar zgomotul surd al nimicului. Am aşteptat acolo, holbându-mă la transmiţătorul negru, până când l-am aşezat înapoi pe raft. Poate că nu auzise. Poate că încă era supărat. Şi totuşi, nu eram descurajată.

Aveam să trimit alte mesaje şi în ziua următoare şi în cealaltă zi, în fiecare zi, până când plecam. Vocea mea ar fi răsunat în acea cavernă, cuvintele legate împreună în propoziţii codate, recitate o dată şi încă o dată, până când ajungeau la el, acolo în noapte.

— Vreau să mă mai uit la filme, a spus Lark, punânD în chiuvetă farfuriile cu rămăşiţele micului dejun.

Marjorie şi Otis stăteau la un capăt al mesei, terminându-şi ceaiul, în timp ce Arden şi cu mine jucam rummy.

— Gata cu filmele, a spus Arden.

Mă privea peste cărţile ei răspândite în evantai în mâna Părul ei negru scurt, de obicei încâlcit, era pieptănat drept şi aşezat după urechi, iar pielea, curată, avea o strălucire sănii toasă.

— Nu avem nevoie de alte filme despre poveşti de dragoste chinuite, adăugă.

Eu mă trăgeam de vârfurile despicate ale părului, cu mintea pe jumătate acolo, pe jumătate la Caleb. După ce am trimis mesajul în seara precedentă, adormisem pe salteaua uzată, lăsându-mi corpul să se afunde adânc în somn. Curând, gândurile au devenit visuri şi l-am văzut în camera lui, cu mâinile pe radio.

L-am văzut ascultând mesajul.

Lark s-a mutat la masă, arătând cu degetul spre Arden. Puloverul pe care îl purta era cu trei mărimi mai mare şi îi lăsa umărul gol.

— Nu eşti singura care poate decide. Poate că sunt mai mică decât tine, dar am şi eu un cuvânt de spus…

— Gata, gata, a spus Otis, ridicându-şi mâinile. A râs, şi ochii lui cenuşii s-au întâlnit cu ai lui Marjorie. Parcă ne-am întors în timp.

Mi-am adus aminte de poza cu plaja şi de mesajul mâzgălit de la fata pe nume Libby.

— Aveţi o fiică? Am întrebat eu, aşezând cărţile cu faţa în jos.

— Două, a spus Marjorie. A şters masa şi a frecat cu unghia o sămânţă uscată de roşie. Libby şi Anne.

Otis s-a ridicat. S-a întors cu spatele când a vărsat o găleată de apă în chiuvetă.

— Erau exact ceea ce îţi doreşti când vrei să ai copii, a spus el. Aveau douăzeci şi şapte, respectiv treizeci şi trei de ani.

Când s-a întors, avea lacrimi în ochi.

— Însă nu prea mai vorbim despre asta, a spus Marjorie, şi farfuriile au zăngănit în chiuvetă. Oricum, Otis se referea la faptul că e bine să vă avem pe voi, fetelor, aici.

M-am gândit la mama mea şi la scrisoarea pe care mi-o scrisese. Mi-o îndesase bine în buzunar în ziua în care au venit camioanele, singurul lucru pe care urma să îl am de la ea. Era pierdută acum, împreună cu restul amintirilor mele în buncăr, şi nu o s-o mai ţin niciodată în mână. M-am gândit la cum se ghemuia lângă mine în pat, citindu-mi poveşti despre un elefant vorbitor pe nume Babar. Îmi lega şireturile, mă îmbrăca şi îmi pieptăna părul. „Te iubesc” spunea încet, cu fiecare nasture pe care îl încheia, cu fiecare cută pe care o îndrepta. „Te iubesc, te iubesc, te iubesc.”

— Şi noi ne bucurăm să fim aici, am spus eu.

Dar Marjorie se uita peste umărul meu la altceva. Ridurile de pe faţa ei deveneau mai adânci, mai aspre, în timp ce se îndrepta spre rafturile cu cărţi. Mâna ei a atins prima dată raftul de sus, apoi radioul din metal negru de dedesubt.

— Cineva a mutat radioul.

Modul cum spusese asta – încet, cu o tentă de mânie m-a speriat. Otis a pus mâinile pe blatul de bucătărie, uitându-se la Lark.

— De ce vă uitaţi la mine? A spus Lark. S-a dat înapoi, acoperindu-şi umerii cu puloverul. N-am făcut nimic.

— Eu am făcut-o, am spus, respirând din ce în ce mai repede.

Marjorie a înclinat capul, inspectându-mă.

— Ce-ai făcut? A întrebat ea, vocea ei răsunând mai taie decât de-obicei.

Şi Arden s-a întors spre mine, cu o expresie confuză pe chipul ei palid. A pus jos cărţile.

— A trebuit să trimit un mesaj cuiva… dar a fost codificat

— Ce cod ai folosit? S-a repezit Marjorie, venind spre mine.

A răsucit capătul eşarfei ei violet până când a devenit un colac dur şi strâns.

Arden m-a apucat de mână.

— Lui Caleb? A întrebat ea.

— Cine naiba e Caleb? A întrebat Otis.

Am tresărit, iar respiraţia mi s-a accentuat.

Marjorie a înconjurat masa să vină lângă mine.

— Nu contează cine era, a spus ea, apăsând cu degetele pe umărul meu. Contează ce cod a folosit. Acum spune-mi, care din ele?

Marjorie şi Arden se holbau la mine, cu ochii lor stăruitori şi insistenţi. M-am ridicat, aşezându-mă cu spatele sprijinit de perete.

— Codul… singurul.

Marjorie a lovit cu palma în masă, răsturnându-şi paharul, făcând apa să curgă pe podea.

— Nu e doar unul. Au fost treizeci şi cinci de coduri diferite de când s-a înfiinţat Cărarea în urmă cu cinci ani.

Aerul din cameră devenea prea fierbinte. Corpul meu era acoperit cu un strat subţire de transpiraţie. Abia am putut să rostesc cuvintele.

— A jurat uciderea tiranului…

— Nu! A ţipat Otis, lovind cu pumnul blatul de bucătărie. Nu, nu, nu!

Ochii lui Lark lăcrimau.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să fie o greşeală, a spus Arden în pripă. Poate că n-a făcut-o cum trebuie, poate că mesajul nici nu a fost transmis. Şi cine ascultă radioul?

— Toată lumea, s-a răstit Otis. Toată lumea ascultă.

Marjorie îşi freca fruntea. Pielea ei părea roz de la lumina soarelui ce strălucea prin draperii. Într-un final, s-a întors spre Otis.

— Ia bagajele! Nu avem mult timp.

— Îmi pare rău, am spus eu, simţind un nod în gât.

În clipa următoare, s-a auzit ceva afară, în depărtare. Toată lumea a îngheţat. Prin corul de păsări şi vânt, am auzit ceva străin, ceva terifiant: vuietul constant al unui motor de maşină.

Marjorie a mers la fereastră şi a tras draperia cât să încapă degetul.

— Sunt deja aici.

— Cine? A întrebat Lark, muşcându-şi buza agitată.

Otis a deschis un dulap de deasupra blatului, pipăind prin spatele unor borcane de sticlă. A scos un pistol şi l-a băgat la cureaua pantalonilor.

— Trupele.

Marjorie a alergat la chiuvetă şi a scos trei din cele cinci farfurii puse la înmuiat şi le-a aruncat cu zgomot într-un dulap mic. A băgat degetele în apa cu săpun căutând furculiţele şi cuţitele în plus, dar Otis a dat-o la o parte.

— Lasă-le! A ordonat el. Du-te!

Braţele ei erau ude până la coate, clăbuci albi îi atârnau pe piele.

— Urmaţi-mă, a spus ea într-un final, şi a coborât pe scări.

Lark s-a întins după poala cămăşii lui Marjorie, cu obrajii acum umezi de lacrimi.

— Ce ai transmis? A întrebat Arden. M-a apucat de mâna în timp ce alergam pe scări. Ce ai spus în mesaj?

Motorul devenea mai zgomotos pe măsură ce trupele se apropiau de casă. Cauciucurile scârţâiau pe peluză. Am deschis gura, dar nu i-am putut spune ce am transmis în detaliu, cine eram şi unde eram. Nu i-am putut spune că mă furişasem noaptea în camera de zi şi riscasem vieţile tuturor.

La subsol, Marjorie a deschis uşile de lemn ale dulapului.

— Ajutaţi-mă, a implorat ea, dând conservele jos de pe raft cu o singură mişcare. Au căzut pe podeaua de ciment, ştirbindu-şi colţurile.

Arden a smuls raftul afară şi Lark şi cu mine am intrat în camera secretă. Arden ne-a urmat rapid.

— Nu scoateţi o vorbă, a şoptit Marjorie în timp ce aşeza conservele pe raft.

La etaj, uşa din faţă s-a deschis cu zgomot şi voci de bărbaţi, joase şi răguşite, cereau ceva.

— Grăbeşte-te, a ţipat Lark, bătând cu degetele pe raftul de lemn. Te rog, Marjorie, grăbeşte-te.

Marjorie s-a aplecat şi a adunat conservele în braţe, aşezându-le înapoi pe raft. Mâinile ei zbârcite se mişcau încet, trădându-i vârsta.

— O fac cât de repede pot, a spus ea, cu vocea tremurătoare. O fac.

S-a şters pe faţă. Atunci mi-am dat seama că plângea. Şuvoaie subţiri îi curgeau pe obraji.

Vocile au devenit mai puternice. Sunetul bocancilor bubuia deasupra noastră, iar bucăţi mici de mortar cădeau pe noi.

— Doar soţia mea, a spus Otis, apoi s-au auzit alte zgomote de paşi.

Marjorie aşeza ultimele conserve, când soldaţii îmbrăcaţi în verde şi maro au apărut pe scări. Arden m-a strâns de mână şi m-a tras mai adânc în cameră.

Am pus cealaltă mână pe gura tremurândă a lui Lark, încercând să o fac să tacă. Uşile de sticlă ale cămării s-au închis.

Printre golurile dintre conservele stivuite puteam să vedem părţi ale camerei. Am stat acolo în întuneric, privind cum bărbaţii coborau pe scări.

Într-o clipită, Marjorie s-a îndreptat, faţa i-a împietrit, iar mâinile s-au relaxat pe lângă corp.

— Cu ce vă putem ajuta de data aceasta, domnilor? Domnule locotenent Calverton, a spus ea, recunoscându-l pe soldatul mai bătrân, care avea un nas strâmb şi părul cu o meşă argintie.

Lângă el, un bărbat zvelt cu pielea palidă ţinea mâna pe armă.

— Domnule sergent Richards. Aţi venit să ne hărţuiţi din nou?

Amândoi stăteau în capul scărilor, ambii bine bărbieriţi, cu feţele spilcuite şi strălucitoare.

— Gata cu joaca, Marjorie, a spus Calverton. Ştim că ascunzi o fată pe nume Eve aici. Ea e proprietatea Regelui.

Arden m-a tras mai aproape. Picioarele mele deveneau şovăielnice sub greutatea mea, dar Arden m-a înhăţat de subraţ, ţinându-mă în picioare.

— Nu facem aşa ceva, a spus Otis. Când o să ne lăsaţi în pace? Încercăm să supravieţuim ca şi restul lumii.

Richards şi-a croit un drum printre cutiile de carton, sfâşiindu-le şi uitându-se înăuntru. A cotrobăit prin pivniţă, deschizând o uşă de sub scări, pipăind canapeaua uzată şi ciocănind pereţii din spatele unei grămezi de maşinării vechi.

— Trebuie să facem asta de fiecare dată? A întrebat Marjorie, încrucişându-şi braţele.

Otis a coborât ultimele trepte cu piciorul lui şubred. S-a sprijinit de perete, cu braţul aproape de coaste, ascunzând arma de sub cotul lui.

— Nu veţi găsi nimic, a spus el gâfâind.

— Ceva îmi spune că minţiţi, a spus Calverton.

Apoi a arătat spre uşile dulapului. Inima mea bătea, ritmul ei constant amintindu-mi că, pentru moment, eram în viaţă. Arden m-a împins în spatele paturilor suprapuse, apoi a tras-o pe Lark mai aproape. Ne-am adunat grămadă, respirând mai rar în încercarea de a face linişte, în timp ce soldatul mai tânăr deschidea uşile.

Îi vedeam picioarele din spatele barelor patului. Auzeam cutiile care zornăiau pe raftul superior. A coborât pe al doilea raft, trecându-şi mâinile de-a lungul lemnului. Apoi, conservele care acopereau pasajul au căzut. Lark a scâncit în timp ce lumina pătrundea în camera îngustă. M-am uitat în sus, ochii mei întâlnindu-i pe cei ai soldatului.

— Domnule, a spus el, dând mai multe conserve la o parte. Domnule, sunt mai multe scroafe…

Otis a scos arma de la curea şi a tras în Richards. Soldatul a căzut, luând după el raftul. Se ţinea de umăr, unde glonţul i-a trecut prin cămaşă.

În timp ce Otis s-a aruncat pe Calverton, Marjorie a privit spre noi.

— Fugiţi! A ţipat ea, arătând cu degetul în spatele nostru, spre tunelul care se strecura în întuneric. Acum!

Calverton l-a izbit pe Otis de perete, iar acesta a scăpat arma din mână. Şi-a şters uniforma în locul unde Otis pusese mâna, netezind materialul uşor şifonat. Apoi a coborât arma.

— Nu! Opreşte-te! A ţipat Marjorie.

Mâinile ei s-au întins, încordându-se, în încercarea de a acoperi spaţiul dintre ei. S-a întâmplat prea repede. Un glonţ, apoi altul, îngropându-se în pieptul lui Otis. Era mort înainte să lovească pământul.

Lark a fugit în tunel şi Arden a urmat-o, târându-mă după ea. Dar picioarele mele erau grele, tristeţea deja mă copleşea. Ţineam capul întors, şi am văzut-o pe Marjorie cum l-a lovit cu genunchiul pe soldat, în coaste, puternic. Abia dacă l-a încetinit. A ridicat din nou arma şi a lovit-o pe Marjorie peste obraz. A căzut peste Otis, braţele ei ţinându-l nemişcat, în timp ce soldatul a coborât arma din nou şi a tras un ultim glonţ.

Arden mă trăgea de braţ, dar eu eram împietrită, privind scena de parcă era proiectată pe peretele de deasupra şemineului. Richards strângând din ochi de durere, pata de sânge de pe obrazul lui palid, Marjorie prăbuşită, cosiţa ei albă devenind încet roşie.

Calverton s-a năpustit spre noi, dar eu nu puteam să mă mişc. După o clipă, Arden a tras de mine puternic, împingându-mă în faţă.

Am alergat prin tunel, tropăind într-un ritm constant în timp ce traversam întunericul. Mintea mea părea înceţoşată de irealitatea evenimentelor. Marjorie şi Otis fuseseră împuşcaţi. Erau morţi. Era vina mea. Oricât de mult repetam aceste adevăruri, nu aveau nici un sens.

Când am ajuns într-un final la capătul tunelului, am dat peste nişte trepte. O rază îngustă de lumină se strecura printr-o crăpătură lungă din tavan. Lark s-a izbit în trapă, dar metalul nu a cedat.

— E blocată, a ţipat ea, lovind-o cu pumnii.

În cele din urmă, uşa s-a ridicat un centimetru, scoţând la iveală o creangă groasă de copac ce căzuse pe ea şi blocase ieşirea.

În spatele nostru, conservele zornăiau în timp ce soldatul se strecura prin dulap. Lark s-a dat un pas înapoi, dându-ne voie să ne strecurăm între trepte şi uşă. Soldaţii erau chiar la colţ când s-a auzit o împuşcătură.

— Nu trageţi în ea avem nevoie de ea vie! A ţipat Calverton.

— Împinge mai tare! A ţipat Arden, împingând uşa cu palmele.

— Opriţi-vă! Din ordinul Regelui Noii Americi! A strigat Richard din tunel.

Arden şi cu mine ne-am izbit din nou în uşă, împingând aşa de tare încât ne durea. Cu un pocnet minunat, creanga s-a rupt, scoarţa făcându-se bucăţi deasupra noastră în timp ce uşile s-au deschis, dezvăluind lumina albă a dimineţii.

Arden a sărit afară. Eu am zăbovit pe trepte, întorcându-mă să o ajut pe Lark. Dar ea era prăbuşită la baza scării. Avea părul îmbibat de sânge, care băltea în jurul capului ei, de un roşu purpuriu.

— Lark!

M-am întins după ea şi am apucat-o, simţind căldura bălţii prin papuci. Glonţul o nimerise în ceafă.

— Lark!

— Trebuie să mergem! A spus Arden de deasupra. A arătat spre pădure. Nu vreau, dar noi…

Înainte ca ea să termine, soldaţii au trecut de colţ, cu armele aţintite asupra noastră. Braţul lui Richards fusese bandajat rapid cu eşarfa violetă a lui Marjorie.

Am alergat furioasă lângă Arden, am închis uşa de metal cu piciorul, corpul lui Lark rămânând încuiat sub ea. Soarele era neiertător, arzând peluza pârlită şi iluminând umbrele copacilor carbonizaţi. Pietre roşii, uriaşe, se întindeau în depărtare, formând un zid impenetrabil.

Tufişurile erau mai joase, nisipul fierbinte, iar următoarea casă era un pătrăţel în zare. Chiar şi afară, nu aveam unde ne ascunde.

Uşa s-a deschis, zdrăngănind în spatele nostru. Calverton mergea fără ezitare prin iarbă în timp ce îşi reîncărca arma.

— Haide, am spus eu, alergând spre dreapta, departe de pădurea carbonizată prin care trecuserăm în acea noapte cu Fletcher.

Ne-am croit drum printre copaci, tufişurile dese zgâriindu-mi picioarele. Departe de casa lui Marjorie, peste dune şi lizieră, un drum desfundat ducea spre un cartier.

Un glonţ a lovit un copac în faţa lui Arden, înfigându-se în lemn.

— Încearcă să mă omoare, a ţipat ea, în timp ce sărea peste un buştean putrezit.

Am continuat să alergăm şi, pentru o clipă, soldaţii au dispărut în spatele unei porţiuni cu iarbă înaltă.

— Acolo, am spus eu, arătând spre o casă cu iarbă înaltă.

Am alergat în spatele ei, trecând de poarta dărăpănată.

În mijlocul curţii era o piscină goală, cu scheletul unui câine pe fundul ei. De-a lungul casei era o platformă prăbuşită, cu scaune răsturnate. O baracă din lemn se vedea într-un colţ, cu vopseaua albă decojindu-se în fâşii. Un gard galben, de aproape doi metri şi jumătate, înconjura casa.

Arden a alergat spre el şi l-a lovit cu călcâiul. Nu a cedat. Dincolo de poartă, se auzeau paşii soldaţilor. Arden a lovit gardul din nou, întorcând piciorul pe orizontală, lăsându-şi toată greutatea pe el. Îi lăcrimau ochii din cauza efortului.

— Nu, asta nu se poate întâmpla. Nu!

Nu era nici o intrare sau ieşire pe cealaltă parte a casei. Nu erau găuri în zid, nimic ce ne-ar fi putut folosi pentru a-l escalada. O singură intrare şi o singură ieşire.

— Suntem prinse în capcană, am spus, şi mâinile îmi tremurau odată cu constatarea.

Arden m-a tras în spatele barăcii. Ne-am ghemuit cât mai mult, cu mâna ei alunecoasă într-a mea, în timp ce priveam prin geamul spart. Soldaţii au intrat, cu armele scoase, înconjurând piscina. Calverton a dus degetul la gură de parcă voia să spună „Şşş”.

— Îmi pare rău, am şoptit eu în urechea lui Arden, cuvintele mele abia fiind perceptibile.

Eu trimisesem mesajul, aducând trupele la casa lui Marjorie. Din cauza mea urma să fim capturate. Eu alesesem calea greşită.

Richards a scos o lanternă de la curea şi căuta sub platforma prăbuşită. Ochii lui Arden erau fixaţi pe scaunele răsturnate, aşezate unele peste altele lângă uşa din dos a casei. A arătat cu degetul spre ele.

— Poţi folosi unul dintre alea să sari. O să ieşi prin spate.

Eu îl urmăream pe Calverton prin geamul spart. S-a dus pe cealaltă parte a barăcii, spre o cuşcă veche de câine.

— Şi tu? Am întrebat, ştiind deja răspunsul.

Arden a încercat să zâmbească, dar faţa îi era încordată.

— Eu o să le distrag atenţia. Nu-ţi face griji – ne vedem în Califia, a spus ea. Voi găsi drumul din nou.

— Nu, am spus eu, ştergându-mă la ochi. Voiam să o cred, dar ştiam cât de imposibil ar fi pentru oricare din noi două să reuşească pe cont propriu. Nu poţi. Mai degrabă aş fi dusă în Oraş, nu îmi pasă, doar să nu…

— Tu ai face la fel pentru mine, m-a întrerupt ea. Deja ai făcut-o.

Nu a aşteptat să răspund. Şi-a eliberat mâna din prinsoarea mea şi a alergat în curte. Richards a sărit din poziţia lui de pe platformă şi a urmărit-o, urmat îndeaproape de Calverton. Au continuat să alerge, spinările lor dispărând dincolo de poartă.

Focurile de armă au perturbat liniştea. Am aşteptat, speriată că voi auzi ţipătul lui Arden. Dar tot ce am auzit a fost vocea soldatului îndepărtându-se şi zgomotele de paşi greoi pe pământul uscat.

M-am îndreptat spre gard, trăgând scaunul lângă acesta exact cum spusese Arden. Mi-o imaginam acolo, cu mâna ei pe braţul meu, ghidându-mă peste gard. Am alergat în direcţia opusă, imaginându-mi că văd albastrul puloverului ei şerpuind printre copaci. Uneori o vedeam cum se întoarce spre mine, cu obrajii ei roşii sau făcând semn cu capul spre o potecă, dând semn că schimbă direcţia. Am continuat să alerg, lăsând în urma mea rocile masive, care despicau cerul. M-am oprit când aerul s-a răcit şi pădurea s-a întunecat, şi atunci mi-am dat seama că eram complet singură.

Timpul trecea. Două zile, poate trei. Nu aveam motiv să număr.

Stăteam în cada murdară a unei case abandonate, cu un cuţit bont în mână. Picioarele îmi erau însângerate şi desculţe. Fugisem atât de departe încât şireturile se rupseseră şi îmi pierdusem pantofii pe drum.

Pe jumătate trează, pe jumătate adormită, revedeam pivniţa: Otis şi Marjorie, cu trupurile într-o grămadă amestecată şi contorsionată. Faţa lui Lark pe podeaua rece de beton. Mirosul de praf de puşcă şi sânge. Calverton oprindu-se să-şi şteargă o pată de pe bocanc. Degetele lui Arden apăsând insistent pe braţul meu. Ochii lui Richards, cenuşii şi nepăsători, privindu-i pe ai mei.

Ar fi trebuit să fie primul lucru pe care să-l fi făcut când m-am trezit. Ar fi trebuit să fie o prioritate să vorbesc despre mesaj, de modul cum folosisem radioul. În schimb, mă îmbătasem cu emoţia visului, cu acea fantezie prosteasc despre Caleb în camera lui.

Mă întrebam dacă era ceva în neregulă cu mine. O părăsisem pe Pip. Le părăsisem pe Pip şi pe Ruby, îi părăsisem pe Marjorie şi Otis şi pe Lark, înaintând, lăsând vieţile lor în urma mea. Nu mai voiam să fiu martoră la nimic, la casele acoperite cu scânduri şi steaguri roşii uzate agăţate la geamuri sparte, pe ele fiind scris cu negru cuvântul molimă. Copiii erau prea mici să rămână fără

mame. Voiam să nu mai aud oasele albite trosnind sub tufişuri sau să simt ca acum inexorabila frică ce îşi croia drumul în pieptul meu, zguduindu-mă până în adâncul sufletului.

Nu voiam să mănânc, nu voiam să mă mişc. Nu băusem nimic de zile bune. Picioarele mele erau slăbite şi spatele mă ustura. În timp ce soarele cobora sub marginea geamului, am aruncat cuţitul, ştiind că dacă mai stăteam acolo, în acea cadă, sfârşitul urma să vină mai repede decât trupele.

Căldura zilei dispăruse. Orele veneau şi treceau. În momentele de inconştienţă, eram cu Arden în spatele barăcii, l-am văzut dintr-odată faţa în lumină, spunând: tu ai face la fel pentru mine. Acea amintire a făcut loc uneia cu mama mea privind cum eram urcată în camion. Am văzut farfuria cu omletă pe care Marjorie a pus-o în faţa mea, am simţit cum Arden îmi învelise degetele de la picioare cu pătura şi mâna ridată a lui Otis acoperind-o pe a mea.

Corpul meu s-a ghemuit şi a îngheţat de ruşine. La Şcoală şi în afara Şcolii am crezut că dragostea era o povară – ceva ce putea fi folosit împotriva ta. Am început să plâng, ştiind într-un final adevărul: dragostea era singurul adversar al morţii, singurul lucru îndeajuns de puternic să se lupte cu prinsoarea disperată a acesteia.

Nu aveam să rămân acolo. Nu aveam să cedez. Doar de dragul lui Arden, al lui Marjorie şi al lui Otis şi de dragul mamei mele. Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

M-am ridicat din cadă. Eram slăbită. Casa era acum întunecată. Plăcile de gresie sparte îmi tăiau picioarele. Podeaua putrezită ameninţa cu aşchii. Partea din faţă a puloverului gri uzat era acoperită de fiere. Nu-mi păsa. Am căutat în fiecare cameră, mişcându-mă cu o hotărâre înceată. Am găsit o conservă boţită sub frigider şi am continuat să caut prin dulăpioare şi sertare. Am trecut cu mâna peste rafturile cu cărţi până când am găsit ce căutam.

Atlasul era exact ca acela pe care Profesoara Florence ni-l arătase în al unsprezecelea an la Şcoală, cu marginile încastrate în piele. Am studiat paginile, privind întinderile albastre de pământ ce nu aveau sens. Am frunzărit printre hărţi alo unor locuri stranii cu nume ca Tonga, Afghanistan, Salvador. Erau multe lucruri în legătură cu lumea pe care nu le ştiam. Mă întrebam cum arătau acele locuri, dacă erau întinderi vaste de pământ sau munţi semeţi sau poate paradisuri tropicale luxuriante. Oare fuseseră toate devastate de molimă ca la noi?

Răsfoind pagină după pagină, nimic nu semăna cu ce şti am. Pe raft, lângă atlas, mai era încă unul, mai subţire. Liniile se intersectau pe hărţi, fiecare fiind marcată cu un număr. În sfârşit, o găsisem: şoseaua 80. Degetul meu a trasat-o de a lungul paginii până când s-a întâlnit cu o suprafaţă albastra. Oceanul.

Pentru prima dată de zile bune, teroarea a făcut loc speranţei. Am studiat hărţile, sfâşiind paginile pe care scria Sedona, Arizona, porţiunea verde sub şoseaua 80 şi locurile numite Los Angeles şi San Francisco. Le-am pus pe toate la un loc pe podea, identificând lacul uriaş unde trăia Caleb – Tahoe.

A doua zi dimineaţă aveam să strâng provizii şi să mă duc spre nord, spre Califia. Nu mai puteam sta în casă încă o zi, aşteptând pur şi simplu să mor. Chiar dacă eram găsită de trupe, chiar dacă mă prăbuşeam în deşert, în umbra acelor stânci uriaşe, trebuia să mă mişc. Trebuia cel puţin să încerc.

Am plecat devreme, înainte ca păsările să se trezească. Am găsit o conservă ruginită de mazăre şi am mâncat jumătate la cină şi jumătate la micul dejun, bând ce a mai rămas din lichidul vâscos din interior. Mergând din casă în casă, cercetând cartierul, am mai găsit două conserve fără etichetă şi un borcan de gem. Nu era mult, dar îmi ajungea pentru câteva zile, până când găseam un alt loc îndeajuns de sigur să mă odihnesc.

Dimineaţa era răcoroasă în timp ce mă îndreptam spre nord, prin tufişurile joase de lângă drumuri. Mi-am strâns puloverul mai bine pe trup, recunoscătoare persoanei care trăise în acea casă. Lăsase câteva schimburi de haine şi o pereche de bascheţi de mărimea treizeci şi opt, cu nike scris pe laterale. Harta mă direcţiona spre şi mai mult deşert, unde pământul avea o culoare maro-gălbuie. Mergeam cât de repede puteam, cu picioarele încă slăbite, oprindu-mă din oră în oră să mai iau câte un deget de gem, aportul de dulce oferindu-mi energie.

Exact înainte de prânz am ajuns la o intersecţie. O parcare mare era plină de maşini ruginite, iar peste stradă, o clădire din cărămizi cu geamurile sparte avea scris la intrare, cu roşu, BANK OF AMERICA.

Mă îndreptam spre un magazin jefuit când am auzit un zgomot straniu. Corpul l-a recunoscut mai repede decât memoria: un motor de maşină. Am alergat prin uşa din faţă a băncii, care era stricată, şi m-am îndreptat spre birourile paralele cu geamurile. M-am băgat sub unul şi am aşteptat.

Maşina mergea încet pe stradă. Din ascunzătoarea mea auzeam vuietul familiar, zgomotul gunoaielor strivite sub greutatea acesteia. Mi-au tremurat mâinile când maşina s-a oprit, scoţând un zgomot de parcă respira îndelung şi înfiorător. Apoi s-a pus din nou în mişcare. Când într-un final zgomotul a dispărut, m-am rezemat de birou, corpul meu având din nou un scop. Trupele mă căutau în continuare. Trebuia să-mi continui drumul.

Îndreptându-mă spre uşă, am călcat peste o grămadă de hârtii verzi împrăştiate pe podeaua cu plăci de gresie, pline de nisip şi praf. Am luat una pe care scria 100 şi înfăţişa chipul unui bărbat bătrân neînduplecat, şi deodată mi-am dat seama că era o bancnotă veche. Am mototolit banii şi i-am aruncat, lăsându-i încă o dată în praf.

M-am mişcat repede, dincolo de magazinele şi pieţele şi tomberoanele pline cu oase din spatele acestora. Am continuat să alerg, să alerg, până când am ajuns departe de

semafoarele stricate şi caroseriile de maşini răsturnate pe marginea drumului. Oraşul înghesuit făcea loc deşertului.

Terenul drept se întindea în faţa mea, doar cu câteva tufişuri pe marginea drumului, unde nu prea găseai adăpost M-am dezbrăcat până la tricoul îngălbenit, să mă camuflez pe pământul uscat şi crăpat. Aruncând o ultimă privire pe hartă, am luat-o pe şes, spre o aglomerare de case din zare Rocile roşiatice urcau către ceruri, din când în când norii luceau pe lângă ele. Nu era nici un semn că Jeepul ar fi prin preajmă. Casele nu pot fi prea departe, mă îmbărbătam eu. Mergi. Nu privi înapoi.

Soarele se uita peste linia orizontului, încălzindu-mi pic pielea. Am încercat să mi-o imaginez pe Arden acolo, sau pe Pip dând cu piciorul în praf în timp ce fredona un cântec, dar fantomele lor n-au apărut deloc.

Am mai luat puţin gem, crănţănind în dinţi seminţele amare de zmeură. Mi-a dat un impuls, rucsacul părând mai uşor în spate, paşii mei mai rapizi în timp ce mergeam spre case şi spre un adăpost cert. Puteam să disting încet-încct geamurile, uşile şi locul de joacă de pe peluză.

Apoi am auzit din nou motorul. Probabil se oprise pe drumul din spatele meu, aşteptând. Am alergat, dând din braţe cât de tare puteam. Am luat-o de-a dreptul peste pavajul deteriorat, spre tufişurile mai dese.

Dar maşina a accelerat. O auzeam în spatele meu, apropiindu-se. Am dat şi mai tare din braţe, tălpile mele de cauciuc lovindu-se de pavaj, dar degeaba. Am auzit maşina încetinind, oprind, apoi portiera deschizându-se şi paşi pe drum. Picioarele mă ardeau de la efort. Corpul îmi încetinea, dar am continuat să alerg. Nu voiam să fiu prinsă aşa, în deşert. Nu acum, nu după ce ajunsesem atât de departe.

— Opreşte-te! Opreşte-te!

Lacrimile îmi curgeau de pe faţă, înlăturând stratul subţire de praf ce îmi acoperea pielea.

— Eve!

Vocea bărbatului s-a auzit din nou, dar nu m-am întors. Apoi, mâna lui m-a prins de braţ şi m-a tras în tufişurile dese. Nu m-am zbătut. Membrele mi-au paralizat în timp ce bestia mă întorcea pe spate. Mi-am acoperit faţa.

— Eve! A spus bărbatul din nou, cu o voce mai blândă. Eu sunt.

Am deschis ochii să văd faţa pe care mi-o imaginasem de atâtea ori. Caleb a zâmbit, iar părul lui îmi gâdila fruntea. Mi-am pus palmele pe obrajii lui, întrebându-mă dacă visam cu ochii deschişi. Pielea lui era fermă. Nu ştiam dacă să râd sau să plâng.

În schimb, l-am îmbrăţişat. Trupurile noastre s-au făcut unul, braţele noastre trăgându-l pe celălalt mai aproape şi mai aproape, până când nu mai era nimic între noi, nici măcar aer.

— Ai auzit mesajul meu? Am întrebat într-un final.

Caleb şi-a ridicat capul.

— Am vrut să răspund, dar n-am putut. Ştiam că trupele ascultau şi erau deja pe drum. Era codul din…

— Ştiu, am spus eu, ştergându-mi ochii. A fost cel greşit.

— Trebuie să plecăm, a spus Caleb, ajutându-mă să mă ridic de pe pământ.

O maşină roşie ruginită stătea pe şosea, huruind pe pavaj.

— Încă te caută.

Am pornit spre maşină, o chestie pătrăţoasă cu cuvântul volvo inscripţionat în faţă. O spumă groasă, galbenă, ieşeai printr-o tăietură a scaunului din faţă.

În timp ce Caleb apăsa o pedală de sub volan, corpul meu s-a relaxat pe scaunul maşinii. Durerea din picioare a dispărut. În urma noastră se ridica praful, iar lumea dispărea în spatele unei cortine portocalii perfecte.

Aerul intra pe geam, îl simţeam pe piele şi îmi încâlcea părul. Faţa lui Caleb, dreadurile lui, ba chiar şi pielea fină din spatele urechilor erau acoperite de un praf auriu.

— Cum m-ai găsit? L-am întrebat.

Am trecut peste o groapă mică, şi maşina s-a clătinat în lateral.

— E doar o singură oprire în Sedona de-a lungul Cărării.

— Deci ai fost la casă. Ai intrat în pivniţă?

Mi-am înfipt degetele în scaunul sfâşiat. Bancheta din spate era presărată cu haine, conserve ruginite şi fără etichete, şi două rucsacuri murdare de noroi.

Caleb a dat din cap, privirea lui întâlnindu-se cu a mea pentru un moment. Mi s-a pus un nod în gât. Îl văzusem pe soldat coborând arma, îl văzusem ţintind. Dar trebuia, totuşi, să întreb.

— Şi Marjorie… era…

— Erau morţi. Toţi trei.

Caleb ţinea mâna pe braţul meu. Tricoul lui era desfăcut la cusături, descoperind o porţiune a umărului arsă de soare.

— Am găsit o dâră de sânge care ieşea din trapă, îndepărtându-se de casă. Am urmat-o în pădure dar am pierdut-o după un kilometru şi eram sigur-s-a oprit, şi-a ajustat centuracă te-au prins. Eram pe punctul de a mă întoarce, când am văzut ceva pe pământ – pantoful unei femei. I-am găsit perechea la treizeci de metri mai la nord şi am continuat să merg în acea direcţie, uitându-mă pe marginile drumului.

— Ai văzut-o pe Arden? Ţineam mâna pe piept, să-mi domolesc bătăile inimii. M-a salvat. A plecat să distragă atenţia soldaţilor.

Caleb îşi freca degetul de volan, apăsând un punct invizibil. A tăcut, apoi a clătinat din cap.

— N-am văzut-o.

Mi-am şters ochii.

— Mi-a spus că o să ne întâlnim în Califia, dar… e pe cont propriu acum şi eu…

Am tăcut, gândindu-mă la ea, aflată undeva în sălbăticie, cu pielea ei palidă plină de băşici din cauza căldurii, la kilometri depărtare de drum. Sau mai rău, pe bancheta din

spate a unui Jeep, proprietatea soldaţilor, dusă înapoi la Şcoală.

Caleb m-a strâns de braţ.

— E puternică. Atâta timp cât stă ascunsă, va fi bine.

Am intrat într-un oraş distrus, şi soarele a dispărut în spatele unor dealuri îndepărtate. Pavajul era plin de crăpături, iar monedele verzi aşezate pe bordul maşinii zornăiau. Vehiculul ăsta, dărăpănat şi vechi, continua să meargă şi mă simţeam mai în siguranţă cu fiecare kilometru parcurs spre Califia.

— În legătură cu Leif, am început eu.

Caleb ţinea harta pe volan, cu colţurile prinse sub palme. Goneam pe lângă vitrine goale de magazine şi pâlcuri de tufe maronii şi ofilite.

— Nu am…

— Ştiu, a spus Caleb rapid. Nu trebuie să-mi explici.

A pus harta deoparte şi m-a privit în ochi. Buzele lui erau roşii de la prea mult soare.

— Nu ştiam dacă aveam să te mai văd vreodată.

Vocea mea se întrerupea în timp ce vorbeam.

— N-ar fi trebuit să…

— Aş fi vrut să nu fi plecat, a răspuns Caleb, vorbind mai tare ca de obicei. A încetinit maşina şi s-a întors spre mine. Şi-a şters sprânceana cu degetul, curăţând praful. M-am gândit la ziua aia atât de mult, m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi fost acolo când a apărut animalul ăla, când v-a aruncat în camion.

— Unde te-ai dus? Am tras picioarele în faţa mea şi m-am ghemuit strâns. Ce s-a întâmplat cu tine?

Caleb îşi freca tâmplele.

— M-am dus în munţi. Am vrut să călăresc până când îmi limpezeam gândurile. Când m-am întors în tabără, băieţii erau foarte supăraţi. Benny… Caleb a accelerat din nou, virând să evite gropile acoperite cu grămezi dese de buruieni. Benny era cel mai supărat.

— Unde sunt acum?

Vedeam zâmbetul lui Benny când spunea un cuvânt corect. Silas stând în mijlocul camerei lor, purtând tutuul şi o pălărie de cowboy.

— Sunt încă acolo… cu Leif.

Mâna lui Caleb s-a întors pe volan. Sub maşină se auzeau lovituri de pietre şi rămurele. Mi-am dat seama de semnificaţia cuvintelor sale. El îşi lăsase în urmă casa, viaţa, prietenii… pentru mine.

După mult timp, Caleb a continuat.

— Merg cu tine spre Califia. S-a întors spre mine. O să ajungem noi acolo.

Era ceva în cuvântul – noi – ceva ce mă calma. Nu mai era el. Nu mai eram eu. Eram noi.

Acum părea posibilă o viaţă împreună. O viaţă în Califia, acel loc peste podul roşu, ascuns printre dealuri, aproape de ocean. Ei aveau să ne primească, comunitatea aceea de orfani fugari. Eu puteam să predau acolo, Caleb putea să vâneze şi să trimită mesaje noi băieţilor din lagărele de muncă. Ne-am fi întors la Şcoală într-un final, cât de repede am fi putut în treprinde călătoria. M-aş fi întors după Ruby şi Pip. Exact cum promisesem.

M-am uitat la mâna lui Caleb şi mi-am trecut degetele printre ale lui. Au stat acolo, înlănţuite, o privelişte liniştitoare. Lumina soarelui îmi atingea un obraz, umărul şi picioarele goale.

Când m-am întors cu privirea la drum, picioarele mele au lovit podeaua. M-am prins de marginea geamului.

— Caleb! Opreşte! Am ţipat eu.

A frânat şi m-am lovit de bord.

Maşina a derapat până s-a oprit.

— Eşti bine? A întrebat.

Am dat din cap şi m-am aşezat la loc în scaun. Am frecat locul unde braţul mi s-a lovit de bordul dur de plastic.

— Ce facem acum? Am întrebat eu, arătând în faţa.

Pe drumul din faţa noastră, vizibilă în ultimele raze de lumină ale zilei, era o camionetă. Cauciucurile erau sfâşiate

şi geamurile sparte. Dincolo de ea, încă o maşină, apoi alta, un şir întreg care se întindea pe kilometri întregi de drum, cu barele lor de protecţie ruginite de-abia atingându-se. Drumul era blocat, impenetrabil.

A ridicat harta uitându-se la linia albastră subţire pe care o urmaserăm prin Arizona.

— Aceasta era cea mai bună rută.

M-am uitat pe geamul murdar de praf, la drumul care şerpuia. În faţa noastră, la vreo sută de metri, era o grămadă de oase albite de soare.

— Cum te-a adus Fletcher aici? A întrebat Caleb.

— Nu ştiu, am spus. Era întuneric. A mers şi pe drumuri de pământ, nu numai pe şosea.

Am coborât amândoi din maşină şi stăteam pe drum, uitându-ne la şirul de maşini. Încercaseră să fugă. De câte ori era menţionată molima, exista mereu şi acel cuvânt: haos.

Caleb s-a dus în spatele maşinii şi a deschis portbagajul. A scos conservele cu mâncare şi un sac prelung, cafeniu, plin cu ţăruşi de metal şi o pânză. Apoi a trântit portiera.

— Hai să rămânem aici la noapte, a spus el, desfăcând o conservă cu cuţitul. Trupele n-or să ne găsească – ştiu că drumul ăsta e blocat. Iar mâine o să ne întoarcem şi o s-o luăm pe unde am venit. Peste munţi.

Soarele aproape că apusese, punctând cerul cu stele albe, strălucitoare. Pe drum, cu farurile aprinse, am fi fost văzuţi cu uşurinţă de trupe. Nu aveam altă posibilitate.

Caleb a aşezat prelata jos, lângă pavaj, pe un petic de pământ ascuns pe jumătate de tufişurile maro uscate. Îl priveam cum bătea ţăruşii în pământ, mişcându-şi trupul în tăcere, cu uşurinţă. Până când a ridicat cortul improvizat, cerul era deja cenuşiu, iar luna arunca o lumină rece pe pielea noastră.

— După tine, a spus el, arătând cu mâna sub pânza de culoare verde-închis.

Interiorul cortului era destul de larg pentru ca trupurile noastre să încapă întinse unul lângă celălalt. Caleb a intrai după mine, şi i-am simţit tricoul moale atunci când s-a atins de braţul meu gol. După zilele în care fuseserăm despărţiţi, brusca apropiere mă tulbura.

— Păi, am spus cu voce tare, simţind fiecare centimetru al corpului meu trezit deodată la viaţă, cred că ar trebui să ne culcăm.

Am apucat pătura gri zdrenţuită şi m-am acoperit.

— Cred că ar trebui, a râs Caleb, zâmbetul lui încă vizibil în lumina slabă ce intra prin cortul subţire. Dar mai întâi, am ceva pentru tine.

A scos un săculeţ de mătase din buzunar, atât de murdar încât putea fi luat drept gunoi. Dar eu am ştiut imediat ce era înăuntru.

— Ai lăsat asta în camera ta, în buncăr, a spus el, dându-mi-l. M-am gândit că poate fi important.

Degetele mele au cotrobăit în săculeţ, recunoscătoare, pipăind mica pasăre din plastic, brăţara de argint înnegrit şi, la sfârşit, marginile uzate ale scrisorii mamei mele.

— Mulţumesc, am spus eu, cu lacrimi în ochi.

El n-avea cum să ştie cât de important era.

— Nu ştiu cum îţi pot…

— Şşş. E un fleac.

Mi-a luat mâna şi s-a aşezat, întinzând un braţ sub ceafa mea. M-a tras mai aproape ca să-i simt căldura corpului, cu bărbia lui nerasă atingându-mi fruntea.

— Noapte bună, Eve.

— Noapte bună, Caleb, am spus eu.

Cu mâna mea aşezată pe inima lui, am ascultat cum respiraţia îi devine regulată, simţind cum sângele îmi pulsa prin degete, prin picioare, prin inimă. După zile de întrebări, de iluzii şi dorinţe, el era lângă mine. Trei gânduri mi-au trecut prin minte înainte să adorm.

Sunt în drum spre Califia.

Sunt cu Caleb.

Sunt fericită.

Aerul se răcea pe măsură ce mergeam tot mai departe, spre nord. I-am povestit lui Caleb despre camion şi despre Fletcher, despre cum am întâlnit-o pe Lark, şi despre filmele proiectate de Otis pe perete. I-am povestit despre micul dejun cu omletă şi carne de mistreţ al lui Marjorie şi despre cum ne-am ascuns în camera secretă când trupele căutau prin casă. Apoi i-am spus tot ce văzusemglonţul care a intrat în pieptul lui Otis, Marjorie lovită peste obraz, pata roşie care îmi acoperea picioarele după ce Lark a fost împuşcată.

— Îmi aduc aminte mereu de asta.

Caleb a strâns din buze, gânditor.

— Uneori, noaptea, mă trezesc panicat. Mă gândesc că sunt înapoi în lagărele de muncă. Cu blocuri de ciment în spate. Sau un băiat dintr-un pat de lângă mine, scuipând sânge şi salivă. Dar atunci îmi dau seama că a fost un vis şi mă consider norocos.

— Norocos?

Caleb s-a întors spre mine.

— Norocos că mă pot trezi. Că, acum, e doar un coşmar. Aşa a fost viaţa mea.

Maşina a început să urce un drum abrupt, cu motorul scoţând un zgomot puternic, scrâşnit, datorită noii solicitări. Munţii Sierra Nevada se înălţau în jurul nostru. Mă uitam pe geam la panta verde şi abruptă şi mă gândeam din nou la mama mea şi la cântecele pe care obişnuia să mi le cânte când îmi făcea baie, în cada cu picioare sub formă de gheare, mimând un păianjen cu mâinile sale.

— Îţi aduci aminte de familia ta? l-am întrebat pe neaşteptate.

Caleb îmi spusese că intrase în lagărele de muncă la şapte ani, dar ştiam prea puţin despre viaţa lui de dinainte. Mersese, ca mine, pe o bicicletă? Împărţise o cameră cu fraţii lui? Îşi cunoştea părinţii?

— În fiecare zi.

Maşina se zguduia în timp ce urca drumul, încetinită de o verdeaţă deasă ce acoperea pavajul. Un perete de piatră se ridica într-o parte.

— Încerc să-mi amintesc vremurile de dinainte de molimă, când jucam Capturează Steagul în curte, cu fratele meu şi prietenii lui. Era mai mare cu cinci ani decât mine, dar mă lăsa să joc în echipa lui şi uneori trebuia să mă care dincolo de linie ca să nu fiu prins.

Zâmbetul lui Caleb apărea şi dispărea.

— Unde ai locuit?

M-am răsucit, aşezându-mă pe o parte.

Caleb a strâns din ochi.

— Într-un loc numit Oregon. Era mai rece, mai ploios acolo. Aveam mereu jachete pe noi. Totul era aşa de verde.

Maşina a intrat într-un şanţ şi s-a auzit un zgomot hârâit. Apoi am ieşit, mişcându-ne din nou, strivind buruienile sub roţile uzate.

— Tu? Ai avut alţi fraţi sau surori?

— Am fost doar eu şi mama. Mă uitam pe geam la prăpastia aflată la un metru depărtare, ce se adâncea constant în timp ce maşina urca în munţi. Mi-am adus aminte de senzaţia respiraţiei sale în ureche, cum mă gâdila. Obişnuia să facă chestia asta de ziua mea, am spus. Mă trezea cu micul dejun pregătit şi cânta: „Azi, azi e o zi foarte specială… azi e ziua de naştere a cuiva…”

Îmi ardeau obrajii în timp ce cântam, cu o voce subţire şi nesigură.

— Când e ziua ta? Caleb bătea cu degetele pe volan, păstrând ritmul. O să-mi aduc aminte să ţi-l cânt.

— Nu ştiu. N-am avut zile de naştere la Şcoală.

Toate zilele erau la fel, una după alta şi după alta. Mâncam pâinea cu merişoare dulci pe care o serveau uneori, imaginându-mi în secret că avea o lumânare înfiptă în vârf, exact ca la torturile pe care le văzusem în cărţile din bibliotecă.

— Oricum, cine ştie data?

Caleb a apăsat pedala de sub volan, accelerând.

— Eu ştiu.

— Aaa, da? Am zâmbit, neîncrezătoare. Îmi pieptănam părul cu degetele. Ce dată e azi?

— 1 iunie! A spus el. E lună nouă. A lovit volanul cu încheieturile degetelor. Ia să vedem… când ar trebui să fie ziua ta? Eşti prea arţăgoasă să fii Săgetător…

— Nu sunt arţăgoasă! Am strigat. Şi ce înseamnă Săgetător?

Caleb a zâmbit ştrengăreşte.

— Supărăcioasă, hmm. Poate eşti Cancer. Ce zici de ceva în iulie?

— De ce zici că sunt supărăcioasă? Şi despre ce vorbeşti acolo, Cancer? Asta nu-i o boală?

În lumina după-amiezii târzii, puteam să văd băşicuţe mici pe nasul lui, unde pielea se cojea de la soare.

— Astrologia e oricum o prostie, e pentru nebuni, zise, desenând cu degetul cerculeţe în jurul tâmplei şi încrucişându-şi ochii.

Nu m-am putut abţine să nu râd.

— Aş vrea să fie în august ziua mea, am spus. Atunci îşi schimbă Şcoala orarul. Încep cursurile de engleză. Întotdeauna mi-a plăcut luna aia.

— În regulă. Caleb a zâmbit. Douăzeci şi opt august?

— Sigur, am spus eu.

Am stat un moment în linişte, şi pe faţa mea a apărut un zâmbet ruşinat, secretos. După toţi acei ani în care citisem despre zile de naştere în cărţi, privisem pagini cu copii care stingeau lumânările de pe torturi, o tot auzisem pe Directoarea Bums că Şcoala pur şi simplu ţinea evidenţa vârstei – că ziua în sine nu avea nici o importanţă – în sfârşit aveam şi eu una. Douăzeci şi opt august.

Maşina urca pe drumurile şerpuite, motorul vuind în timp ce cerul de dincolo de geam devenea de un alb pur. Se făcea tot mai rece pe măsură ce urcam, şi am scos hainele din portbagaj, punându-ne jachete, pantaloni şi bocanci,

care aveau un miros familiar de mucegai. Soarele se ascunsese în spatele unui strat gros de nori cenuşii.

Îl priveam pe Caleb cum ţinea mâinile pe volan sau cum piciorul lui drept apăsa pe pedala din podea, întrebându-mă când şi cum învăţase să conducă. Huruitul monoton al motorului mă hipnotiza. Gândurile mele s-au întors la Şcoală, la Ruby şi Pip, la camera cea lungă cu paturi.

— Prietenele mele au rămas acolo, la Şcoală. Trebuie să existe o modalitate de a le elibera.

Caleb s-a scărpinat la ceafă, acolo unde dreadurile lui se întâlneau cu pielea. Era înfofolit într-o jachetă groasă, maro, ca aceea pe care o purtase în noaptea raidului, cu gulerul căptuşit cu lână îngălbenită.

— Vor fi mai multe posibilităţi în Califia. Poate atunci.

N-a mai spus nimic un timp, uitându-se în schimb prin geamul din faţă, la drumul care era împânzit cu crengi şi frunze uscate, pământul fiind înlocuit de roci. Maşina sălta şi se hurduca pe suprafaţa neregulată.

Şi-a dres glasul şi a întrebat într-un sfârşit:

— Cum sunt prietenele tale?

— Pip e amuzantă, am început eu. În acei primi ani la Şcoală, eram aşa de speriată că molima şi câinii sălbatici or să treacă de ziduri. Totul era înfricoşător. Ori de câte ori încercam să mă plâng, Pip ţopăia pe iarbă, trăgându-mă după ea.

„Opreşte-te!” spunea. „Îmi strici distracţia!” Apoi făcea mutre, să mă facă să râd. Cam aşa ceva…

Am tras în jos pielea obrajilor, exact cum obişnuia Pip să facă, expunând marginile inferioare roşii ale ochilor.

Caleb a bufnit în râs şi a ridicat mâna să nu mă vadă.

— Opreşte-te, te rog.

— Iar Ruby e prima care îţi spune că părul tău arată vraişte, dar este şi prima care ţipă la cineva dacă încearcă să-ţi spună. Foarte loială.

Mă uitam pe geam. Drumul şerpuia sus, tot mai sus, îmbrăţişând muntele până când a dispărut din privelişte.

Caleb a răsucit butoanele pentru căldură, a încercat ventilatoarele, însă ieşea doar aer rece.

— Ştiu şi eu oameni la fel. Câţiva dintre prietenii mei încă sunt în lagăre.

Eram pe punctul de a-l întreba pe Caleb mai multe, dar maşina s-a oprit deodată şi aerul s-a umplut de miros de fum. Am tras aer în piept şi am tuşit. După un moment de confuzie, am coborât din maşină împiedicându-ne, respirând cu greutate.

Ceva din partea din faţă a maşinii ardea, coloane subţiri de fum se ridicau de sub capotă. Caleb a dat la o parte fumul din faţa sa. A ridicat capota, tresărind când degetele lui au atins metalul fierbinte, şi a verificat cutia înnegrită de dinăuntru.

— E terminată, a spus el, tuşind.

S-a uitat la drumul care şerpuia kilometri întregi în faţa noastră peste vârful înalt şi pe cealaltă parte a muntelui.

Simţeam aerul îngheţat pe piele. Am tras gluga jachetei, încercând să mă feresc de vânt, în timp ce Caleb lua proviziile din portbagaj şi le punea într-un rucsac.

— Ar trebui să plecăm. Va fi mai uşor să ne încălzim dacă mergem.

Am studiat harta, care era încreţită şi tocită. Mai erau doar treizeci de kilometri de traversat peste vârful muntelui şi pe celălalt versant.

— Ar trebui să-l traversăm în două zile, am spus eu, pornind la drum. Poate mai puţin.

Caleb mergea deja, cu ochii aţintiţi pe cer.

— Să sperăm că vremea nu se strică.

Şi-a strâns jacheta mai bine în jurul trupului şi şi-a băgat mâinile la subsuori în timp ce urcam. Îmi pocneau urechile din cauza înălţimii. Respiram greu din cauza altitudinii, dar continuam să merg, ajutându-mă de un băţ vechi.

Am mâncat conservele de ananas şi de pere în timp ce mergeam, sucul rece alunecându-ne pe gât. Caleb mi-a povestit de familia sa: cum tatăl lui lucra la ziarul local şi

uneori îi aducea acasă cutii mari din care să construiască case imaginare în curtea interioară. Eu i-am spus de cabana cu ţiglă albastră în care crescusem. Cum numai eu puteam să intru în spaţiul din subsol cu pereţii acoperiţi de puf gros de culoare roz. I-am povestit de ziua în care m-am agăţat disperată de cutia poştală când camionul a venit în cartierul nostru. Tatăl lui Caleb s-a dus la farmacie şi nu s-a mai întors. Pentru că mama şi fratele său erau bolnavi, s-a dus să-l caute pe tatăl său pe străzi, până când au ieşit vandalii noaptea. Când s-a întors în cele din urmă acasă, familia lui se stinsese, trupurile lor erau deja rigide.

— Am stat acolo trei zile, îmbrăţişând-o pe mama. Soldaţii m-au găsit când cotrobăiau prin case şi m-au dus în lagăr.

Picioarele mele continuau să meargă, urcând pe terenul abrupt de sub mine, dar mintea îmi era în acea casă cu Caleb, mângâindu-l pe spate în timp ce plângea.

Am urcat în linişte un timp; degetele noastre erau înlănţuite, devenind rozalii de la frig. Mergeam deja de vreo şapte kilometri, când din cer au început să cadă mici cristale albe, care se adunau în cutele jachetei mele.

— Asta e… – am întins mâna, încântată de senzaţia de rece din palme … zăpadă?

O văzusem doar în zare, acoperind vârfurile munţilor, sau în paginile cărţilor.

Caleb privea stratul subţire care se aşternuse pe drum ca un cearşaf.

— Da, şi ninge zdravăn.

A continuat să meargă, fără să se oprească să privească.

Ştiam că e grav după sunetul vocii lui, dar pur şi simplu stăteam acolo, holbându-mă la punctele albe din mâna mea. M-am gândit la oameni de zăpadă şi la igluuri, ca acelea din poveştile copilăriei mele.

În zece minute, vântul se înteţise. Fulgii erau mai mari şi mai grei, şi se depusese deja un strat de câţiva centimetri. Puloverul nu era de-ajuns, jacheta nu era de-ajuns. Adidaşii

din picioare nu erau de-ajuns. Simţeam frigul prin haine, corpul meu tremura din cauza vântului.

— Trebuie să ridicăm cortul.

Caleb şi-a dat gluga la o parte, lăsându-şi părul afară. Am scos pânza din husă, chinuindu-ne să fixăm ţăruşii. Doar unul a intrat în pământ, în timp ce fulgii cădeau şi mai repede, încât îmi ardeau obrajii şi mi se înceţoşa privirea.

Caleb continua să lovească un ţăruş cu un altul, dar metalul s-a îndoit. După o lungă perioadă de timp, trupul îmi tremura atât de tare de frig încât nu mai puteam suporta.

— Aşa! Acum trebuie să ne băgăm dedesubt.

Am tras pânza de la un ţăruş stabil pe pământ, ancorând-o cu câteva pietre. Spatele cortului stătea lipit de un bolovan, formând un spaţiu triunghiular mic. M-am băgat repede înăuntru, urmată îndeaproape de Caleb. Nu era mult spaţiu, dar materialul s-a răsfirat pe laterale, oferindu-ne puţin refugiu din calea furtunii.

— Cât o să dureze? Am întrebat eu.

Mâinile îmi erau deja amorţite. Frigul pătrundea prin mâneci.

Caleb şi-a ridicat din nou gluga. Părul îi era acoperit de zăpadă.

— Nu ştiu. Poate toată noaptea.

Apoi m-a tras lângă el, cuprinzându-mi corpul cu braţul lui. Celălalt braţ şi-l petrecuse în jurul meu. Am simţit imediat că mă încălzesc, şi m-am întors cu faţa spre a lui.

Ritmul respiraţiilor mele a încetinit; frica s-a domolit; pieptul nu-mi mai tremura. Caleb şi-a pus mâna pe obrazul meu, ştergând ultimii fulgi de pe gene.

— Benny mi-a spus că a iubi pe cineva înseamnă a şti că viaţa ta ar fi mai rea fără acea persoană. A zâmbit. Oare de unde a auzit el asta?

Pielea mea era fierbinte sub degetele lui. Am zâmbit la rândul meu, fără să spun nimic.

S-a apropiat mai tare, trasându-mi linii invizibile pe pometi.

— De-asta trebuia să te găsesc.

Şi-a lipit buzele de ale mele şi m-a strâns mai tare în braţe. Am ridicat bărbia, lăsându-mă în voia sărutului său. Nu mă puteam opri. M-am gândit fugitiv la anii de lecţii – la nesăbuinţa Julietei şi la Anna Karenina şi Edna Pontellier. Dar, pentru prima dată, ştiam:

Totul era pentru un moment. Totul era prea bun ca să fie ratat.

Când am deschis ochii, am văzut doar alB. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă murisem şi acesta era raiul. Am ridicat fâşia de material ce îmi acoperea pe jumătate faţa. Zăpada era încă acolo. Pământul era îngheţat. Dar furtuna trecuse, lăsând în urma sa un soare strălucitor.

M-am târât afară din cortul dărâmat. Caleb dormea, mişcându-şi pleoapele, cu un braţ în lateral. Dincolo de adăpost, cu mult sub mine, lumea era tăcută şi mică, un lucru de admirat, fără arme sau trupe sau Şcoli. Corpul meu fremăta cu aceeaşi energie ca rocile, frunzele şi cerul. Eram pur şi simplu necrezut de liberă. Am ridicat mâinile, să simt adierea vântului printre degete. Apoi ceva m-a lovit puternic în spate. M-am întors. Caleb îngenunchease lângă adăpost, cu un bulgăre de zăpadă apoasă în mână şi un rânjet ştrengar pe faţă. A aruncat bulgărele în mine, nimerindu-mă în gât.

Am scâncit şi m-am aplecat, luând grămezi de zăpadă în palme şi presându-le strâns.

— O să plăteşti pentru asta!

L-am fugărit printre copacii scunzi, peste pietre, aproape căzând în timp ce îl nimeream o dată, de două ori şi a treia oară, mişcându-mă tot mai plină de entuziasm.

A aruncat încă un bulgăre, a ratat, dar l-am apucat de braţ şi l-am trântit în zăpadă.

— Unchiule! Unchiule! A ţipat el, râzând.

— Cine e unchiul? Am întrebat eu.

Am luat o mână de zăpadă şi l-am frecat pe gât. S-a răsucit, zbârlindu-se de frig.

Apoi, cu o singură mişcare iute, s-a trântit pe mine, cu braţele în jurul meu, faţa lui apăsând pe a mea.

— Înseamnă milă! N-ai milă?

M-a sărutat încă o dată, încet, jucăuş, lăsându-mă să cad uşor în zăpadă.

Poate că de vină a fost trecerea furtunii, inerţia coborârii sau valul de fericire, însă am lăsat muntele în urmă în mai puţin de o zi. Când soarele a coborât de pe cer, am ajuns la prima întindere de drum drept, pavajul lui, acoperit cu muşchi, fiind o uşurare pentru picioarele noastre.

— Ne putem opri aici, a spus Caleb, arătând spre o aglomerare de clădiri la un kilometru depărtare. Să sperăm că o să găsim acolo ceva ce putem folosi pentru ultima parte a călătoriei – biciclete, o maşină, orice.

— Apropo, cum ai făcut rost de maşină? De acel Volvo? Am întrebat eu.

Fusesem aşa de uşurată să-l văd pe drum, să-i simt trupul lângă al meu, încât nici nu mă întrebasem cum de ajunsese acolo.

O muscă zbura în spatele capului lui Caleb, şi el a lovit-o. A aşteptat o clipă înainte să răspundă.

— Am dat-o la schimb pe Lila uneia din bande. A zâmbit pe jumătate. Nu sunt oameni răi. Doar egoişti. Lila va fi bine.

Ştiam cât de mult iubea acel cal – se vedea după cum îi ţesăla părul sau o calma şoptindu-i la ureche. Se vedea când privea în zare în acea zi, în care am dat peste trupe, cum se uita după semnele care să arate că ea fusese acolo. I-am luat mâna şi i-am strâns-o, ştiind că un simplu mulţumesc nu era îndeajuns. Nimic din ce puteam spune n-ar fi fost de ajuns.

Mergeam în tăcere de câteva minute, când Caleb s-a oprit pe neaşteptate, cu privirea aţintită pe ceva de la marginea drumului.

— Ce e? Am întrebat eu în timp ce mă trăgea de mână, făcând un pas în spate. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să ne ascundem. A arătat spre tufişurile de pe marginea drumului, unde boschetele erau aplatizate în două linii perfecte, de parcă erau strivite de roţi. E o capcană.

M-am întors. Munţii se înălţau în spatele nostru, între noi şi ei nefiind nimic altceva decât întinderea ierboasă.

— Nu avem unde să ne ascundem.

Ceva s-a mişcat la două sute de metri de noi, aproape de aglomerarea de clădiri. O siluetă, apoi două, abia vizibile în amurg.

— Aţi ajuns la un baraj rutier. Sunteţi obligaţi de lege să treceţi pe aici.

Una din siluete a ridicat mâna, făcându-ne semn să înaintăm.

Caleb mi-a dat drumul la mână. S-a uitat la mine, apoi spre munte.

— Fă ca mine. Ascunde-ţi faţa cu părul.

În timp ce înaintam, cu rucsacul greu în spate, am tras de părul încâlcit de sub glugă, acoperindu-mi pometii.

Trei gărzi stăteau în faţa unui atelier vechi, cu firma atelier auto atârnând strâmb pe faţadă. Un Jeep al guvernului era parcat înăuntru, iar pe bancurile de lucru erau împrăştiate ţevi ruginite, unelte, şi grămezi de cauciucuri scorojite.

— Ne pare rău, a spus Caleb, ferindu-şi privirea. Sunt doar eu cu sora mea. Căutam mâncare.

Un soldat s-a apropiat de noi. Genele şi sprâncenele lui erau aşa de deschise la culoare încât îi dădeau aspectul chel al unei salamandre. Am rămas cu privirea la bocancii lui, care erau strălucitori şi negri. Nu mai văzusem încălţări atât de curate.

— Aţi mers în munţi să căutaţi mâncare?

Ţinea mâna pe arma de la brâu.

— I-am traversat. Am venit de pe celălalt versant. Casa noastră a fost incendiată de o bandă rebelă.

Soldaţii ne-au studiat, au privit hainele sfâşiate, pământul întărit de sub unghiile noastre şi stratul subţire de praf care ne închidea culoarea pielii.

— Şi aţi obţinut permisiune să trăiţi în afara Oraşului? A întrebat altul.

Era mai scund, mai gras, cu burta atârnându-i peste cureaua pantalonilor. Stătea cu mâna pe Jeepul verde.

— Da, a dat din cap Caleb. Îşi dăduse jos jacheta în urmă cu un kilometru, iar gulerul tricoului său subţire era plin de transpiraţie. Dar am pierdut totul.

Al treilea soldat ne-a luat bagajele. Stătea pe drum şi cotrobăia prin ele, uitându-se la conservele fără etichetă, la harta uzată şi la cort. Apoi s-a întors către ceilalţi şi a dat din cap. Avea părul tuns foarte scurt.

— Cum vă numiţi? A întrebat cel îndesat.

A vorbit cu Caleb, dar ochii lui îmi inspectau părul, partea neacoperită a feţei şi picioarele subţiri şi pline de cicatrice.

Caleb a făcut un pas spre mine.

— Eu sunt Jacob şi ea e Leah.

Vocea lui era clară, neşovăielnică, dar soldatul roşcat continua să se uite la mine.

Transpiraţia îmi acoperea pielea. Lăsaţi-ne să trecem, mă gândeam eu, cu ochii aţintiţi pe bocancii sclipitori ai soldatului. Vă rog, lăsaţi-ne să trecem.

Îl ascultam cum respira. Apoi a pocnit din degete, un sunet asemănător ruperii vergelelor.

— Dă-ţi jos bluza, a spus.

M-am zbârlit, înainte să îmi dau seama că el vorbise cu Caleb.

Mâinile lui Caleb atârnau în lateral fără vlagă.

— Domnule, eu nu am… eu nu… A început el, cu vocea tensionată.

— Vă rog… lăsaţi-ne în pace, am spus eu, ridicându-mi capul pentru prima dată. Avem nevoie doar de mâncare şi

de odihnă.

Dar cel ras în cap a scos un cuţit, în vreme ce un zâmbet îi arcuia încet buzele. Cu o singură mişcare rapidă, a sfâşiat mâneca tricoului lui Caleb, descoperindu-i tatuajul.

— Ce avem noi aici? A spus roşcatul, ţinându-şi mâna pe armă. Un evadat? De unde ai luat-o pe fată, târâtură?

Cel cu părul tuns se holba la mine. Era tânăr, cu o mustaţă subţire abia vizibilă deasupra buzei superioare.

— Ea e, a bolborosit el într-un final. Ea e fata.

Caleb a sărit pe roşcat, dezechilibrându-l. Cel mai tânăr se uita, întinzându-se indecis spre arma sa. Soldatul îndesat m-a apucat de gât şi ţinea lama cuţitului acolo, metalul rece al acestuia apăsat pe pielea mea. Soldatul îmi respira în ureche, emanând o duhoare de alcool.

Roşcatul s-a rostogolit pe spate, trăgându-l pe Caleb după el în garaj, jos, lângă caroseria Jeepului. A dat cu capul de bara de protecţie în timp ce Caleb încerca disperat să apuce arma, dar împiedicat de cotul soldatului.

— Cretinilor… faceţi ceva! A rugat soldatul în timp ce Caleb s-a aşezat deasupra lui. Ajutaţi-mă!

Caleb era mai solid decât soldatul, greutatea lui fiind suficientă să îl ţintuiască, pentru moment, la podea.

— Ţine-o, a spus cel îndesat.

M-a împins spre cel tânăr, care şi-a pus braţul subţire în jurul gâtului meu, ţinându-mă la pieptul său. Inima lui bătea cu putere în spatele meu în timp ce m-a târât departe de bărbaţii acum adunaţi lângă roata din faţă a Jeepului.

Soldatul îndesat l-a pocnit pe Caleb din spate, lovitura surdă a pumnului nimerindu-l la baza craniului. Caleb a căzut peste roşcat, năucit.

— Opreşte-te! Am ţipat în timp ce soldatul a ridicat cuţitul.

Braţul lui s-a mişcat cu o furie imensă când lama s-a înfipt în piciorul lui Caleb.

Soldatul a ridicat cuţitul din nou, de data asta oprindu-se să ţintească mai sus, să ţintească carnea moale de la gâtul lui Caleb. Urma să-l omoare.

Am întins mâna spre şoldul soldatului tânăr, pipăind mânerul armei. Nu am gândit, doar am smuls-o din toc şi am dus-o în faţa mea, îndreptată spre soldatul al cărui cuţit era la gâtul lui Caleb.

Am apăsat pe trăgaci şi un nor de fum s-a format în faţa mea. Soldatul a ţipat când glonţul l-a nimerit în coaste. Caleb s-a rostogolit, expunându-l pe soldatul roşcat, şi am tras din nou, tresărind când un alt glonţ s-a înfipt în pieptul său.

Caleb a luat pistoalele soldaţilor şi le-a aruncat în iarbă. Roşcatul gemea, sângele îi bolborosea în gât. Apoi a tăcut.

Caleb a încercat să se ridice, dar a ţipat înfiorător, şi i-am văzut coapsa de un roşu aprins.

— Trebuie să plecăm de-aici.

S-a uitat la mine. Apoi s-a poticnit câţiva metri şi s-a prăbuşit, cu faţa schimonosită de durere.

Lângă mine, soldatul tânăr stătea cu mâinile ridicate, încremenit în loc.

— Tu, m-am auzit vorbind. Tu o să ne conduci!

— Vorbeşti serios? A întrebat.

Părea mai slab acum, mai mic, gura lui fiind acum doar o linie tremurătoare.

— Acum! Am îndreptat arma spre el până când a pornit spre maşină. Acum! Am ţipat, şi s-a grăbit să pornească motorul.

Soldatul a scos maşina din garajul strâmt, aproape trecând peste picioarele roşcatului. L-am ajutat pe Caleb să urce, ţinând arma dreaptă, şi am trântit portiera.

— Mai repede, am spus eu. Trebuie să conduci mai repede.

Am îndreptat arma spre pieptul soldatului în timp ce făcea stânga pe drumul crăpat marcat cu 80. M-am răsucit, uitându-mă în spate după alte vehicule. Curând, armata alertată a Regelui va fi pe urmele noastre, căutându-i pe cei care le-au ucis oamenii şi le-au furat maşina.

Soldatul a apăsat pedala, cu mâinile încă tremurând. Pe scaunul din spatele meu, Caleb încerca să-şi bandajeze piciorul. Timp de o oră aplicase presiune pe rană. Acum, îndepărta de pe piele jeanşii năclăiţi, eliberând încă un jet înfricoşător de sânge.

— Trebuie să oprim sângerarea, am spus eu în timp ce Jeepul gonea pe pavajul neregulat.

Faţa lui Caleb devenise palidă, iar acum avea o tentă verzuie.

— Pierzi prea mult sânge, am adăugat.

— Încerc, a spus el, strângând fâşia de material legată în jurul coapsei. Se mişca mai încet, mâinile i se opriseră la nod, de parcă avea nevoie de timp să se gândească înainte să lege strâns. Trebuie doar să…

Vocea i s-a stins treptat.

Îl vedeam cum se pierde, cu fiecare mişcare mai înceată decât cea de dinainte. Ţineam degetul pe trăgaci, atenţia mea revenind din nou asupra soldatului. Pe chipul lui i-am văzut pe cei doi bărbaţi din pivniţă, vocile lor calme în timp ce se uitau pe sub mobilă şi prin bufet, căutându-ne. I-am văzut ucigându-i pe Marjorie şi Otis. Am auzit împuşcătura care a ucis-o pe Lark şi rămurelele rupte violent în timp ce mă urmăreau prin pădure.

— Ţi-am spus să mergi mai repede, am spus eu, cu voce tare.

— Îmi pare rău, încerc, a spus soldatul.

A apăsat pe pedală din nou, făcându-mă să mă izbesc de spătarul scaunului.

Caleb a gemut încet. Mâinile îi erau pline de sânge. După o perioadă lungă de timp, soldatul a oscilat între a privi drumul sau arma.

— Dacă ne oprim, îl pot ajuta.

Ţineam arma îndreptată spre el, înfricoşată de ce ar putea face dacă o mutam. În spatele meu, Caleb a dat din cap a „NU”.

— Minţi, am spus. E o capcană. Condu în continuare!

Nu puteam fi la mai mult de o sută de kilometri depărtare de Califia. Aveam să găsim ajutor acolo. Caleb putea să se odihnească.

— E o trusă de prim ajutor în compartimentul pentru mănuşi, a spus soldatul. A făcut semn cu capul spre un sertar de plastic din faţa mea. Pot să-i cos rana.

— N-am încredere în tine, am spus.

Însă în spatele meu, Caleb strângea din pumni, încercând să se îmbărbăteze împotriva durerii.

— Dacă fac asta, trebuie să-mi dai drumul.

Privirea soldatului s-a întâlnit cu a mea, şi ochii lui erau rugători sub genele negre dese.

M-am uitat în spatele meu, unde Caleb a apucat strâns scaunul, cu capul dat pe spate. Bandajul său improvizat nu-l ajuta. Orice putea să se întâmple: cauciucurile vechi puteau să explodeze sau se termina benzina. Şi dacă mai dădeam peste alte trupe, avea nevoie de forţă. Ochii lui Caleb s-au închis în timp ce el se cufunda uşor şi sigur într-un somn de nezdruncinat.

— Opreşte, am spus într-un final. Fă-o repede!

Jeepul a virat pe marginea drumului şi a oprit lângă nişte clădiri. Un uriaş M galben, arcuit, se înălţa deasupra noastră. Am coborât din maşină şi am înconjurat-o, ţinând arma spre soldat în timp ce el cotrobăia prin geanta roşie din bord. A scos un ac şi a pus aţă.

Mişcările sale dovedeau îndemânare în timp ce desfăcea legătura din jurul piciorului lui Caleb. A băgat un ac în rană, injectând un lichid incolor. Apoi a scos o bucată de tifon din geantă. Nu mai văzusem ceva atât de alb de când plecasem de la Şcoală. Era chiar mai luminoasă decât cămăşile de noapte atent spălate pe care le purtam la culcare.

A apăsat tifonul pe pielea lui Caleb, acoperind rana, din care ieşea acum un lichid roşu-închis. Apoi a curăţat tăietura şi a cusut-o cu aţă neagră, indiferent la vederea sângelui.

Când a terminat, ochii lui Caleb erau pe jumătate deschişi.

— Mulţumesc, a spus el.

Bărbatul tânăr s-a întors spre mine, ochii lui căutându-i pe ai mei.

— Pot pleca acum?

Lacrimi ameninţau să-i năvălească pe obraji. Caleb a scuturat iarăşi din cap.

— Avem nevoie de el să conducă.

— Am promis, am spus eu încet.

Am coborât arma. Dealuri aurii se întindeau pe kilometri întregi dincolo de noi.

— Nu putem, a spus Caleb din nou.

Soldatul şi-a împreunat mâinile, stăruitor.

— Oricum o să mor aici, a spus el. Ce vrei de la mine? Am făcut ce-am zis c-o să fac.

Părea atât de vulnerabil, cu pieptul său subţire şi picioarele numai piele şi os. Nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani.

Am făcut semn spre laterala Jeepului, unde drumul făcea loc nisipului şi tufelor.

— Pleacă, am spus eu. Acum!

A luat-o la fugă, fără să se uite în urma lui.

— N-ar fi trebuit să faci asta, a spus Caleb.

A examinat cusăturile de pe picior. Apoi s-a aşezat mai bine, prăbuşindu-se în scaunul confortabil.

— Era doar un băiat, am spus eu.

— Nu există băieţi în armata Regelui.

Pielea lui Caleb era roşie de la soarele de peste zi.

— Cine-o să conducă acum? M-a întrebat.

— I-am promis, am spus eu din nou, atât de încet încât mă îndoiesc că a auzit.

M-am urcat în scaunul din faţă, încercând să-mi aduc aminte cel puţin cum ajunsesem în acel loc. Am răsucit cheia exact cum îl văzusem pe soldat. Am ţinut volanul exact cum Caleb îl ţinuse tot timpul cât am parcurs kilometri întregi prin deşert. Apoi am mutat schimbătorul spre mijloc, lăsându-l să se cupleze la D (drive).

Am apăsat piciorul pe pedală şi Jeepul a început să înainteze, să capete viteză, mişcându-se din ce în ce mai repede spre Califia.

După câteva ore, am traversat un pod gri enorm şi am intrat în ruinele oraşului San Francisco. Case vechi, cu ornamente se înălţau în jurul nostru, faţadele lor colorate fiind acoperite de iederă şi muşchi. În mijlocul drumului zăceau maşini abandonate, forţându-ne să mergem pe trotuarele largi, oasele răspândite trosnind sub roţile Jeepului. Caleb a luat harta şi mă direcţiona peste dealurile abrupte. M-a călăuzit la fiecare viraj, la fiecare accelerare, până când drumul a urcat şi lângă noi a apărut o întindere albastră.

— Oceanul, am spus eu.

Am oprit doar să mă uit.

Sub noi, valurile se izbeau unele de altele, împroşcând spumă albă. Oceanul era un lucru vast, o reflexie uriaşă a cerului. Nişte foci dormeau pe un doc, cu trupurile ude. Un stol de păsări se învârtea deasupra, întâmpinându-ne cu ţipete stridente. Aţi ajuns, strigau către noi. Aţi reuşit.

Caleb şi-a pus mâna peste a mea. Palma lui era încă murdară de sânge uscat.

— Nu l-am mai văzut de când eram copil. Părinţii mei ne-au adus aici odată şi am mers cu o telecabină. Era o chestie uriaşă de lemn şi mă ţineam de laterala ei…

A tăcut.

Am stat acolo, mână în mână, privind orizontul.

— Ăla e, am spus eu, arătând podul roşu, ce se lungea peste întinderea albastră, la mai puţin de un kilometru în faţa noastră. Podul spre Califia.

Caleb a verificat harta.

— Da, ăla e, a spus el, dar nu a zâmbit.

În schimb, o expresie ciudată i-a apărut pe faţă. Părea trist.

— Orice s-ar întâmpla, Eve, a spus el, strângându-mă de mână. Vreau doar ca tu să…

— Ce vrei să spui? M-am uitat în jos, la rana lui. Suntem aici. Va fi bine de acum… noi vom fi bine.

M-am apropiat, încercând să îi văd privirea.

Când Caleb s-a uitat la mine, ochii îi erau umezi.

— Da, ştiu.

— Vei fi bine, am spus din nou, sărutându-l pe frunte, pe obraji şi pe dosul mâinii. Nu te îngrijora… am ajuns. Te vor ajuta.

A zâmbit stingher şi s-a lăsat să cadă înapoi în scaun.

Am apăsat pedala şi nu ne-am oprit până când trotuarul nu s-a terminat, fiecare centimetru de pavaj fiind acoperit cu maşini. Caleb a coborât din Jeep. Îi revenise culoarea în obraji, însă mersul său devenise un târâit dureros, piciorul lui stâng plutind parcă puţin deasupra pământului.

Am început să urcăm dealul, dincolo de casele baricadate şi magazine. Paşii lui Caleb erau şovăielnici. Se lăsa din ce în ce mai greu pe umărul meu. M-am cutremurat la gândul negru din mintea mea: dacă nu avea să fie bine? L-am tras şi mai aproape de mine, de parcă prinsoarea mea putea să îl ţină pe acest pământ, aproape de mine, pentru totdeauna.

Într-un final, am ajuns într-un loc unde podul se întâlnea cu marginea stâncii. Un zăvoi mare crescuse peste intrare, iarbă şi tufe şi copaci întinşi peste breşa roşie de metal. Am dat la o parte o grămadă de viţe de pe perete, descoperind o placă, înverzită de ani. Podul golden gate, 1937.

Am ajuns pe terasa podului şi inima mea bătea mai repede. Balustradele căzuseră pe alocuri, lăsând neprotejată marginea drumului, cu nimic între noi şi căderea de la o înălţime de o sută de metri. Am făcut manevre printre maşini, păşind cu grijă peste buruienile şi muşchiul care acopereau podul.

În vehiculele carbonizate încă se mai vedeau schelete aşezate pe scaunele din faţă, cu centura pusă. Un camion stătea pe laterala sa, cu rămăşiţele mucegăite ale lucrurilor din apartamentul cuiva împrăştiate – rame rupte, cărţi

răspândite, o saltea. Am continuat să merg, un picior în faţa celuilalt, ascultând cum Caleb se chinuia să respire.

Exact când extenuarea ameninţa să ne doboare, m-am uitat în sus. Acolo, pe cealaltă parte a podului, sus, deasupra noastră, pe o margine din munte, era o coloană cu un felinar în vârf. Acelaşi semnal pe care îl văzusem în acea noapte în pădure, când fugeam de Fletcher. Am auzit vocea lui Marjorie: „Dacă lumina este aprinsă, este loc pentru voi.”

Era capătul Cărării.

— Încă puţin, am promis, ajutându-l pe Caleb să ocolească o motocicletă. Nu-ţi face griji. L-am îmbrăţişat într-o încercare de l înviora. Gândeşte-te doar că o să ajungem în curând. O să poţi să te întinzi. O să fie mâncare. O să mâncăm cartofi dulci şi carne de iepure şi coacăze şi o să te simţi mai bine după o noapte de odihnă.

Caleb îşi ţinea tricoul rupt aproape de corp, încercând să se protejeze de vânt. A dat din cap, dar ochii lui tot păreau trişti. Mă întrebam dacă gândurile lui deveniseră la fel de deprimante ca ale mele.

Podul dădea într-o pădure deasă. Am urcat pe poteca bătătorită, săpată în coasta dealului, spre felinarul care lumina printre copacii scunzi. În faţa noastră a apărut o poartă înaltă de lemn. Când ne-am apropiat, am zărit o siluetă, ţintind cu puşca spre piepturile noastre.

— Cine sunteţi? Ce vreţi? A întrebat o femeie tânără.

Era doar cu câţiva ani mai mare decât mine, cu părul blond prins la spate. Purta o rochie verde largă, murdară de noroi uscat, şi cizme înalte negre.

— Căutăm Califia, am spus eu. Am ridicat mâinile în sus să arăt că nu sunt înarmată. Suntem orfani – evadaţi. Am călătorit de departe să ajungem aici. Avem nevoie de ajutor.

Fata a examinat piciorul lui Caleb, legat cu fâşii de pânză murdărite de sânge. I-a privit părul şaten, în dreaduri, tricoul sfâşiat şi pantalonii care fuseseră tăiaţi în jurul rănii.

— Sunteţi împreună? A întrebat, uitându-se când la mine, când la el.

În spatele ei apăruse o femeie mai în vârstă.

— El nu poate intra, a intervenit ea, scuturând din cap.

Avea pielea închisă la culoare şi păr negru des adunat într-un coc ca un dom, în jurul capului. Ţinea o mână pe arma de la cureaua ei.

— Ce vrei să spui? Am întrebat.

Dar Caleb deja păşea în spate, ridicându-şi braţul de pe umărul meu.

Fata blondă a îndreptat arma spre Caleb.

— Nu le dăm voie celor de soiul lui aici.

— Soiul lui? Am întrebat, trăgându-l pe Caleb spre mine. Dar e rănit. Nu poate să se întoarcă. Te rog!

Faţa fetei era inexpresivă.

— Nu e voie. Îmi pare rău.

Ţinea puşca la umăr, privindu-ne prin cătare.

Îl ţineam de tricou, dar mâna lui a luat-o pe a mea şi a desfăcut degetele până când m-a desprins de el.

— E în regulă, a spus el, dând înapoi. Du-te! Trebuie să te duci. Voi fi bine.

— N-o să fii bine! Am ţipat, cu lacrimi fierbinţi umplându-mi ochii. Trebuie să intri. Te rog, am implorat din nou, privindu-i piciorul însângerat şi bandajul acoperit de murdărie.

Fata cu arma scutura din cap.

— Ştiam că aşa avea să fie, a spus Caleb. Califia a fost întotdeauna doar pentru femei. Te rog, Eve, du-te înăuntru.

Mi-am dat seama atunci că noi nu discutaserăm niciodată ce se va întâmpla când vom ajunge la Califia. De fiecare dată când eu vorbeam, el doar dădea din cap, zâmbind pe jumătate, privind în gol. Pentru noi era doar o destinaţie undeva în depărtări, niciodată o viaţă de trăit.

— Vei fi în siguranţă acolo.

A pornit înapoi cu forţe proaspete, ţinându-se de crengile copacilor în timp ce cobora dealul. Spaţiul dintre noi

creştea, şi paşii lui erau hotărâţi în timp ce se îndepărta.

Am fugit după el şi mi-am pus mâinile în jurul pieptului său şi mi-am înfipt călcâiele în pământ, trăgându-l înapoi.

— Putem trăi în altă parte. Voi merge cu tine…

Caleb s-a întors.

— Unde? A întrebat, apropiindu-se de mine, cu sprâncenele încruntate. Unde este în altă parte?

Aveam un nod în gât.

— Poate că există un alt loc de-a lungul Cărării. Sau putem trăi în sălbăticie, am încercat eu. Sau la buncăr… ne putem întoarce la buncăr. Voi avea grijă.

Caleb îşi scutura capul, mângâindu-mi părul încâlcit.

— Nu te poţi întoarce la buncăr. Eve, trupele te caută. Ne-au găsit la poalele munţilor şi ne vor găsi din nou.

M-a privit în ochi până când am dat din cap, o mişcare aşa de timidă, de-abia perceptibilă. Apoi m-a sărutat, atingându-mi cu buzele pometii obrajilor, sprâncenele, buzele.

Am sorbit totul: cum lumina slabă juca pe pielea lui, şirul estompat de pistrui de pe obraji, mirosul de fum şi de transpiraţie care era atât de al lui. Nu îi uita faţa, mă gândeam eu. N-o lăsa să dispară.

— O să te-ntorci? Am reuşit să rostesc, lacrimile ştergându-mi tot curajul. L-am sărutat pe obraz. Te rog!

— O să încerc, a fost tot ce a spus. O să încerc mereu.

Am deschis gura să spun la revedere, dar cuvintele nu au ieşit. Caleb mi-a luat mâna şi a dus-o la buze. A sărutat palma, apoi i-a dat drumul. Am închis ochii strâns, cu lacrimile curgând pe obraji.

Nu puteam să rostesc nimic – nu puteam să-i spun la revedere. Când am deschis ochii, el coborâse panta abruptă. Trupul lui devenea din ce în ce mai mic în timp ce păşea pe pod.

Viziunile mele despre viaţa noastră împreună s-au dovedit a fi iluzii, uşor spulberate de forţe pe care nu le puteam

controla. Caleb plecase, iar eu nu ştiam dacă aveam să-l mai văd vreodată.

Când aproape că trecuse de pod, s-a întors pentru ultima oară, şi mi-a făcut cu mâna. Te iubesc, părea el să spună, mişcând mâna înainte şi înapoi până când l-am văzut. I-am făcut şi eu cu mâna.

Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

SFÂRŞIT